BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA PARTÍYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

□ Sayı/Hejmar: 80 □ 15 Mart / Adar 1993 □ 5000 TL.

Bütün dünyada ezilen ve sömürülen kadınlar!

Emperyalizme, erkek egemenliğine, ırkçılığa ve faşizme karşı, 8 Mart'ın şanlı bayrağı altında birleşin!

İÇİNDEKİLER

Rüzgar ekenler, fırtına biçecek! **3**

Bütün dünyada ezilen ve
sömürülen kadınlar!
Emperyalizme, erkek egemenliğine,
ırkçılığa ve faşizme karşı, 8 Mart'ın şanlı
bayrağı altında birleşin!
Yaşasın 8 Mart, emekçi kadınların
uluslararası mücadele günü! **7**

Newroz ateşi
Kürdistan'daki karanlığı parçalayacaktır! **9**

S. Demirel'in Suriye gezisi, bir kez daha
sömürgecilerin Kürt ulusal kurtuluşu
mücadelesine karşı ortak tavrını sergiledi... **11**

BİLDİRİLER • HABERLER

- Somali'ye yapılan ekonomik yardım değil, emperyalist saldırıdır! **14**
- PROL öldü! **16**
- Ahmet Zeki (Proleter) yoldaş aramızdan ayrıldı... O'nun devrim ve sosyalizm ideallerini yaşatacağız! **17**

Kürdistan Ulusal Meclisi ve PKK'nın tavrı
üzerine biraz daha... **18**

KOMÜNİST KADIN HAREKETİ İÇİN

- Devrimci kadınlar... 8 Mart 1993'de çağrımız size: Türkiye-Kuzey Kürdistan'da Komünist Kadın Hareketi için bağış kampanyasına katılın! **26**
- Bosna-Hersek, Kürdistan, Filistin, Somali... Kadınlara tecavüzün kaynağı her yerde bir: Erkek egemenliği, emperyalizm, ırkçılık ve faşizm! **27**
- "Bochum Haksızlıklara Karşı Kadın Yardımlaşma Fonu"nundan (funf) kadınlar BP kadınlarıyla tartışıyor **29**
- Bochum Haksızlıklara Karşı Kadın Yardımlaşma Fonu'ndan Kadınlara... **31**
- 23-24 Kasım 1992: ATİK 1. Kadın Kurultayı 12-13 Aralık 1992; ATİK 2. Kadın Kurultayı Kadın sorununda da ileri adım yok, hep geriye... **35**

OKUYUCU MEKTUPLARI

- İşçi sınıfının sorunlarının tartışıldığı 1. Çukurova "işçi" kurultayı yapıldı... **38**
- Bazı siyasi sorunlar üzerine kısa bir ilk tavır **39**
- "Bazı siyasi sorunlar üzerine kısa bir ilk tavır" yazısı hakkında... **40**
- TDKP'nin ulusal sorundaki tavrına ilişkin... **41**
- 24 Ekim 1992, Berlin eylemi üzerine **42**
- "Faşizme karşı savaşalım" yürüyüşünde kuraldışı olan neydi? **42**
- Gorbi'nin resmi... **45**

Li ser biryarên konferansa rêxistinî -IV-
Seksiyona Kurdistana Bakur **46**

"Kızıl Sendikalar Enternasyonali'nin (KSE) deneyim ve derslerinden öğrenelim!" başlıklı dizi yazımızın 13. bölümünü, yazıların çokluğu nedeniyle bu sayımızda yayınlayamıyoruz. Bu diziye gelecek sayımızda devam edeceğimizi okurlarımıza duyururuz.

YAZI KURULU

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTÍYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

V.i.S.d.P.:
M. Korkmaz
11 Stanley Rd., Leeds LH8
England

Yazışma Adresi:
PLK Nr. 106606 C
D-8000 München 32

Fiyatı:
5000 TL, 5 DM,
15 FF, 40 ÖS, £ 1,50

Rüzgar ekenler, fırtına biçecek!

Emperyalizmin "yeni düzeni"nin, ne biçim bir "düzen" olduğunu görmek isteyen herkes görebilir.

İŞTE SOMALİ!

Emperyalizmin marifeti sonucu yiyecek ekmeğe muhtaç ve fakat silaha dişine, tırnağına kadar doymuş milyonlarla insan. Birbirine karşı kışkırtılmış, işbirlikçi klan şeflerinin iktidar dalaşında birbirine karşı savaşan milyonlarla insan. Ve o insanları açlığa mahkum edenler, onların açlığının gerçek suçluları, klan savaşlarının gerçek kışkırtıcıları sonra "kurtarıcı" olarak çıkıp geliyorlar.

Açık bir emperyalist işgal hareketi "yeni düzen" adına, "insanlık" adına, "açlara yardım" adına, "demokrasi" adına ve daha ne kadar güzel laf varsa onlar adına sahneleniyor.

İşgal, Birleşmiş Milletler kararı ile uluslararası hukuk –ki her zaman güçlülerin hukuku olmuştur bu– adına da meşru kılıfına geçiriliyor.

Başta ABD olmak üzere emperyalist ve gerici bir dizi devletin –bu arada faşist TC'nin de(!)– askerleri şimdi Somali'de "yeni düzen"in gereğini yerine getiriyor: Somali'yi, daha sistemli sömürü için ve daha güvenlikli bir üs haline getirmek için düzlüyor.

İŞTE FİLİSTİN!

Bir yanda siyonist İsrail devletinin ırkçı politikasına karşı alınmış bir dizi Birleşmiş Milletler kararı var. Bu kararlardan en sonuncusu, bir ay önce İsrail 418 Filistinli'yi, bunların Hizbullahcı olduğu gerekçesi ile, sürdüğünde

Kendi topraklarından İsrail tarafından silah zoruyla sürülen 418 Filistinli, İsrail ile İsrail kontrolu altındaki Lübnan kesimi arasında, çadırlarda yaşıyor...

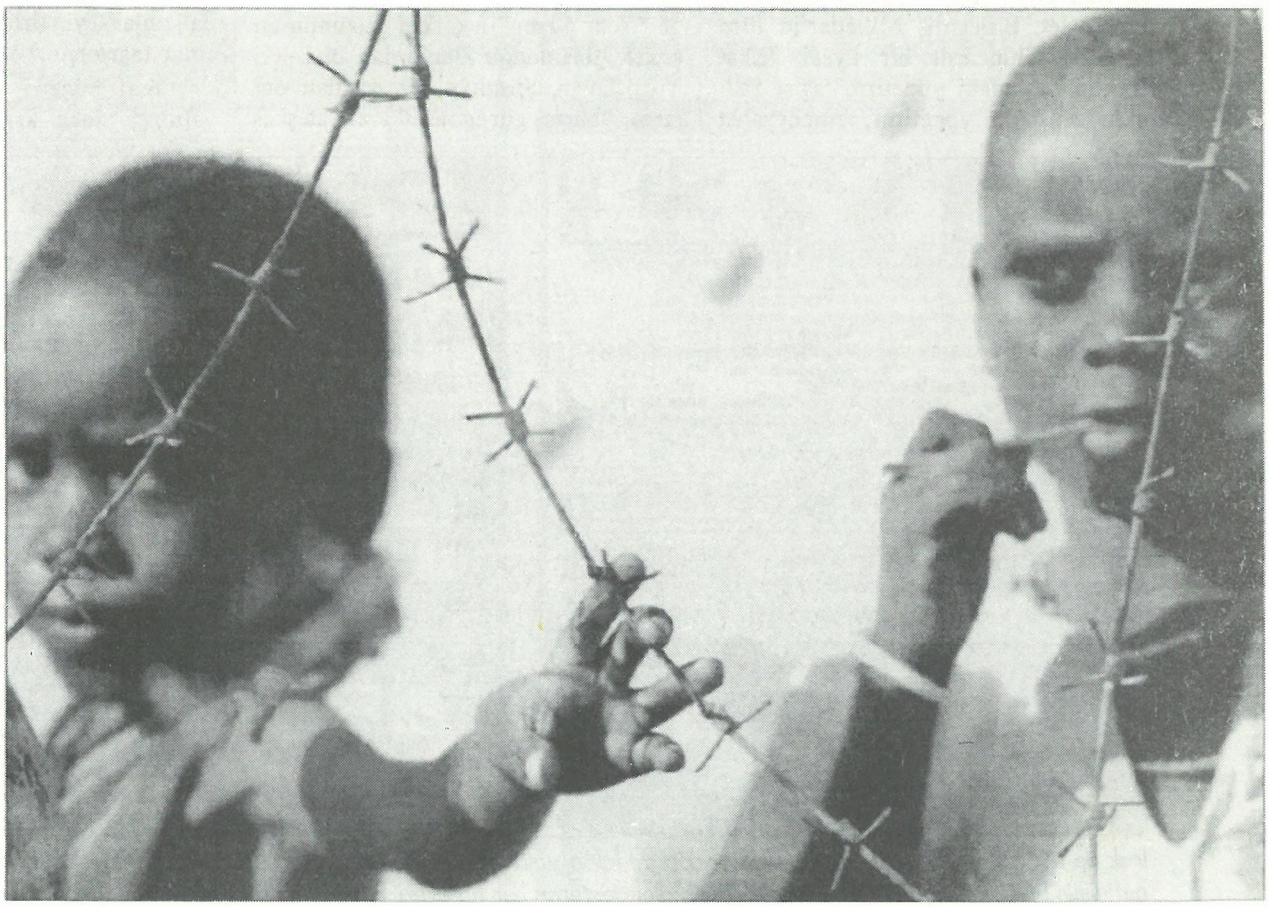

Açık bir emperyalist işgal hareketi "yeni düzen" adına, "insanlık" adına, "açlara yardım" adına, "demokrasi" adına ve daha ne kadar güzel laf varsa onlar adına sahneleniyor...

alındı. Birleşmiş Milletler sürgün kararının kaldırılmasını, sürülenlerin evlerine geri dönmesini talep etti.

Siyonist İsrail ise uluslararası alanda iyice tecrit olacağını gördüğünde, sınırdışı ettiklerinin bir bölümünün geri dönmesine izin verme manevrası yaptı. Bunu yaparken, İsrail ile, İsrail kontrolu altındaki Lübnan kesimi arasında çadırlarda yaşayan Filistinlilerin "ya hep ya hiç" diyeceklerini biliyordu. Nitekim kendi topraklarından işgalci bir güç tarafından silah zoruyla sürülen Filistinliler, İsrail devletinin "uzlaşma" jesti olarak sunduğu öneriyi kabul etmediler. Geri dönmelerine izin verilenler, tüm sürgün kararları kaldırılmadıkça dönmeyeceklerini belirttiler.

Buna rağmen İsrail'in manevrası hedefini buldu. Birleşmiş Milletler'in aldığı kararın uygulanması için herhangi bir yaptırımcı önlem alınmasına gerek olmadığı, çünkü İsrail'in "iyiniyet"ini gösterdiği Birleşmiş Milletler'in patronları, en başta da ABD emperyalistlerince açıklandı. "Yeni düzen"in ezilen halklar için ne anlama geldiğini, Filistin'deki gelişmeler çok açık gösteriyor. Onun halklara sunduğu, ezilmeye başkaldırdığı noktada en vahşi cezalandırmadır.

İŞTE IRAK!

Irak güya kağıt üzerinde bağımsız bir devlet, Birleşmiş Milletler'in tüm haklara sahip eşit bir üyesi. Fakat Irak'ın başındaki yönetim, faşist Saddam Hüseyin yönetimi, emperyalist patronların ve onların yardakçılarının hoşuna gitmiyor. Faşist olduğundan, halkları ezdiğinden vb. değil. Hayır, emperyalistler açısından güvenilmez olduğundan, onların her dediğini yapmaya hazır olmadığından, bizzat kendisi de emperyalist emellerini açıkça formüle ettiğinden ve bu emeller doğrultusunda da somut adımlar attığından.

Emperyalist büyük güçler, dünya hakimiyeti dalaşında, kendilerine "rakip" olabilecek yeni yetmeler istemiyor. Bu yüzden yine tabii "demokrasi" adına, "insan hakları" adına, "özgürlük" adına, "uluslararası hukuk" adına vb. vb. Irak *de fakto* üçe bölünmüş durumda ve Irak'a *de fakto* yalnızca 32.-36. paraleller arasında "egemenlik" hakkı tanınıyor. Irak yönetiminin bu *de fakto* bölünmeyi kabul etmediğini gösteren her hareketi vahşi bombalamalarla yanıtlanıyor.

Büyük haydutların, küçüklerle dalaşının ceremesini yine halk yığınları çekiyor. Irak halkları "yeni düzen"in açlık, ilaçsızlık, sefillik, kölelik, savaş demek olduğunu kendi somut pratiklerinde her gün yaşıyor. Bugün Irak'ta her gün ambargo sonucu açlıktan, ilaçsızlıktan, imkansızlıktan ölen çocuk sayısı, sıcak savaş dönemindeki ölümlerden fazla.

İŞTE YUGOSLAVYA!

"Yeni düzen"in çirkin yüzünün en çıplak göründüğü alanlardan biri eski Yugoslavya. Şimdiye dek yapılan onlarca "barış görüşmesi" ve "ateşkes anlaşmaları"na rağmen savaş –Bosna-Hersek'te yoğunlaşarak– bütün şiddetiyle sürüyor.

"Büyük Sırbistan" peşinde koşan Sırp şovenizmi bütün azgınlığı ile saldırıyor. Hırvat faşistleri, Sırp şovenistlerinin karşısına "Büyük Hırvatistan" ülküsü ile çıkıyor. Müslüman Boşnaklar, varlıklarını, çıplak canlarını koruyabilmek için bile, bir çok halde iki cephede birden savaşmak zorunda kalıyor. Bütün emperyalistler ve her türlü gerici eski Yugoslavya'daki gerici savaştan kendi için maksimum çıkarı elde etmek için çabalıyor. Her emperyalist ve gerici güç, kendi çıkarına uygun gördüğü yanı destekliyor.

TC de, bu savaşta müslüman Boşnakların en büyük dostu ve savunucusu görünümünde, Balkanlarda yeniden belirleyici bir güç olma peşinde koşuyor. İran'la müslüman Boşnak cephede önderliği ele geçirmek konusunda bir büyük yarıştır sürüyor.

Bir zamanlar bir arada, barış içinde yaşayan ulusların, milliyetçilik temelinde, şovenizm temelinde birbirlerinin üzerine nasıl saldırtılabildiğine, eski Yugoslavya en çıplak örneklerden biri.

Gerici savaş barbarlığı içinde, kadınların vücudunun nasıl savaş alanı haline getirildiği konusunda da en inanılmaz –ve fakat gerçek– örnekler yaşanıyor eski Yugoslavya'da. Savaş her an Makedonya'ya, Kosova'ya, tüm Balkanlara yayılma potansiyelini de içinde taşıyor.

"Yeni düzen" eski Yugoslavya'ya yalnızca daha azgın şovenizm, kan,

Irak de fakto üçe bölünmüş durumda ve Irak'a de fakto yalnızca 32.-36. paraleller arasında "egemenlik" hakkı tanınıyor. Irak yönetiminin bu de fakto bölünmeyi kabul etmediğini gösteren her hareketi vahşi bombalamalarla yanıtlanıyor.

Özal, Bosna bayrağı ile, Bosna-Hersek için yapılan mitingte... TC, eski Yugoslavya'da süren savaşta müslüman Boşnakların en büyük dostu ve savunucusu görünümünde, Balkanlarda yeniden belirleyici bir güç olma peşinde koşuyor...

barut, gözyaşı, tecavüz, açlık ölümleri, gerici savaş barbarlığı getirdi!

YA DA İŞTE KÜRDİSTAN!

"Yeni düzen"de emperyalist patronlar güya Kürt halkının çıkarlarının savunucusu, onların koruyucusu pozlarında ortaya çıkıyorlar!

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da emperyalist ve gericiler ittifakı tarafından –ve tabii yine Birleşmiş Milletler onayı ile– "Çekiç Güç" adlı bir askeri güç konuşlandırılıyor! Bunun şemsiyesi altında Güney Kürdistan'da kukla bir "Kürt yönetimi" kuruluyor.

Bu yönetimin en önemli edimlerinden biri, faşist TC ile anlaşma içinde PKK kamplarına saldırı, PKK'ya savaş açmak oluyor. "Kürt halkının çıkarları" adına yapılıyor bu! Bu saldırıda başarısızlık kapıda göründüğünde, TC faşist ordusu saldırıyor Güney Kürdistan'a! Şimdi Güney Kürdistan'daki son yılların bu en büyük askeri saldırısını, Kuzey Kürdistan'da savaşın yoğunlaştırılması izliyor. "Çekiç güç" Kürtleri koruyor!!! Tabii yalnızca emperyalistlerle işbirliği içindeki Kürtleri!

Emperyalistlerle doğrudan işbirliği içinde olmayan Kürtlere yalnızca adı yeni olan düzende yine yer yoktur. Bunlara "yeni düzen"in sunduğu, en modern teknikle taşınan ölümlerden ölüm beğenmektir.

• • •

"Yeni düzen"de, dünyayı yeniden paylaşma hummalı dalaşı içinde emperyalistler her yanda gerçek yüzlerini gösteriyorlar.

Onların "barış" laflarının ardında gerici savaşlar; demokrasi laflarının ardında faşizm; halkların kardeşliği, özgürlüğü vb. ardında, ırkçılık ve şovenizm; eşitlik lafları ardında en kaba erkek şovenizmi; refah laflarının ardında milyarlarla insan için açlık ve yoksulluk; doğanın korunması lafları ardında en hoyrat talan; uluslararası hukuk lafları ardında büyük güçlerin çıkarlarının hukuki maskesi; özgürlük lafları ardında ezilen haklar için kölelik duruyor.

Ve bunları onlar tüm eylemleri ile pratikte gösteriyorlar. Kuşkusuz gerçeklerin üzerini perdeliyorlar. Bu perdeyi çekip atmak, gerçekleri olduğu gibi göstermek bolşeviklerin, komünistlerin görevi.

Bolşevikler ise uluslararası planda tüm tarihlerinin en güçsüz dönemini yaşıyor. Emperyalistlerin adeta boş alanda at oynatabilmelerinin en önemli nedenlerinden biri bu. Bolşeviklerin güçsüzlüğü geçicidir. Çünkü gerçekler inatçıdır ve er geç kendilerini kabul ettirirler. Bolşevikler bütün güçlüklere rağmen bugün gerçekleri açıklıyor. Emekçi, ezilen yığınlar pratik deneyimleri ile giderek artan ölçüde bu gerçekleri görüyorlar ve görecekler. Bolşeviklerin açıkladıkları gerçeklerle, emekçi yığınların kendi siyasi deneyimleri örtüştüğü ölçüde de, emperyalizmin sonu yaklaşacaktır.

Bugün "yeni düzen" adına rüzgar ekenler ve zafer türküleri söyleyenler, emperyalist "efendi"ler, yarınlarda sınıf mücadelesinin kasırgasında yerlerinden sökülüp atılacaklar, hak ettikleri yere konacaklardır: Tarihin çöplüğüne!

• • •

TÜRKİYE-KUZEY KÜRDİSTAN YENİ FIRTINALARA GEBE...

"Yeni düzen"in Türkiye ve Kuzey Kürdistan görüntüleri de onun niteliği hakkında yeter bilgi veriyor.

"Yeni düzen", Kuzey Kürdistan'da savaşın yoğunlaştırılması şeklinde gösteriyor kendini. Bir yandan ordu, jandarma, polis, yani devletin tüm resmi silahlı güçleri bütün gücüyle yükleniyor Kuzey Kürdistan'a. Güney Kürdistan'daki askeri harekat, iç harekat adı altında sürdürülüyor Kuzey Kürdistan'da. "Devlet yanlısı" olmayan köyler bombalanıp, basılıp, yağmalanıyor. Boşaltılıyor. Açıkça devlet yanlısı tavır takınmayanlar işkenceden geçiriliyor, dövülüyor, kadınlara tecavüz ediliyor, köylüler evlerinden, yurtlarından sürülüyor. Belli kırlık alanları Kürtlerden arındırma siyaseti tüm hızıyla uygulanıyor. Türk devleti kemalist ırkçılığını kusuyor. Bunların hepsi tabii "insan hakları", "demokrasi" vb. vb. laflarla örtülenerek yapılıyor.

Türk içişleri bakanı, Federal Almanya Cumhuriyeti (FAC) parlamento heyetine alanı gezdirirken hiç mi hiç utanmadan *"Biz istesek, bütün PKK'lıları kurşuna dizer, sonra intihar etti deriz. Fakat demokrasiyi zedelemeden mücadele ediyoruz, onun için uzun sürüyor"* diyor! FAC parlamento heyetinin başkanı Stercken de, mesajı aldığından (Almanya'da Kızıl Ordu Fraksiyonu adlı örgütün dört önderi zindanda kurşuna dizilerek, intihar etti açıklaması yapılmıştı) sesini çıkarmıyor, TC'nin "demokrasi sınırları" içinde hareket ettiğini duymaktan duyduğu mutluluğu dile getiriyor yalnızca!

Fakat savaşta yalnızca "nizami" silahlı güçler kullanılmıyor. Bir yandan doğrudan devletin örgütlediği gizli güç ler, kontr-gerilla vb.; diğer yandan dev letin göz yumduğu ve beslediği sivildinci-faşist silahlı güçler hizbul-kontra vb. Kuzey Kürdistan'da sistemli cinayet kampanyaları yürütüyorlar. Amaç ilerici, yurtsever, devrimci güçleri sindirmek ve susturmak; ve her şeyden önce de şu anda ulusal kurtuluş mücadelesinin en örgütlü, öncü gücü olan PKK'yı çökertmektir.

Önümüzdeki aylarda Türk devleti-

Faşist TC devletinin ektiği rüzgarın faturası, fırtına olacaktır... Devrim fırtınası...

nin bu haksız, karşı-devrimci, kirli savaşının daha da yoğunlaştırılacağı, bütün resmi ağızlarca açıkça ilan edilmektedir.

Kuşkusuz demokrasi adına faşizm salt Kuzey Kürdistan'da değil, Türkiye'nin her alanında hükmünü sürüyor. Türkiye, "faili meçhul" denen, aslında failinin –eğer doğrudan faili değilse, göz yumanının– devlet olduğu herkesce bilinen cinayetlerin ülkesi! Türkiye, bizzat hakim sınıfların kurduğu komisyonların belirtmek zorunda kaldığı gibi, "işkence"nin hüküm sürdüğü bir ülke. Türkiye, sokaklarında bakan nezaretinde "ölü ele geçirme" ler ülkesi! Türkiye, bir dizi devrimci, ilerici insanın "kaybedildiği" bir ülke! Türkiye, bir kitaba 1,5 milyar lira ceza verilen bir ülke! Devrimci içerikli yayın organlarının sistemli olarak toplatıldığı bir ülke! Bu liste daha uzatılabilir. Fakat gerekli değildir. Türkiye, tek sözcükle, demokrasi adına faşizmin hüküm sürdüğü bir ülkedir.

Bir farkla: Kuzey Kürdistanda, ulusal mücadelenin gelişmesi karşısında, hakim sınıfların demokrasi palavralarının gerçek içeriği çok daha net görülebiliyor. O kadar ki, hakim sınıfların boyalı basını bile yer yer Kuzey Kürdistan'da hüküm sürenin demokrasi olarak adlandırılamayacağını açıklamak zorunda kalıyor.

Hakim sınıflar özellikle Kuzey Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında çok zor durumdalar. Bu hareketle, şimdilik kendi kanalında gelişen ve reformizmin sınırları içinde hapsolan sınıf hareketinin, devrimcileşerek birleşmesinden öcü gibi korkuyorlar. Bu yüzden böyle bir gelişmeyi en baştan engellemek için yığınları düzen etrafında birleştirecek araçlar arıyorlar. Bunların en başta geleni kuşkusuz kışkırtılan Türk şovenizmi.

Bunun yanında bir "anti terörist" (tüm devrimci eylemlere de terörist damgası basıyorlar.) cephe oluşturma çabaları var. Son Uğur Mumcu suikastı, emekçi yığınları Türk şovenizmi ve terörizme karşı olma asgari müştereği temelinde, devlet etrafında birleştirmek için ustaca kullanıldı. Onbinlerle insan kemalist ırkçılığın en has temsilcilerinden biri olan Uğur Mumcu'nun ardından göz yaşı döktü. Daha önce onlarca gazetecinin katli ardından *"ama onlar gazeteci değil, militan"* vb. tavır takınanlar, veya suskun kalanlar, Uğur Mumcu'nun öldürülmesi arkasından, birden *"basına yönelik saldırı"* keşfettiler.

Cinayet, hakim sınıflar tarafından PKK'yı ve dinci gericiliği, hepsinin başında da İran'ı hedef tahtasına yerleştirmek için kullanıldı. Böylece bir yandan içte dinci faşizmle, ırkçı-kemalist faşizm arasındaki iktidar dalaşında, ırkçı kemalist faşizm, dincilere karşı yeni bir saldırının işaretini verdi; uluslararası planda ise şimdi Türk hakim sınıflarının yayılmacı emelleri bağlamında temel rakip gördükleri İran'a karşı kamuoyu oluşturmada önemli bir adım atıldı. Bu adım aynı zamanda "islam köktenciliği"ni şimdilerde en büyük düşmanlardan biri olarak tanıtan Batılı emperyalistlere gönderilen bir selamdı da.

Hakim sınıflar böylece Uğur Mumcu cinayetini tepe tepe kullandılar. Biz U. Mumcu'nun kimin tarafından öldürüldüğü konusunda yürütülen spekülasyonlara katılmıyoruz. Biz sadece bu cinayetin kime yaradığına bakıyoruz. Devlete yaramıştır diyoruz. Devlet bu cinayeti içte ve dışta kendi çıkarları için, içte kemalizm ve anti terörizm temelinde birlik kampanyası için kullanmıştır. Bu olgudur. Cinayeti bizzat devlet güçlerinin mi gerçekleştirdiği; yoksa bir başkasının mı yaptığı, sonuçlar açısından bir şey değiştirmez.

Öyle ya da böyle, hakim sınıflar gelişen Kürt ulusal hareketini bastırmak için rüzgar ekiyor! Hakim sınıflar demokrasiyi geliştirme, şeffaflaşma vb. palavralar ardında, Kürt ulusal hareketi ile sınıf hareketinin birlik olasılığını baştan boğmak için faşizmi koyulaştırıyor. Rüzgar ekiyor.

Bu rüzgarın faturası, er geç Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın işçi-köylü ve tüm emekçileri tarafından sunulacaktır onlara! Bu rüzgarın faturası fırtına olacaktır. Türkiye'nin bütün milliyetlerinden kadın-erkek işçilerinin, köylülerinin demokratik devrim fırtınası! İnsanın insana kulluk etmediği sosyalizmi kurmak için yol üzerindeki tüm pislikleri temizleyecek olan demokratik devrim fırtınası, hakim sınıfların faşist düzenini önüne katıp süpürecektir! Korkunun ve azgınlaşmanın ecele faydası olmayacaktır. Bunlar yalnızca kaçınılmaz olan sonlarını çabuklaştıracaktır onların.

Bugün güçlü görünenlerin gerçek kofluğunu Kuzey Kürdistan'daki ulusal mücadele bugünkü seviyesinde bile çok açık göstermiştir. Ulusal mücadele ile sınıf mücadelesinin doğru, Bolşevik, komünist bir önderlik altında birleştirildiği şartlarda ne olabileceğini düşünebilmek için fazla hayal gücüne gerek yoktur.

Egemenler er veya geç devrimle yıkılacaktır. Bu kesindir.

Bu yıkılışın er veya geçliği ise her şeyden önce Bolşevik komünistlerin, bizlerin bilinçli, örgütlü faaliyetine bağlıdır.

Bunun bilincinde olarak sarılmalıdır görevlere! Herkes tarihi sorumluluğunun bilincinde görev başına!

23 Şubat 1993 ●

Bütün dünyada ezilen ve sömürülen kadınlar!

Emperyalizme, erkek egemenliğine, ırkçılığa ve faşizme karşı, 8 Mart'ın şanlı bayrağı altında birleşin!

Yaşasın 8 Mart, emekçi kadınların uluslararası mücadele günü!

Bütün milliyetlerden ezilen ve sömürülen kadınlar...

Bir yeni 8 Mart daha geldi. Ve bizi mücadeleye sevkeden sorunlarımız azalmadı, bilakis her geçen gün daha da artıyor, mücadeleye daha sıkı sarılmamızı, haklarımız ve daha iyi bir yaşam için mücadele taleplerimizi daha gür bir şekilde haykırmamızı talep ediyor.

8 MART 1993. Gün, salon toplantılarında hakim sınıfların çizdiği çerçevede kadın haklarının ne durumda olduğunu gözden geçirme günü değil! Gün, televizyon, radyo ve gazetelerden hakim sınıfların temsilcilerinin kutlama mesajlarını, kadın hakları uğruna neler yaptıklarını ve daha neler yapmayı planladıklarını dinleme günü değil! Hayır, 8 Mart, işçi ve emekçi kadınların kendi talepleri uğruna mücadeleyi, mücadele şiarlarını sokaklara, meydanlara taşıdıkları gün.

Gün, bizden hakim sınıfların çizdiği çerçeveyi parçalamayı, onların sahtekarlıklarını yüzlerine vurarak mücadelemizi güçlendirmemizi talep ediyor. Hakim sınıfların 8 Mart'ın özünü iğdiş etmesine daha fazla izin vermeyerek, 8 Mart'a yeniden enternasyonal, devrimci özünü kazandırmayı talep ediyor! Yaşasın emekçi kadınların uluslararası mücadele günü! Yaşasın devrimci 8 Mart'lar!

8 MART 1993. Gün, erkek egemen emperyalizm ve dünya gericiliğinin barbarlığına karşı bütün dünyada ezilen ve sömürülen kadınların mücadelesini yükseltme günü.

Bütün milliyetlerden ezilen ve sömürülen kadınlar...

Bütün dünyada emperyalizm ve dünya gericiliğinin saldırıda olduğu bir dönemde yaşıyoruz. Bütün dünyada ezilen ve sömürülen kadın kitlelerinin yaşamları daha da kötüleşiyor, acıları katmerleniyor. Irkçılık ve şovenizmin kara bulutları kaplamış ortalığı, göz açtırmıyor. Bosna-Hersek'te ve eski Yugoslavya'nın diğer cumhuriyetlerinde, Kafkaslarda çeşitli ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçi kitleleri emperyalizmin ve bir bütün olarak dünya gericiliğinin çıkarları uğruna birbirlerine boğazlatılıyor. Ve bütün bu savaşlar işçi ve emekçi kadın kitlelerini ezilenler ve sömürülenler olarak vurmakla kalmıyor, ırkçılık ve şovenizmle içiçe geçmiş erkek egemenliğinin vahşi saldırılarının da hedefi haline getiriyor. Erkekler cephede çarpışırken, silahsız ve korumasız bir şekilde ölüm saçan namlulara hedef olan onlar. Çocuklarının ve geride kalanların yaşamları üzerine titreyen, açlık ve kıtlıkla boğuşan, çocuklarını yaşatmak için yüklerini sırtlarına sarıp göç etmek zorunda bırakılanlar onlar. Irkçılık ve şovenizmle gözü dönmüş tarafların giriştikleri katliamlarda, gebeyse karnı deşilerek öldürülen, tecavüze uğrayan onlar. Ve bütün bunlar

Gün, erkek egemen emperyalizm ve dünya gericiliğinin barbarlığına karşı bütün dünyada ezilen ve sömürülen kadınların mücadelesini yükseltme günüdür!...

yetmiyormuş gibi tecavüze uğradıkları için toplumsal horlanmayla cezalandırılanlar da onlar. Ve yine bu savaşların yarattığı tahribatın en büyük bedelini ödeyecek olanlar onlar!

Bu ulusal çatışmaların gerisinde, emperyalistlerin eski, bilinen dünya pazarlarının bir avuç emperyalist büyük güç arasında paylaşılmasından baş ka birşey olmayan "yeni dünya düzeni" için oluşturdukları kurt sofrasında daha şimdiden faturası çıkartılıyor onlara!

Irkçılık ve şovenizm, erkek egemenliği ile bütünleşmiş bir zehirli ok olarak yöneliyor Almanya'da, Fransa'da, İngiltere'de, Avusturya'da "yabancı" kadınlara, ABD'de siyah kadınlara, ezilen ve sömürülen kadınlara. Onlar, "yabancı kadın"-"siyah kadın" kimliğiyle aşağılanıyor, saldırıya, hakarete, horlanmaya maruz kalıyorlar. Irkçılık, şovenizm ve milliyetçiliğin tırmanmasıyla birlikte kadınlara cinsel saldırılar, tecavüz ve taciz giderek artıyor. Irkçılık ve şovenizmin esas körükleyicisi hakim sınıflar, ırkçı-şoven saldırılar karşısında timsah gözyaşları dökerken, bilinçli olarak yaratılan bu ortamı, mücadeleyle kazanılmış hak ve özgürlüklerin kısıtlanması, iç faşistleşme için kullanıyorlar.

Emperyalizmin ve gericiliğin körüklediği ırkçılık ve şovenizmin en vahim sonuçlarından birisi, sınırların uluslar arasından değil, sömürenlerle sömürülenler arasından geçtiği gerçeğinin kara bulutlar altında kalması, bütün dünyada ezilen ve sömürülen kadınların kurtuluşları uğruna mücadelelerindeki hedef birliğinin emperyalist böl-yönet politikasıyla karartılmasıdır. Bu nedenle biz Türkiye ve Kuzey Kürdistanlı komünist kadınlar, ivedi görevin bütün dünyada emperyalizme, erkek egemenliğine, ırkçılığa ve faşizme karşı mücadelede ezilen ve sömürülenlerin birliğinin sağlanması olduğunu söylüyoruz. Görev, emperyalist dünya sisteminin bütün dünyanın ezilen ve sömürülen kitleleri üzerinde oluşturduğu kölelik ve zorbalık zincirini parçalamak için safları enternasyonalizm ruhuyla sıklaştırmaktır. Görev, ezilen ve sömürülenlerin saflarından hakim sınıf ideolojisinin tüm uzantılarını, ırkçılığı, milliyetçiliği, erkek şovenizmini söküp atmaktır.

Tüm milliyetlerden işçi ve emekçi kadınlar!

Bu 8 Mart'ta hedefe bir adım daha yaklaşmak için ileri!

Kahrolsun ırkçılık, şovenizm ve her türden gericilik!

Kahrolsun erkek egemenliği ve erkek şovenizmi!

8 MART 1993. Kuzey Kürdistan'da savaş var! Faşist Türk devletinin Kürt ulusunun kurtuluş mücadelesini boğmak için Kuzey Kürdistan'da yürüttüğü savaş, her gün yeni canlar alarak var gücüyle devam ediyor! Bu savaşta asker elbisesi giymiş çeşitli milliyetlerden işçi ve emekçiler, Kürt ulusundan işçi ve emekçi kitleler üzerine sürülüyor. Şehirler kuşatma altında, köyler bombalanıyor, kadın-erkek, yaşlı-genç Kürt kitleleri göçe zorlanıyor. Kürt ulusundan emekçi kadınların kendi hak ve özgürlükleri için yürüttükleri mücadele, bugün ulusal kurtuluş mücadelesinde simgeleşiyor. Kürt ulusundan işçi ve emekçi kadınlar, üzerlerine yağan bombalara, katliam ve tecavüzlere karşı bugün en temel hakları için, yaşam hakları ve ulusal varlıkları için mücadele ediyorlar. Önümüz bahar, Newroz geliyor! Yeni bir "bahar taarruzu" ve buna karşı mutlaka daha güçlenerek yanacak Newroz ateşi kapıda. Kuzey Kürdistan'da emekçi kadın kitleleri 8 Mart' ta, gelecek günlerin getireceği çetin mücadelelere, yeni katliamlara ve muhtemel yeni göçlere hazırlanıyor!

Çeşitli milliyetlerden işçi ve emekçi kadınlar Kuzey Kürdistan'da yürütülen bu savaşta sessiz kalamaz, tarafsız kalamaz.

Gün, bizden faşist Türk devletinin katliamlarına dur demeyi, Türk hakim sınıflarının ırkçı-şoven kışkırtmalarına karşı koymayı talep ediyor.

Gün, erkek egemen faşist Türk devletine karşı çeşitli milliyetlerden emekçi kadınların tek bir yürek, tek bir ses olup Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkını, Kürt kadınının özgürlüğü için Kürdistan'a özgürlük şiarını meydanlara taşımayı talep ediyor.

Biz Türkiye ve Kuzey Kürdistanlı komünist kadınlar, "Hedef bir-mücadele bir!" diyoruz. Yasalarıyla kadınların eşitsizliğini pekiştiren, iş güvencesi ve eşit işe eşit ücret hakkımızı gaspeden, her türlü araçla kadınların erkeğe göre daha aşağılık bir varlık olduğuna dair erkek egemen ideolojiyi günbegün yeniden üreten ve bunun ezilen sınıf ve katmanlar arasındaki sürgünlerini sulayıp besleyen, kadının cinselliğini bir meta gibi pazarlayan, ezilen Kürt ulusu ve diğer azınlıklardan kadınlar üzerinden ulusal baskıyı eksik etmeyen ve işçi ve emekçi kadınların hakları ve özgürlükleri uğruna mücadelede örgütlenme haklarını gaspeden, mücadeleleri kan ve te- rörle bastıran faşist Türk devletidir. Türkiye ve Kuzey Kürdistanlı işçi ve emekçi kadınların kurtuluşunun önündeki ilk engel odur.

Kahrolsun ırkçı-şoven faşist Türk devleti!

Emekçi kadınların kurtuluşu için yaşasın demokratik halk devrimi ve sosyalizm mücadelemiz!

Şubat 1993

TKP/ML(BOLŞEVİK)
Merkezi Kadın Komisyonu

21 Mart 1992, Cizre... Geçtiğimiz Newroz'da, faşist Türk devletinin saldırılarına karşı sokak aralarında barikat kuran Cizreliler...

Newroz ateşi ile devrim ocağını körükleyelim!

Faşist Türk devletinin, Kürt ulusunun direniş sembolü haline gelen Newroz kutlamalarını en vahşi katliamlarla bastırmasının üzerinden tam bir yıl geçti. Bu geçen yıl, mazlum Kürt ulusu için hergün bir Newroz katliamının yıldönümü, hergün onlarca Kürt insanının hunharca öldürülmesi, hergün gerillanın can bedeli yürüttüğü mücadele ve hergün Kürt emekçisinin kurtuluşa biraz daha inanıp biraz daha saflarını sıklaştırması ile geçti.

Bu yılki Newroz katliamlarının hazırlığını önceden başlatan faşist devletin başları, şimdiden Kuzey Kürdistan'daki sömürge valiliklerine gerekli talimatlarını verdiler. Bunun yanında psikolojik yönden, Kürt ulusundan emekçi ve köylülerin gözlerini korkutmak isteyen faşist TC, geçen yıllardaki katliamlarını anımsatarak bu yılki Newroz kutlamalarında "taşkınlık" yapılmamasını, yoksa yine geçtiğimiz yıllardakilere benzer olayların yaşanabileceği imajını yaratmaya çalışmaktadır.

Aslında faşist devlet sadece özel günlerde değil hergün, "topyekün savaş uygulaması", "iç harekat uygulaması" adları altında; Kürdistan'da taş üstünde taş bırakmayarak, köyleri, kentleri yakarak-yıkarak; insanları ateş üstünde yürüterek, faşist ordunun askerlerine ölü Kürt kadınlarına tecavüz emrini verip uygulatarak, yargısız infazları güncelleştirerek, çeşitli yerleşim birimlerini ortadan kaldırarak, sivil halkın yaşadığı yerleri bombalayarak, Türk ırkçılığını görülmemiş boyutlara taşıyarak, vb. vb. Kürt ulusuna zulüm uygulamaktadır.

Kürt halkı için önceden yapılan bu tehditlerin hiç bir değeri yoktur. Kürt işçi, köylü ve emekçileri bu Newroz'da da; kendisi için direnişin ifadesi olan Newroz'u istediği şekilde yine kutlayacak, yine özgürlük türküleri söyleyecektir!...

Faşist Türk hakim sınıfları sanmasınlar ki, döktükleri kan, yaptıkları işkence-zulüm, katliam, Kürt işçisini, köylüsünü, emekçisini sindirecek, susturacak! Hayır!! Hele bugün hiç susturamayacak!!!

Çünkü, bugün diğer zamanlardan farklı olarak, daha örgütlü, daha savaşkan, daha atik, daha inanmış bir Kürt ulusu var! Kimliğinin üzerine ÖZGÜR KÜRDİSTAN şiarını kanıyla, canıyla yazmaya doğru ilerleyen bir ulus var!..

Bu ulusun tarihi, karşılaşılan katliamlar, işkenceler, zulümler tarihidir. Ama bu tarih aynı zamanda, herşeye rağmen susmamış, susturulamamış bir halkın mücadeleleriyle de doludur. Belki bugün faşist Türk devleti, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini bastırabilir; yüzlerce, binlerce Kürt emekçisini hunharca katledebilir; öncüsünü dağıtabilir, zindanlara doldurabilir... Ancak faşist devlet şu gerçeği iyice bilmelidir: Tarih, haklının daima

kazandığının, kazanacağının şahididir.

Kürt ulusu haklıdır!

Bu ulus özgür bir vatan isterken haklıdır! Bu ulus özgür bir şekilde kimliğini kullanmak isterken haklıdır! Bu ulus milli zulme kerşı ayaklanırken haklıdır! Bu ulus AYRI BİR DEVLET KURMA İSTEMİNDE haklıdır!

Ve bunlardan dolayı da, birgün kazanacaktır!!

Kürt ulusu haklı istemine mutlaka kavuşacaktır!

Çeşitli ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçiler; özgürlük, bağımsızlık ve sosyalizm mücadelesinde zaferi er-geç kazanacaklardır!

Türk ulusundan
kadın ve erkek emekçiler,
yoksul köylüler, gençler,
demokratlar, devrimciler!

Bugün Kürdistan'da yürüyen haksız, barbar, pis savaş faşist Türk devleti tarafından sürdürülürken; günde onlarca insan, çocuk, genç, kadın, yaşlı demeden katledilirken, üstelik bütün bu gelişmeler bütün dünyaca bir ölü sessizliği içerisinde izlenirken; emperyalistler, sömürgeciler, işbirlikçi hainler Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı birlik içerisindeyken, sizlerin bir kardeş halk olarak susmanız ortak bir düşmanınız olan faşist Türk devletini güçlendirmektedir.

Sessizliğiniz; zayıflaması, yıkılması, çökmesi sizlerin de çıkarına olan; askeri gücünden başka hiçbir dayanağı olmayan faşist Türk devletini ve onun terörünü meşru ve "güçlü" kılmaktadır. Bugünkü suskunluğunuz; BAŞKA HALKLARI EZEN BİR HALKIN ÖZGÜR OLAMAYACAĞI doğru anlayışı ile çelişmektedir. Bu nedenle KÜRT ULUSUNUN AYRILIP AYRI DEVLET KURMA HAKKINI kayıtsız-şartsız bir şekilde savunmalısınız.

Onun için birleşin!

Birleşin ki, ortak düşmanınız olan faşist devlet, katliamlarına devam edemesin!

Birleşin ki, kurtuluşlarınız kucaklaşsın!

Birleşin ki, kardeş halkınızın özgürlük ve bağımsızlık için yürüttüğü savaş zafer kazansın!

Bütün bu doğrularla birlikte şovenizme ve milliyetçiliğe karşı, halklar arasındaki çitleri yıkmak, düşmanlık tohumlarını ortadan kaldırma yolunda bir adım olan "faşist Türk devletinin ordusunda ASKERE GİTME!" kampanyasına katılın! Kürdistan'daki pis savaşa katılmayı red edin! Askere gitmemeyi, Kürdistan'daki kirli savaşa karşı büyük bir kampanyaya dönüştürmek için yapabileceğinizin en fazlasını yapın!

Bu tavrın, halkların gerçek kardeşliğine hizmet edecek olan onurlu bir davranış olduğunu unutmayın! Ve şimdi, Kürt ulusunun direniş, kurtuluş sembolü haline gelen Newroz'da, kardeş halkınızın sesine ses verin! Bağımsızlık ve direniş türkülerini Newroz ateşlerinin başlarında birlikte söyleyin! Türk faşistlerinin Newroz kutlamalarını engellemek için girişecekleri katliamlara birlikte göğüs gerin!

Türk hakim sınıfları, "Kürt realitesini tanıma" adı altında, 1 Mayısların içeriğini boşalttıkları gibi, Newroz'un da direnişçi içeriğini boşaltmaya çalışmakta, Newroz'u "bahar bayramı" olarak görüp göstermek istemektedir. Onun için Kürt halkı ile birlikte Newroz'un militanlaşmış içeriğini koruyun! Kürt halkını bu Newroz'da yalnız bı-rakmayın!

• • •

Kürt kadın ve erkek emekçiler,
yoksul köylüler, gençler,
demokratlar, devrimciler!

Kürdistan tam bir savaş alanı... Kürdistan kan ağlıyor... Kürt ulusunun kendi vatanındaki mülteciliği meşrulaştırılmaya çalışılıyor. Faşist devletten yana açık tavır koymayan yerleşim birimlerinde halk topyekün cezalandırılıyor. Sömürgeci Türk ordusu, devlet yanında saf tutmayanın başına bomba yağdırıyor. Faşist devlet diğer yandan da halka "terörist", "eşkiya" olarak tanıttığı, düzen cenderesi içinde yaşamayı kabul etmeyen, faşist devletin şiddet tekelini kabul etmeyen, devlet tekeline karşı çıkan ve onu yıkmak için silaha sarılan devrimcileri, sorgusuz-yargısız infazlarla katlediyor.

Ancak herşeye rağmen mücadele sürüyor ve Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi emperyalist destekli, faşist TC'nin "topyekün savaş"ına karşı, top yekün bir direniş göstererek devam ediyor. Tam bir emperyalist kuşatma altında olan Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi bugün, yalnızca sömürgeci faşist Türk devletine karşı değil, bir bütün olarak emperyalizme de yönelmek zorundadır.

Yine Kürdistan ulusal kurtuluş savaşı, emperyalizmin yardakçısı işbirlikçilere karşı da yönelmek zorundadır. Bugün Kürdistan-i Cephe gibi emperyalizmin kaşarlanmış uşakları Kürt ulusunun verdiği savaşta müttefik, vs. olamayacağı gibi, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin önündeki en büyük engellerden biridir de... Ve bu uşaklardan sadece ihanet beklenebilir!..

Bir başka açıdan, kimden gelirse gelsin, burjuvazi ile birlikte, masa başındaki her türlü çözümleme, Kürt ulusunun kölelik statüsünün devamına yarayacaktır. Bugün Kürt ulusal kurtuluş mücadelesine önderlik eden PKK gelinen yerde, faşist TC devleti ile masa başına oturup uzlaşma "çözümünü" gündeme getiren eğilimler göstermektedir. Bu "çözümler" de Kürt ulusunun gerçek kurtuluşuna hizmet etmeyecek olan reformist çözüm önerileridir. Kısaca Kürt ulusu için her reformist çözümleme; onun kurtuluşunu geciktirecek, sadece geçici çözümlemeler olarak kalacaktır.

KÜRT ULUSUNUN AYRILMA HAKKINI KAYITSIZ ŞARTSIZ SAVUNAN, ÇEŞİTLİ ULUS ve MİLLİYETLERDEN DEVRİMCİLER ve KOMÜNİSTLERDİR! Bundan dolayı da gerçek çözüm; ulusal kurtuluşun işçi sınıfı önderliğinde, her türlü burjuva anlaşmalardan uzak, faşist TC devletinin devrimle yıkılmasındadır! Onun için biz, bolşevikler, bu Newroz'da da uzlaşmasız, sonuna kadar savaşmayı savunuyor, faşist TC'nin bugün Kürdistan'da yürüttüğü haksız savaşın ger çekten durdurulmasının tek yolunun savaşın nedeninin ortadan kaldırılması olduğunu söylüyoruz. Bugünkü haksız savaşın temel nedeni, Kuzey Kürdistan'ın zorla TC sınırları içinde tutulması, ilhak edilmesi, Kürt ulusunun ayrılma hakkının gaspedilmiş olmasıdır. Bu yüzden de Kürdistan'da gerçek kurtuluş; faşist TC devletinin, işçilerin, köylülerin demokratik devrimi ile yıkılması, Kürt ulusunun ayrılma hakkını özgürce kullanabileceği şartların yaratılması ile olacaktır.

Bu gerçek kurtuluşun hayata geçirilmesi için, Kuzey Kürdistan'da çeşitli milliyetlerden komünistlerin örgütü olan TKP/ML(BOLŞEVİK) Kuzey Kürdistan örgütünün yaratılması çalışmasına katılın, destek verin!..

- Bıji Newroz'a şoreş!
- Bımre koleti, bıji azadi!
- Yaşasın Kürt ulusunun direniş sembolü Newroz!
- Yaşasın Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkı!
- Yaşasın Kürt, Türk, Ermeni, Arap, Çerkes ve diğer tüm milliyetlerden işçi sınıfı ve emekçilerin özgürlük, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesinde birliği!
- Yaşasın proleter enternasyonalizmi!

Mart başı 1993

TKP(ML)BOLŞEVİK
Kuzey Kürdistan Seksiyonu
Örgütleme Komisyonu

Kendi aralarındaki it dalaşına rağmen, Kürt ulusunun bağımsızlık mücadelesini engellemek için ortak hareket etmede bir kez daha karar kılındı!..

S. Demirel'in Suriye gezisi, bir kez daha sömürgecilerin Kürt ulusal kurtuluş hareketine karşı ortak tavrını sergiledi...

SURİYE başbakanı Mahmut El Zaubi'nin davetlisi olan S. Demirel, Türk devletinin ve hakim sınıflarının çıkarlarını en iyi şekilde sürdürme görevini yerine getirmek için 26-27 Ocak günlerinde Suriye'ye gitti; ve orada cumhurbaşkanı Hafız Esad ve başbakan Mahmut El Zaubi ile iki günlük görüşmeler yaptı.

Bu görüşmeler üzerine faşist boyalı basında geniş haber ve yorumlara yer verildi. Biz Bolşevikler de, bu gezinin işçi ve emekçi yığınların çıkarları açısından ne getirip, ne götürdüğünü belirlemek için görüşlerimizi aşağıda ortaya koyacağız.

SURİYE VE TÜRK HAKİM SINIFLARI ARASINDAKİ ÇELİŞMELER / SORUNLAR

Bu konuda burjuvazinin uşak kalemşörleri yazdıkları yazılarda Türk devletinin çıkarlarını en iyi şekilde savunma içinde her iki devlet arasındaki çelişkileri de ortaya koymaya çalıştılar.

Ortaya konulan verilerde açığa çıkan en önemli sorunlardan birisi "Hatay sorunu"dur. Suriye, 1938'lerde Türk devletinin üçkağıtçı bir biçimde, ama burjuva hukuksal kılıfa sığdırarak Hatay'ı kendi topraklarına katmasından bu yana, Hatay'ı "muvakkat" saymaktadır. Yani resmi olarak Hatay'ı bir TC vilayeti olarak görmemekte, Türkiye ile arasındaki bu sınırı geçici olarak kabul etmektedir. Yine Hataylılara karşı yurttaş muamelesi yapmaktadır. Türk devleti bu konuda Hataylılara karşı bir dizi zorluklar çıkarmasının yanısıra, Suriye devletinin bu politikasından da rahatsız olmaktadır.

Bir diğer sorun da, Suriye ve Türk hakim sınıfları arasında Fırat nehrinin suyunun kullanımı ile ilgili anlaşmazlıktır. Suriye, Fırat nehrini uluslararası bir nehir olarak değerlendirmekte, Fırat nehrini Türkiye, Irak ve Suriye'nin üzerinde ortaklaşa söz sahibi olduğu bir nehir olarak kabul edilmesi yönünde bir anlaşma yapmak istemektedir.

Türk hakim sınıfları ise, Fırat'ın Türk nehri olduğunu; kendi sınırları içinden çıkan bu nehrin üzerinde ne yapacağına kendilerinin karar vereceğini savunmaktadırlar. Onlar şimdi, Fırat nehri üzerinde bir dizi ekolojik zarara yolaçacak olan Atatürk barajını da kurarak Suriye'yi zor durumda bırakmışlardır.

Suriye, su ihtiyacının önemli bir bölümünü bu nehrin sularından sağlamakta idi. Şimdi ise, bu baraj sonucu kelimenin gerçek anlamında Türk devleti Suriye'ye bu suyu karne ile vermektedir. Saniyede 500 metreküp! Suriye devleti ise bunun en azından 700 metreküp olmasını istemektedir. Faşist Türk devleti buna yanaşmamakta, özellikle de bu konuda, Suriye ile PKK'nın ilişkisini gündeme getirmekte, "verdiği" su karşılığında Suriye'nin PKK'nın faaliyetlerine son vermesini ve evet Abdullah Öcalan'ı kendilerine teslim etmesini savunmaktadır. Suriye de bu noktada belirli adımlar atmış, PKK'nın Beka vadisindeki kamplarını kapattırmıştır ve hatta Abdullah Öcalan'ı da bir süre gözaltına aldığını duyurmuştur.

Suriye başbakanı, PKK'nın çalışmalarını yasaklama ile ilgili olarak şunu söylemektedir:

"... Türkiye'nin güvenliğine önem veriyoruz. Lübnan'daki dostlarımızın PKK'nın oradaki faaliyetlerine engel olmasını istedik, engellediler. Türk dostlarımız da bunu biliyor. PKK lideriyle ilgili bilgi alışverişi sürüyor." (Milliyet, 21 Ocak 1993)

Fakat bu gerici tavırlara rağmen, Türk devleti halen Suriye'ye güvenmemektedir. Çünkü Suriye'nin kendi çıkarları için PKK'nın çalışmalarına göz yumacağından şüphelenmektedir. Bu durumu en iyi şekilde M. Ali Birand adlı uşak kalemşör, ilgili yazısında dile getirmektedir:

"Ülkemizin çıkarı, su silahını kullanmak değil, bir gün kullanabileceğimiz bir caydırıcı gibi elimizde tutmaktadır. Bu süreç içinde de, Suriye'ye söz verdiğimiz suyu eksiksiz akıtmalıyız. PKK konusunda verdikleri sözü tutmadıkları anda suyu azaltabilmeli, sözlerinde durdukça biz de onların güvenini kazanmalıyız." (Tercüman 26 Ocak 1993)

Nitekim S. Demirel'in de gezi so-

nucunda yaptığı budur. Böylece su sorunundaki çelişki Suriye açısından olduğu gibi kalmıştır. Hatay sorunu da olduğu yerde durmaktadır.

HER İKİ GERİCİ DEVLETİN DEVLETİN ORTAK HEDEFİ, KÜRT ULUSUNUN AYRILIP AYRI DEVLET KURMA HAKKINI HER YOLA BAŞVURARAK ENGELLEMEK!

Suriye ve Türk devletinin aralarındaki bazı önemli sorunlara rağmen, onların üzerinde birleştikleri temel mesele, Kürdistan'ın işgalinin sürdürülmesidir.

Emperyalist, gerici, karşı-devrimci Birinci Dünya Savaşı'nın sonunda, emperyalist büyük devletlerin Ortadoğu haritasını kendi çıkarları doğrultusunda çizmelerinden bu yana, Kürdistan esasta dört parçaya bölüştürülmüştür. Bu parçalar üzerinde egemenliklerini sürdüren emperyalizmin işbirlikçileri ve de uşakları olan Türkiye, Irak, İran ve Suriye gerici-faşist devletleri, bu egemenliklerinden kıl payı vermeyi hiç bir zaman kabul etmediler ve kabul etmeyeceklerdir.

Onlar bugüne dek Kürt ulusunun ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında esasta ittifak kurmayı başarmışlardır.

Tabii ki bu tavır, bölgede çıkarları olan emperyalist büyük devletlerin de ortak isteği ve çıkarı doğrultusunda takınılmaktadır. Yine bu emperyalist büyük devletler bugün de statükonun bozulmamasını istemektedirler; uşaklarının istediği gibi...

S. Demirel'in kendisi gibi emperyalizmin işbirlikçisi ve uşağı Hafız Esad ile yaptığı görüşmeler sonucunda da aynı senaryo bir kez daha tekrarlandı. Onlar yaptıkları görüşmeler sonucunda bu konuda yine ortak görüşlerde birleştiler. Çıkardıkları ortak bildirgede şöyle diyorlar:

"Taraflar, iki ülke İçişleri ve Dışişleri Bakanları'nın karşılıklı ziyaretleri sonucunda oluşan işbirliği zemini çerçevesinde son aylar zarfında özellikle ortak sınıra ilişkin güvenlik meselelerinde vukubulan olumlu gelişmelerden duydukları memnuniyeti teyit etmişler ve yekdiğerinin güvenliğine halel getirici nitelikte herhangi bir faaliyete ülkelerinde izin vermeyeceklerini kararlı bir şekilde bir kez daha teyit etmişlerdir." (Tercüman, 22 Ocak 1993)

Her iki faşist gerici güç, yer yer aralarındaki dalaşmalardan dolayı, şu ya da bu Kürt hareketini, şu ya da bu görüşmede daha fazla taviz koparmak için ya da onu zayıflatmak için diğerine karşı desteklese de, sonuçta, *"... özellikle ortak sınıra ilişkin güvenlik meselelerinde vukubulan olumlu gelişmelerden duydukları memnuniyeti teyit etmişler ve yekdiğerinin güvenliği ne halel getirici nitelikte herhangi bir faaliyete ülkelerinde izin vermeyeceklerini kararlı bir şekilde teyit etmişlerdir." (abç)* şeklinde karar kılmışlardır.

Bu faşistlerin kastettiği "ortak sınır"; Kürdistan'ın parçalanması, sömürgeleştirilmesi sonucu suni olarak yaratılan sınırdır. Sömürgeleştirme üzerine oturtulan "ortak sınır"ların önemi üzerine yine faşist Demirel şunları söylemektedir: *"... İlişkilerimize günlük meseleleri aşarak bakmalıyız." (aynı gazete)*

Faşist Demirel, emperyalist burjuvaziye ve faşist Türk hakim sınıflarına on yıllar boyu hizmet etmesi sonucu biriktirdiği tecrübeyle konuşarak, iki gerici ülke arasındaki ***günlük*** meselelerinin, Kürdistan'ın sömürge olarak tutulması, Kürt ulusunun köleleştirilmesi ana meselesinin önüne çıkarılmaması gerektiğini ve bu önemli meselede ortak hareket etmenin zorunlu olduğunu savunmaktadır. Pratikleri de buna uygundur.

Kürdistanın sömürgeleştirilmesinin sürdürülmesi üzerine kurulmuş ortaklığı sürdürmek için her çareye başvuran TC başbakanı şunları söylemektedir:

"Şam'da sokakta bir Türk görseniz, Suriye'liden ayıramayacağınız için yadırgamazsınız... Uzağa gitmeye ne hacet, bakın şu odadakilere, «Şu Suriyeli, şu Türk...» diye ayırabilirmisiniz?" (Tercüman, 22 Ocak 1993)

TC'nin faşist eğitim kurumlarında ve neredeyse her kentin caddelerinde, özellikle de Kuzey Kürdistan'ın dağlarında "ne mutlu Türküm diyene" ve "bir Türk dünyaya bedeldir" faşist, ırkçı sloganlarıyla faşist ideolojiyi yaygınlaştırmaya çalışanlar, Kürt ulusunun köleleştirilmesi ortak meselesinde ve ortaklığı daha da sağlamlaştırabilmek için böyle "dost" laflar edebiliyorlar.

Tabii ki Kürdistan'ın parçalanmışlığının sürdürülmesi noktasındaki ortak anlaşma sadece bu iki gerici-faşist devletle de sınırlı kalmıyor. İran ve Irak ile de bu konuda esasta ortak hareket etme durumu sözkonusudur. Suriye başbakanı M. E. Zaubi, uşak gazete Milliyet'in uşak muhabiri Nur Batur'un, Körfez Savaşı sonucu bölgede bir Kürt devletinin oluşmaya başlamasına karşı, İran, Türkiye ve Suriye'nin mücadele ettiğini ve bunu gerçekten engelleyip engelleyemeyeceklerini sorması üzerine söyle demektedir:

"Zoubi: Irak'ın parçalanmasına, burada ayrı devlet kurulmasına karşıyız. Allah böyle bir gelişmeden bölgeyi korusun. Ama eğer olursa bu bölgede çok olumsuz sonuçlar doğurur." (Milliyet, 21 Ocak 1993)

Her ne kadar Körfez Savaşı sırasında güçlü bir Irak devletinin varlığından çıkarlarını tehlikede gören Suriye devleti, ABD ve Birleşmiş Milletler'in saldırılarını desteklediyse de, emperyalizmin güdümünde bile kurulması ihtimal dahilinde olabilecek bir Kürdistan devletine karşı çok açıkça "Hayır" tavrı takınmakta ve böyle bir gelişmenin engellenmesinde bölgeyi allahın korumasını istemektedir. Tabii ki laf gelimi böyle bir tavır takınılmakta; ama gerçekte bu gerici devletler Kürt ulusunun bağımsızlığını elde etmesinden ne kadar korktuklarını bu laflarla çok daha iyi ifade etmektedirler.

Yine tam da bu döneme "tesadüfi" olarak denk düşen bir görüşme de, faşist dinci gerici İran devletinin içişleri bakanı Abdullah Nuri'nin faşist TC devletinin içişleri bakanı İsmet Sezgin'i ziyaretidir. Bu ziyaret, S. Demirel'in İran'a yaptığı ziyaretin karşılığı olarak ele alınmakta ve iki ülke ilişkilerinin "doruk noktası"na ulaştığı bildirilmektedir.

Bunun ne anlama geldiği ise, "demokrat" ve "insan hakları" maskesi ile ortada dolaşan "sosyal-demokrat" E. İnönü ile yapılan görüşmede çok daha net olarak ortaya çıktı.

E. İnönü, TC'nin hiç bir şekilde teröristlere yardım etmeyeceğini ve aynı tavrı komşularından da beklediğini bildirmesi üzerine, Abdullah Nuri de Türkiye aleyhinde terörist faaliyetlerde bulunan kimselere İran'ın yardım etmeyeceği sözünü verdi.

Bu dönemde böyle bir açıklamanın yapılması şaşırtıcı değildir. Tam da 22 Ocak 1993 tarihli Tercüman gazetesinin faşist yazarlarınca baş sayfada büyük puntolarla *"İran, PKK'ya destek veriyor!"* şeklinde haberlerin çıktığı bir dönemde yapıldığı gözönüne alınırsa, kastedilen ve desteklenmeyeceği açıklanan "terör"ün esas olarak Kürt ulusunun ulusal kurtuluş mücadelesi olduğu daha iyi anlaşılmaktadır.

Zaten bu tavır şaşırtıcı da değildir! Kürdistan'ın belirli parçalarını sömürge olarak ellerinde tutan bu gerici devletler, birbirlerine karşı çatışmalı dönemlerde bir tarafta kendi alanların-

daki Kürt ulusal kurtuluş hareketlerini her türlü faşist gerici metodlarla bastırmaya çalışırlarken, diğer tarafta Kürdistan'ın diğer parçalarındaki Kürt ulusal kurtuluş hareketlerini geçici olarak desteklemeleri sözkonusu olmuştur. Bir başka biçimde ifade etmeye çalışırsak, her sömürgeci devlet için, bir başka parçadaki Kürtler "iyi"dir. Kendilerinin sömürge alanındaki Kürtler ise "terörist"tirler...

SONUÇ

Yazımızda ortaya koymaya çalıştığımız gibi, "Bağımsız Bir Kürdistan"ın yaratılmasının ve Kürt ulusunun özgürleşmesi yönündeki Kürt ulusal kurtuluş hareketleri hemen her dönemde olduğu gibi, bu dönemde de aralarındaki bir dizi mevcut gelişmeye/soruna rağmen, sömürgeci devletler olan İran, Türkiye, Suriye ve Irak faşist devletleri tarafından ***ortaklaşa*** engellenmeye çalışılmaktadır.

Bu devletler, yer yer kendi iç sorunlarında daha başarılı sonuçlar elde etmek için şu ya da bu parçadaki Kürt ulusal kurtuluş hareketlerini "destekleseler" bile, sonuçta bir Kürt devletinin kurulmasına ***ortaklaşa*** karşıdırlar.

Suriye ve İran'ın PKK'yı, Türkiye'nin Barzani ve Talabani'yi, Irak'ın Komela ve PKK'yı kendi çıkarları açısından "kullanmaya" çalışması, bir Kürt devletini kurmayı desteklemek istediklerinden dolayı değil, tersine kendi isteklerini, Kürdistan'ın diğer parçalarındaki devletlere karşı kabul ettirmek istemelerinden kaynaklanmaktadır. Kendi çıkarlarının dışında her zaman bu hareketlere olan desteklerini geri çekmişler ve hatta ortaklaşa bu hareketleri yoketmeye çalışmışlardır. Tüm gelişmeler hep bu doğrultuda olmuştur.

Uluslararası alanda andaki gelişmeler de şimdilik bu statükonun korunması yönündedir. Emperyalist büyük devletler, sosyal-emperyalist "Sovyetler Birliği"nin parçalanmasından bu yana, dünyanın yeniden paylaşılmasını olabildiğince bir hızla sürdürmektedirler. Bu yeni paylaşma döneminde, fakat şimdilik Ortadoğu'da yeni bir devlet kurulması ve eski yapının alt üst olması, emperyalistler tarafından da istenen bir şey değildir.

Özellikle NATO ve Birleşmiş Milletler içinde her türlü aşağılık uşaklık rolünü üstlenen bir Türkiye –faşist ordunun Somali'deki işgalde kullanılması gibi– Ortadoğu'da yeni rol üstlenmeye çalışan bir Suriye'nin isteğine karşı, kendi denetimlerinde de olsa, bir Kürt devletinin kurulmasını desteklemeyi şimdilik göze almamaktadırlar. Çünkü bugünkü şartlarda kurulacak mini devletin daha iyi bir şekilde uşaklık rolünü yerine getirerek emperyalist büyük güçlere Türkiye ve Suriye'den daha iyi hizmet etmesi mümkün değildir.

Ayrıca bu statükonun bozulması sonucunda Ortadoğu'da çatışmaların gelişmesi, bu alanda petrol kuyularının denetimini de tehlikeye sokacağından emperyalistlerin yararına bir şey olmayacaktır.

Tüm bu olgulardan hareket ederek varılması gereken sonuçlardan birisi şudur: Kürt ulusal kurtuluş hareketlerinin yapması gereken tek şey, şu ya da bu emperyalist devlete, ya da onların işbirlikçilerine/uşaklarına dayanarak ve onların desteğini alarak bir mini Kürt devleti kurmaya çalışmak olmamalıdır.

Çünkü Kürt işçi ve emekçi yığınlarının çıkarlarına böyle hizmet edilemez. Yapılması gereken şey, Kürdistan'ın tek tek parçalarındaki devrimci hareketlerle ortaklaşa bir cephe içine girmek, ortak devrimi örgütlemek, ortak devrim yapıldıktan, faşist devlet iktidarları yıkıldıktan sonra Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını, yani ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını özgürce kullanmaktır.

Türkiye - Kuzey Kürdistanlı Bolşevikler olarak diyoruz ki, yukarıdaki olguların bir sonucu olarak, Kuzey Kürdistanlı ilerici işçi ve emekçiler, ulusal kurtuluş mücadelesini sınıfsal kurtuluş mücadelesi ile birlikte ele alarak çalışma yürütmeli, bugünden Kuzey Kürdistan'daki özgün koşulları gözönüne alarak, oradaki Arap, Türk, Süryani ve diğer milliyetlerden işçi ve emekçilerle birlikte kendi gerçek örgütünde, TKP/ML(BOLŞEVİK) Kuzey Kürdistan Seksiyonu'nda birleşmelidir.

Ancak böyle bir çalışma sonucu, ortak düşman olan Türk devleti işçilerin, köylülerin devrimci zoruyla yıkmak, demokratik halk devrimini gerçekleştirmek mümkün olur. Ve ancak o zaman Kürt ulusu gerçekten özgür bir şekilde kendi kaderini tayin etme imkanını elde etmiş olur.

Türkiyeli Bolşevikler, Kürt ulusu ayrılmadan yana tavır takındığı koşullarda bunun önüne hiç bir engel çıkarmayacak, demokratik bir referandum sonucu Kürt ulusunun aldığı bu kararı saygıyla kabullenecek ve "Özgür Kürdistan"ın inşasına elinden gelen maddi ve manevi desteği sunacaktır.

Biz Bolşevikler genelde ve özelde bugünkü uluslararası konjonktürel durumda, küçük bağımsız devletlerin uzun vadede bağımsız gelişmelerini sürdürmesinin çok zor olduğunu, ayrıca değişik uluslardan işçi ve emekçilerin tam hak eşitliği temelinde bir arada yaşayabileceklerini, böyle bir birliktelikte işçi ve emekçilerin mücadelesinin işçi ve emekçi yığınların çıkarlarına hizmet eden değişik kültürel değerlerle daha zenginleşeceğini ve sınıfsız, sömürüsüz toplumu kurmaya doğru daha hızlı adımlarla ilerleneceğini düşünüyoruz.

Bunun için diyoruz ki:

Ortak düşmana karşı, ortak mücadeleyi örgütlemeye!

Birlik, mücadele zafer!

Şubat başı 1993 ●

SOMALİ'YE YAPILAN EKONOMİK YARDIM DEĞİL, EMPERYALİST SALDIRIDIR!

Emperyalist devletler ve yeminli uşakları bağımlı ülkeler, kendi çıkarlarını korumak, nüfuz alanlarını genişletmek ve kendi sömürücü düzenlerine karşı gelişebilecek her türlü devrimci mücadeleye ve ulusal kurtuluş savaşlarına karşı giriştikleri baskı, katliam ve işgallerin gerçek yüzünü geniş emekçi kitlelerden gizlemek için çeşitli bahaneler ileri sürerler. Bunlar barış melekleri kesilerek, barışı koruma, açlara yardım, insan haklarını koruma vb. vb. pozlarına bürünerek, gerçek emperyalist emellerini, yüzlerini gizlemeye çalışırlar.

Emperyalist sistemin bu tavrına tarihte çokça örnekler vardır. Geçmişte, günümüzde ve gelecekte de emperyalizm ve tüm karşı-devrim cephesi bu saldırılarını çeşitli kılıflara bürünerek sürdürmeye devam edecektir. Ta ki emperyalizmle birlikte tüm karşı-devrim cephesi, Proleter Dünya Devrimi tarafından bir daha asla dirilmemek üzere yerle bir edilene kadar...

Emperyalist dünya düzeninin bir sonucu olarak, bir çok ülkede olduğu gibi, Somali'de de insanlar açlık ve sefalet içinde inim inim inlemektedir. Yaşanılmaz koşullar sonucu insanlar hastalanmakta, açlık ve hastalıktan dolayı hergün yüzlerce insan ölmektedir. Yıllardır Somali'de süren iç savaşın ağır yükü altında işçiler, köylüler, tüm emekçiler yaşam mücadelesi vermektedirler. Ekonomik ve siyasi krizin ağır yükü işçilere ve köylülere yüklenmektedir.

Açlık çeken Somali'ye yardım maskesi adı altında başta ABD emperyalizmi olmak üzere tüm emperyalistler ve bağımlı gerici faşist devletler Birleşmiş Milletler bayrağı altında, adına "umut operasyonu" dedikleri bir saldırı düzenlediler.

Somali'ye karşı girişilen emperyalist operasyonun asıl amacı açlara yardım, barışı sağlama değildir. Bunların hepsi yalan. Yapılan saldırıya haklılık kazandırmak için, gerçek niyetlerine kılıf yapmak için bu tür demamagojilere başvuruyorlar.

Emperyalist sistem dünya üzerinde rahatça at oynatabilmenin peşinde koşmaktadır, baskı ve sömürücü düzenlerinin rahatsız edilmesini istememektedir. Dünya karşı-devrim cephesinin içersinde yeralan bir dizi ülkenin –bunlardan biri de TC devletidir– Somali'ye ekonomik yardım adı altında giriştikleri saldırının esas yükünü Somali'nin işçileri, köylüleri çekecektir. Adı "umut operasyonu" olan bu emperyalist saldırının anlamı, işçilerin, köylülerin ve tüm ezilenlerin daha çok sömürülmesi ve baskı altında tutulmasıdır. Somali'deki değişik ulus ve milliyetlerin baskı altında tutulmasıdır. Erkek egemen düzende kadın üzerindeki baskıların yoğunlaşarak devam etmesidir. Emperyalist kâr için doğanın talan edilmesidir. Bütün bu ve benzeri nedenlerdir, emperyalistleri ve uşağı devletleri harekete geçiren.

Emperyalistlerin Somali'ye yardım maskesi altında giriştikleri operasyon aldatmacası ilk değildir, emperyalizm varolduğu sürece de son olmayacaktır. Fazla değil, bir-iki örnek vermek, bu görüşümüzün doğurulanması için yeterlidir.

ABD'nin Vietnam'a saldırısı, Rus sosyal-emperyalizminin Afganistan'a girişi, Irak tarafından Kuveyt'in işgali ve emperyalist ve uşağı devletlerin müdahalesi, İran-Irak savaşı... Bu gerici saldırılara daha bir sürü örnek verilebilir. Emperyalistler ve emperyalist sistem içinde yer alan devletlerin tümü giriştikleri bu haksız saldırı ve savaşlarda hep aynı demagojilere sarıldılar. Barışı koruma, açlara yardım, huzuru sağlama, kendi ulusunun çıkarlarını saldırılara karşı koruma, teröre karşı mücadele ve benzeri gerekçeler ileri sürülmüştür. Ama bunların hepsi de yalan. Saldırıya haklılık kazandırmak için ileri sürülmüş bahanelerdir.

Faşist TC devleti de boş durmamıştır. Tarihinde "barış" ve "yardım" maskesini takarak bir çok kez emperyalist yayılmacı saldırıya ve işgale girişmiştir. TC devleti 1950'lerde Kore'deki mücadelenin bastırılması için yapılan savaşta ABD'nin yanında yeralarak, binlerce km. uzaklıktaki Kore'ye asker göndermiştir. TC devleti buraya asker göndermekle hangi "barış"ı koruyordu, kime yardım ediyordu? Bunların cevabı açıktır. Emperyalist ve sömürücü sınıfların çıkarına uygun düşen bir barışı savunma ve kendi dostları olan sömürücülere yapılan yardımdır. Faşist TC devleti 1974 yılında Kıbrıs'taki Türkleri kurtarma adına, Kuzey Kıbrıs'ı işgal etmiş ve kendilerine bağımlı kukla bir Türk devleti kurmuştur.

Onlarca kez teröre karşı mücadele adı altında, Kürtlere yardım vaadiyle Güney Kürdistan'a askeri saldırılar yapılmıştır. Kuzey Kürdistan'da da benzeri gerekçeler ileri sürerek, yoğun saldırılar düzenlendi, düzenleniyor. Hangi gerekçe ileri sürülerek yapılırsa yapılsın, TC devleti açısından esas amaç, öncelikle PKK önderliğinde gelişen Kürt ulusal mücadelesini kanla boğmaktır.

Faşist TC devletinin emperyalist saldırılarına örnekler çoktur. TC devleti bugün emperyalist dostlarıyla birlikte Somali'ye asker göndermekten, talancı savaşta

yerini almaktan geri kalmadı. TC devleti de, diğer emperyalist devletler ve uşağı devletler gibi, çeşitli yalanlara sarılarak, Somali'ye yapılan emperyalist saldırının gerçek amacını emekçi yığınlardan gizlemeye çalışmaktadır. TC devleti için de esas amaç Somali'ye "barış" götürmek, açlara "yardım" yapmak değildir.

TC devleti açısından da, diğerleri için olduğu gibi, pastadan pay kapmaktır. Emperyalist dünya sistemi içinde kendine "güvenilir", "saygın" bir yer kapmaktır aynı zamanda. TC devleti, emperyalist talan savaşında giderek daha da aktif rol almaktadır. Emperyalist yandaşlarına ve dünya kamuoyuna gücünü göstermeye çalışmaktadır.

TC devleti yoğun bir biçimde, içerde ve dışarıda, Türk milliyetçiliğinin, ırkçılığın, şovenizmin propagandasını yapmaktadır. Almanya'da yabancı düşmanlığını temel alarak gelişen ırkçılık ve faşizm; faşist TC devleti tarafından Türk milliyetçiliğini, ırkçılığını ve şovenizmi körüklemesinde önemli nedenlerden biri haline gelmiştir. Eski Yugoslavya'daki çatışmalar da bu anlayışla ele alınmaktadır. TC devletinin resmi ve tüm sözcüleri tarafından yoğun biçimde Adriyatik'ten Çin Seddi'ne kadar Türk ve müslüman toprağı propaganda edilmektedir. TC devleti sürekli "Balkan savaşının çıkabileceği" düşüncesini gündemde tutmakta, buna hazırlanmaktadır.

Çeşitli milliyetlerden kadın ve erkek işçiler,
tüm ezilenler!

Emperyalist sistem, baskı ve sömürüye dayanan düzenler varlığını sürdürdükçe, "barışı koruma", "yardım", "güvenliği sağlama" gibi gerekçelerle emperyalist talan ve sömürü, baskı savaşları varolacaktır.

Emperyalizm demek; barbarlıktır, talan savaşlarıdır, pazar dalaşıdır, ezilen ulusların özgürlüğünün zorla gaspedilmesidir, işçilerin, köylülerin ve tüm emekçilerin yoğun baskı altında sömürülmesidir, kadınlar üzerinde baskıdır, erkek şovenizminin korunmasıdır, doğanın emperyalist kâr için talan edilmesidir, faşizmdir, ırkçılığın, milliyetçiliğin ve hakim ulus şovenizminin körüklenmesidir...

Bu BARBARLIĞA karşı tek bir gerçek çözüm vardır: SOSYALİZM!

Çeşitli milliyetlerden kadın ve erkek işçiler...

- -SOSYALİZM BAYRAĞINA SARILIN, KURTULUŞ VE DEVRİM BAYRAĞINI YÜKSEKLERE KALDIRIN!
- -KAHROLSUN SOMALİ'YE YAPILAN EMPERYALİST SALDIRI!
- -SOMALİ HALKININ GERÇEK KURTULUŞU TÜM EMPERYALİSTLERE VE YERLİ SÖMÜRÜCÜ SINIFLARA KARŞI, İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE DEMOKRATİK DEVRİM VE SOSYALİZMLE GERÇEKLEŞECEKTİR!
- -YAŞASIN ULUSLARIN AYRILIP AYRI DEVLET KURMA HAKKI!
- -BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR, BİRLEŞİNİZ!
- -KAHROLSUN EMPERYALİST VE GERİCİ SAVAŞLAR!
- -YAŞASIN DEVRİMCİ SAVAŞLAR!
- -YA BARBARLIK, YA SOSYALİZM!

20 Aralık 1992

TKP/ML(BOLŞEVİK)
... Bölgesi

PROL ÖLDÜ!

Haber geldiğinde şaşırdık. İnanmak istemedik. Kendi de inanmazdı birileri söyleseydi. Doktorlar demişlerdi tehlikeli yaşadığını. Biraz inanmış ve fakat çokça inanmamıştı. İnandığı için çook sevdiği bir şeyi, sigarayı bırakmıştı. O toplantı aralarında onlarca kişiyi başına toplayıp, hoş sohbeti ile tüttürdüğü sigarayı bırakmıştı. Hastalığı konusunda aldığı tek ciddi tedbir bu idi. Bu ama onun somutunda gerçekten büyük adım, evet nerde ise bir devrimdi.

PROL, 68 kuşağının gerçek proleter devrimcilerinden biri idi. Aydınlık çevresinde başlamıştı devrimciliğe.

Kızının adı o dönemden yadigardır. Sonra, Aydınlık'ın revizyonizmini, İbrahim Kaypakkaya'nın yazılarında tanıdığında, yurtdışında revizyonizme karşı bayrağı ilk kaldıranlardandır.

Yurtdışında TKP/ML'i oluşturan, 1978 Birinci Konferansı'nı hazırlayan kadrolar içinde yer almıştır. Birinci–İkinci Konferans arasındaki dönemde PROL, yurtdışında menşevizme karşı Bolşevik çizginin savunucuları arasında ön saflarda, yöneticiler arasında yer almıştır.

İkinci Konferansa yurtdışı delegesi olarak katılanlardan biridir. Bu konferansta Bolşevik çizginin savunuculuğunu yapmış; konferans ertesi gerçekleşen bolşevik/menşevik bölünmesinde Bolşevik saflarda tereddütsüz yerini almıştır.

Daha sonraki mücadelede, Bolşevik saflarda çalışmayı sürdürmüş; 1986'daki "Mücadele Bayrağı" ayrılığı döneminde, örgütlü çalışmadan geri çekilmiştir. Örgütlü olmadığı dönemde de –hastalanmış– yüreği ve kafası ile hep Bolşevik saflarda olmuş, Bolşevik görüşleri savunmuştur.

PROL, toplantılarda az konuşması, aralarda ise herkesi başına toplaması ile tanınırdı aramızda. Sohbetine doyum olmaz bir arkadaş, sözüne güvenilir, sınıf içgüdüsü ile yanlışı çok çabuk tespit eder bir yoldaştı. Her yoldaş gibi hataları, eksiklikleri de vardı. Ve fakat hata ve eksikliklerini erdem gibi görmeme, onları bilme, tanıma erdemine sahipti. O, en zor şartlarda bile gülmesini bilen, dünyaya gülerek bakan, yaşamı seven bir insandı. Devrimciliği ve komünistliğinin en derin temeli bu idi.

Şimdi o gülen insan, o değerli yoldaş yok aramızda. Hastalık çekti aldı onu aramızdan. O, böyle bir olayla karşılaşsa idi, "Hayat sürüyor. Hayatı yaşanır hale getirmek için şimdi giden için de daha çok çalışmak gerek" derdi kuşkusuz.

Biz de öyle diyoruz.

PROL'U BOLŞEVİK MÜCADELEDE YAŞATACAĞIZ...

20 Şubat 1993

BAŞSAĞLIĞI

AHMET ZEKİ ÇİMEN (PROLETER)
1.12.1940-17.2.93

Sade ve onurlu yaşamıyla, örnek bir insan değerli ağabeyimiz, dava arkadaşımız 'Proleter'i' kaybetmenin derin üzüntüsünü yaşıyoruz. Ailesine tüm dostlarına başsağlığı diliyoruz.

Mücadele arkadaşları

AHMET ZEKİ (PROLETER) YOLDAŞ ARAMIZDAN AYRILDI... O'NUN DEVRİM VE SOSYALİZM İDEALLERİNİ YAŞATACAĞIZ!

İşçiler, emekçiler, devrimciler ve yoldaşlar!

Ahmet Zeki Çimen yoldaş, 17.02.1993 tarihinde geçirdiği kalp krizi sonucunda aramızdan ayrıldı.

Büyük çoğunluğunuz O'nu, Türkiye-Kuzey Kürdistan'lıların Almanya'da faşist Türk devletine ve Alman emperyalist devletine karşı verdikleri mücadelede *"Proleter"*, *"İhtiyar"* olarak tanırdınız...

Bizim ***Proleter***imiz yıllar boyu yurtdışındaki Komünist örgütlenmenin öncü neferlerindendi.

O, bu mücadele içerisinde faşist Türk devleti ve Alman emperyalist devleti için korkulan bir komünistti.

Türkiye'de askeri faşist diktatörlüğün, 12 Eylül 1980'de işbaşına getirilmesiyle, Türkiye-Kuzey Kürdistan işçi sınıfı ve emekçi yığınlara ve onların devrimci örgütlerine karşı yoğunlaştırılarak estirilen faşist terör sonucunda uğranılan yenilgi ortamında da, devrimin bir dizi sıradan yol arkadaşları gibi safları terketmedi. Hayır. O, Bolşevik saflarda yerini alarak, devrimci hareketin yenilgisinden ders çıkarıp daha sağlam temeller üzerinde Demokratik Devrim ve Sosyalizm mücadelesinin yeni bir BOLŞEVİK DEVRİMle taçlandırılması gerektiğini savundu ve aramızdan madden ayrılana kadar da bu ideale bağlı kaldı!

Yoldaşımız, 1987'den sonra örgütümüzün örgütlü saflarından, Bolşevik örgütlenmenin gereklerine uygun çalışmayı istenildiği gibi yürütemediğinden dolayı, ayrılmak zorunda kaldı. Bu olumsuz tavrına rağmen, devamlı olarak bizlerle ilişki içinde kaldı. Bizlerle yürüttüğü tartışmalarda Bolşevik örgütlenmenin ve siyasetin daha da nasıl ilerletilmesi gerektiğine dair önerilerde ve eleştirilerde bulundu. Ve bir dizi pratik eyleme gücü oranında katıldı.

O, aynı zamanda bazıları gibi, ilerleyen yaşını bahane ederek susmadı. Hayır! O, haksızlığa, zorbalığa, emperyalist sömürü ve talan sistemine karşı mücadelesini yine sürdürdü. O, en son olarak çalıştığı işyerinde de kapitalist sömürü sahiplerine karşı savaştı. Bu mücadelenin sonucu işyerindeki arkadaşları O'nu işyeri temsilciliğine seçerek, mücadele içinde hak ettiği yere getirdiler.

İşçiler, emekçiler, devrimciler!

Proleterimiz, ***İhtiyar***ımız, can yoldaşımızı kaybetmenin büyük üzüntüsü içerisindeyiz! O'nun aramızdan erken ayrılmasının suçlusu Alman emperyalist devleti ve onun bürokratik sağlık kurumlarıdır.

Emperyalistler, kendi sözcülerini ve uşaklarını böylesi hastalıklarda en ünlü doktor ve profesörlerine tedavi ettirirken milyarlarca markı ve doları harcamaktan çekinmezler.

Bunun en açık örneği faşist Türk devletinin başlarından T. Özal'dır. Onu taa Amerika'ya gönderip tedavi ettirirlerken, bizim yoldaşımız teknik gelişmenin en üst doruğunda olan Alman emperyalist devletinde 3-4 yıldan beri by-pass ameliyatına tabi tutulmamıştır; işleri hep ilaçla tedavi şeklinde geçiştirmişlerdir.

Fakat bu, ne ilk ne de son olaydır. Emperyalist sömürü ve talan sisteminde her gün milyonlarca çocuk, genç, ihtiyar açlıktan, doktorsuzluktan yaşamlarını yitirmekte; Bosna-Hersek'te, Kuzey Kürdistan'da ve bir dizi başka yerde olduğu gibi kadınların ırzına geçilmekte; doğada, özellikle büyük tekellerin sanayi artıkları ile kirlenmesi sonucu yaşanamaz bir durum ortaya çıkmaktadır...

Bu bilinçle ve *Proleter* yoldaşımızın aramızdan ayrılması sonucu bir kez daha, emperyalist sisteme, onun sömürü ve talan düzenine karşı kinimiz daha da bilenmektedir. Yoldaşımızın idealindeki sınıfsız ve sömürüsüz sosyalist sisteme varmak için Bolşevik devrim ocağını daha da körükleyeceğiz!

- AHMET ZEKİ YOLDAŞIN İDEALLERİNİ YAŞAMA DÖNÜŞTÜRECEĞİZ!
- PROLETER YOLDAŞ ÖLÜMSÜZDÜR!
- EMPERYALİST DÜNYA SİSTEMİNE ÖLÜM!
- BOLŞEVİZM YENECEKTİR!

18 Şubat 1993

Baden-Würtemberg
BOLŞEVİK PARTİZAN
Taraftarları

Kürdistan Ulusal Meclisi ve PKK'nın tavrı üzerine biraz daha...

"KÜRDİSTAN Ulusal Meclisi" için seçimlerin ilk aşaması –Avrupa'da– 20 -22 Kasım 1992'de gerçekleştirildi. Verilen bilgilere göre, yaklaşık 90 bin düzeyinde bir katılım oldu.

Seçime katılan 90 bin seçmen, Ulusal Meclis'e katılacak 15 milletvekilini seçecek olan 153 delegeyi seçti. 10-20 Aralık'ta yapılan seçimin ikinci aşamasında ise seçilen bu delegeler 15 milletvekilini seçtiler.

Böylece, seçimlerin Avrupa bölümünde kimlerin meclise katılacağı belirlenmiş oldu. Buna göre şu kişiler milletvekili olarak seçildiler: Selim Çürükkaya, Timur Sayan, Rıfat Çelebi, İsmail Sayın, Meryem Çolak, Maşallah Öztürk, Robin Rewşen, Zeynep Dere, İsmail Özden, Metin Cansız, Celal Özkan, İsmail Göksünoğlu, Melle Mehmet, Dilek Kurt ve İhsan Kızılhan.

Kuzey Kürdistan ve diğer seçim bölgelerinde henüz seçim yapılmamış, seçim sonuçları henüz ortaya konmamıştır. Bu alanlarda seçimin nasıl yapılacağı da henüz belli değildir. Sonuç ne olursa olsun, görünen odur ki, PKK önderliğinde Kuzey Kürdistan ağırlıklı bir "Kürdistan Ulusal Meclisi" kurulacaktır. Bunun için ortaya konması gereken sorun, meclisin kurulup kurulmayacağı sorunu değil, tam tersine bu meclis ile hedeflenen siyasi amacın ne olduğu ve neyin elde edilmek istendiği sorunudur.

NEDEN ULUSAL MECLİS?

"Kürdistan Ulusal Meclisi" ve PKK'nın tavrı üzerine Bolşevik Partizan sayı 76'da durmuş, kendi yaklaşımımızı ve PKK'nın Ulusal Meclis'i nasıl savunduğunu ortaya koymuştuk. Geçen süre içinde PKK tarafından savunulanlar, bizim ortaya koyduğumuz düşüncelerin doğruluğunu bir kez daha onaylamıştır.

Yukarıda bahsettiğimiz makalede Ulusal Meclis konusunda şu tespitleri yapmıştık:

"Ulusal Meclis talebi, tek başına ele alındığında, ulusal sorunun çözümü içindeki demokratik taleplerden biridir.

Bu bağlamda ulusal kurtuluş hareketinin ulusal baskıya karşı olan demokratik yanının desteklenmesi gibi, bu talep de desteklenmesi gereken bir taleptir. Fakat bu talep, her koşulda, her biçimi ve içeriğiyle somut olarak ele alınmak zorunda olan bir taleptir de." (Bolşevik Partizan sayı 76, sayfa 22)

Biz bu talebin somut olarak PKK tarafından nasıl savunulduğunu ortaya koyduk. Bu talebin demokratik yanını desteklememize rağmen, bu desteğin, *"hiç de bu talebi ortaya atan ve savunanların, bu talebi ortaya koyarken yaptıkları hataların eleştirilmemesi anlamına" (aynı yerde)* gelmeyeceğini de ortaya koyduk. Ulusal meclis bağlamında PKK'nın savunduğu en temel yanlışları sözkonusu makalemizde ortaya koyduk. Onun için bu makalemizde esas olarak ortaya koyduğumuz hataları hatırlatmak ve bu hataların nasıl savunulduğunu bir kez daha göstermek istiyoruz. Bunu yaparken, doğal olarak sözkonusu makalemize sık sık atıfta bulunacağız.

Bu konuda doğru bir değerlendirme yapabilmek için, PKK'nın Ulusal Meclis talebini savunurken çıkış noktasının ne olduğu ortaya konmak zorundadır. PKK'nın çıkış noktası, Kürtlerin "Türkiye Büyük Millet Meclisi"nde temsil edilmemesidir. Bu konudaki tavırlarının hemen hepsinde bu yaklaşım kendisini göstermektedir. Biz bu konuda iki alıntı aktararak yaklaşımlarının nasıl olduğunu ortaya koyalım. İlk alıntı şöyledir:

"Türk parlamentosuna gidecek bir avuç halk milletvekilleri eğer orada mücadelelerini yürütürken dıştalanırlar, tehdit edilirler ya da tutuklanırlarsa bu, aynı zamanda Kürdistan Ulusal Meclisi'ne doğru yürüyüşte bir kıvılcım görevi de görecektir..." (Serxwebun sayı 118, sayfa 8)

Bu ve benzeri alıntıları aktardıktan sonra şu değerlendirmeyi yapmıştık:

"Soruna böyle yaklaşıldığında, eğer Türk parlamentosuna seçilen Kürt kökenli milletvekilleri Kürt ulusunun bazı haklarını dile getirdiklerinde önemli bir tepki görmese idi ve mecliste serbestçe Kürtçe konuşabilse vb., o zaman Kürdistan Büyük Millet Meclisi'ne gerek kalmayacaktı. Çünkü PKK'nın anlayışına göre o zaman, bu milletvekilleri Kürt ulusunu temsil etmelerine bağlı olarak, Kürt ulusu Türk parlamentosunda da temsil edilecekti ve bunun sonucunda Kürt ulusunu temsil edecek ayrı bir meclise gerek kalmayacaktı. Fakat soruna bu biçimde yaklaşmak yanlıştır." (BP 76, sayfa 23)

PKK'nın sonradan savunduğu düşünceler, bizim bu tespitimizi bir kez daha onaylamaktadır. Aktarmak istediğimiz ikinci alıntı bunu açık bir biçimde göstermektedir. A. Öcalan şöyle diyor:

"Bu yıl aynı zamanda Ulusal Meclis'imize seçeceğiniz delegelerle yürüme yılıdır. Artık düşmanın meclisinde bize yer yok, orada konuşmaya hakkımız bile yok. Bunu çok iyi biliyorsunuz." (abç) (Berxwedan sayı 145, sayfa 17)

Altını çizdiğimiz yerde, temel gerekçe *"düşman meclisi"* olan TBMM'de *"bize yer yok, orada konuşmaya hakkımız bile yok"* gerekçesidir. Bu tespit, eğer sözkonusu mecliste, ki bu faşist TC'nin parlamentosudur, "bize yer olsa, konuşmaya hakkımız olsa"

idi, "Kürdistan Ulusal Meclisi'ne gerek kalmayacaktı" tespiti dışında hiç bir anlama gelmemektedir. Çıkış noktası bu olduğunda, savunulanların reformizm olduğu açıktır.

Reformizmin savunuculuğu ötesinde, altını çizdiğimiz yerde yapılan tespit, olgu tespiti olarak da yanlıştır. Çünkü *"artık düşmanın meclisinde bize yer yok"* tespiti, bu mecliste, bir zamanlar *"bize yer vardı"* anlayışını içeren bir tespittir. Oysa, TC devleti var olduğundan beri hiçbir zaman Kürtlere –Kürt kimliğini inkar etmeden, Kürt ulusu ve halkını savunan Kürtlere– meclisinde yer vermemiştir. Bu olgular gözönüne alındığında A. Öcalan'ın yaptığı tespit daha da yanlış bir tespit olma durumuna düşmektedir.

NASIL BİR ULUSAL MECLİS?

Çıkış noktasının TBMM'de Kürtlerin temsil edilmemesi olduğu ve bu yaklaşımın reformist bir yaklaşım olduğunu bir kez daha tespit ederek, başka bir noktaya geçelim. Sözkonusu nokta, Ulusal Meclis'in ne olduğu bağlamında savunulan noktadır. Bu bağlamda ortaya konan düşünceler, net değildir ve kendi içinde çelişkilidir. Bununla ilgili olarak şunları ortaya koymuştuk:

"Ama biraz daha derine indiğimizde, ulusal devletten bağımsız olarak ele alınan bir «Ulusal Meclis»in tüm mücadelenin esas amacı, esas hedefi olan bir görev haline getirildiği görülmektedir. İşte PKK'nın «taktik adım»ları içinde öne çıkan bu yaklaşım ne kadar devrimci görünse de, gerçek anlamda reformist bir yaklaşımdır."(BP 76, s. 23)

Evet, ulusal bir devlet kurmak ve buna bağlı olarak bir Ulusal Meclis düşüncesini savunmak yerine, A. Öcalan ***"Nitekim Ulusal Meclis, ayaklanmanın en önemli siyasal aracıdır."*** *(abç)* düşüncesini savunmakta idi. Bu tespite göre, Kürdistan'da bir ayaklanma olacak ve bu ayaklanmanın ***en önemli*** siyasal amacı da ulusal bir meclisin kurulması olacaktır. Bu anlayış içinde, ayaklanma sonucunda bir Kürt devleti kurma düşüncesi yoktur. Öne çıkan şey, ayaklanma sonrasında bir Kürdistan Ulusal Meclisi'nin kurulmasıdır. Kuşkusuz bir devlet herhangi bir biçimde "Ulusal Meclis"siz olmaz, fakat devletsiz "Ulusal Meclis'ler" olabilmektedir. Örneğin Filistin Ulusal Meclisi gibi.

Şimdi gelinen yerde bir ayaklanma sonucu kurulması gereken Ulusal Meclis düşüncesi, Ulusal Meclis'in ayaklanma öncesi kurulacak bir kurum olduğu düşüncesine dönüşmüştür. Bu sorunu ortaya koymadan önce, bahsettiğimiz makalemizden bir alıntı yapmak istiyoruz. Sözkonusu alıntı şöyle:

"Bu meclis başarılı bir devrimin meclisi değil, devrimci mücadelenin belli bir anında esasta hakim olan devlet güçleri ve yabancı güçlerle pazarlık için kurulan (...) bir meclis olarak düşünülmektedir." (BP 76, sayfa 23)

İster ayaklanmanın en önemli siyasal amacı olarak savunulsun, isterse de ayaklanma öncesinde kurulsun, Ulusal Meclis konusunda savunulanlar yaptığımız bu tespiti onaylamaktadır. Her iki halde de Ulusal Meclis, başarıya ulaşan bir devrimin ortaya çıkardığı meclis değildir.

Şimdi ise ayaklanma öncesinde kurulacak meclis bağlamında savunulanların ne olduğuna bakalım.

"Halkımızın kaderinin başka güçler tarafından belirlenmesi düşünülmediğinden, halk kendi kaderini kendisi tayin edecektir. Bunun yolu da Ulusal Meclis'ini oluşturmaktan geçiyor. Zira örgütlenmemiş, ulusal kurumlarını yaratamamış, kendi temsilcilerini seçememiş bir halkın ne iradesi olur, ne de kaderini tayin edebilir. Böyle bir durumda olan bir halkın kaderi başka güçler tarafından tayin edildiğinden, o halka köleliğin çeşitlerinden biri reva görülür.

Halkımız tarihinden derin dersler çıkardığı için ilk başta kendi adına karar verebilme yetkisine sahip olacak Ulusal Meclisini oluşturma kararındadır. Ve bu kararın aşamasına gelmiştir. Önümüzdeki aylarda seçimle halk temsilcilerimiz seçilecek ve Ulusal Meclisi oluşturacaklardır. İler de halkımızın nasıl yaşaması gerektiğine bu meclis karar verecektir." *(abç) (Berxwedan sayı 152, sayfa 5)*

Bu alıntı içinde öne çıkan en önemli sorun, Kürt ulusunun kaderini tayin etme sorununun devrim yapılmadan kurulacak olan meclisin yetkisi ile alacağı kararlara bağlanmasıdır. Ulusun kendi kaderini tayin etme, ayrılıp ayrı devlet kurma hakkının böyle bir savunusu iki yönden yanlıştır.

Birincisi, bu savunu, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da faşist Türk devletinin yıkılmadığı şartlarda Kürt ulusunun kendi kaderini tayin edebileceğini ve faşist Türk devletinin yıkılmasını hedef dışı bıraktığı için yanlıştır. İkincisi ise, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin etmesi sorunudur. Ulusal meclis Kürt ulusunun kendi kaderini nasıl tayin edecektir? Kendi kaderini tayin etme ne anlama gelir? Öncelikle ikinci soruya doğru bir cevap verilmesi gerekiyor.

Marksizm-Leninizm bilimi, bir ezilen ulusun kendi kaderini tayin etme hakkının o ulusun kendisinin, ***özgür bir ortamda, kendi özgür iradesi ile*** ayrı bir devlet kurma hakkını kullanması, eğer istiyorsa kendi devletini kurması, yok eğer birlikte yaşamak istiyorsa birlikte yaşama yönünde karar vermesi olduğunu öğretiyor. Bu hakkın kullanılmasında iki temel ön şart vardır. Bir, bu hakkı kullanmak için o ulus üzerinde var olan tüm ulusal baskıların ortadan kaldırılmış olması, yani özgür bir seçim ortamının yaratılmış olması zorunludur. İki, bu hakkı kullanacak olan ve karar verecek olan sadece ve sadece o ulusun kendisidir. Hiç kimse o ulus adına ulusun kaderini tayin etme hakkı ve yetkisine sahip değildir. Birinci şart, özgür seçim koşullarının yaratılması için, var olan devlet iktidarının işçi sınıfı önderliğinde yapılacak bir devrimle yıkılması şartıdır.

Soruna bu temelde yaklaşıldığında şunlar tespit edilmek zorundadır: faşist Türk devleti yıkılmaksızın kurulacak bu "Ulusal Meclis" anlayışı temelinde Kürt ulusunun kurtuluşu sağlanamaz. Somut olarak kurulacak bu meclis, bu yanıyla Filistin Ulusal Meclisi'ne benzemektedir. Nitekim bunun farkına vardıkları içindir ki –her ne kadar bizim meclisimiz Kürdistan'da olacak deseler de– şu tespitleri yapma gereğini duymaktadırlar:

"... Sürgünde olsa dahi bir otoritesi, temsil ve yürütme gücü olmalıdır. Örneğin, Filistin ulusal parlamentosu ülke toprakları dışında toplanmaktadır. Ama tüm Filistinli güçleri birleştiren, temsil gücüne ulaşan bir konumdadır."

Ve yine Kürdistan Ulusal Meclisi için şu tespit yapılmaktadır:

"Güvenlik açısından nerede toplanırsa toplansın, güç ve otoritesini halktan almaktadır. Koşullar ve zorunluluk, sürgünde hükümet-meclis oluşturmayı gerektirebilir." (Serxwebun sayı 133, sayfa 8)

Bu tespitler de Kürdistan Ulusal Meclisi'nin bir yurtdışı meclisi olarak düşünüldüğünü göstermektedir. Bugün yurtdışı meclisi olabilecek bu meclis en iyi halde önümüzdeki dönemde Kuzey Kürdistan "Ulusal Meclis'i" olma imkanına sahiptir. Böylesi bir meclisin içinde bulunulan koşullarda ***bütün*** Kürdistan adına karar vermesi de, konuşması da yanlış olan bir durumdur.

PKK'nın Kürt ulusunun kaderini kendisinin tayin etmesi sorununu çar-

pıtmasının ardında, faşist Türk devleti ile siyasal temelde yapılacak pazarlık yatmaktadır. Bu tavır, referandum ve federasyon düşüncelerinin savunusu içinde açık bir şekilde ortaya çıkmaktadır.

Ayaklanmanın en önemli siyasal amacı olarak ortaya konan Ulusal Meclis'in, ayaklanma öncesi kurulacak bir meclise dönüşmesi ile birlikte referandumun yapılacağı koşullarda da değişiklik ortaya çıkmaktadır.

REFERANDUM VE ULUSAL MECLİS

Bizim tartıştığımız bağlamda öne çıkarılması gereken sorun, hangi koşullarda, yani ayaklanma sonrasında kurulacak Ulusal Meclis sonrasında mı, yoksa ayaklanma öncesinde kurulacak Ulusal Meclis'in vereceği karara bağlı olarak mı yapılacağı yerine, bu referandum ile neyin amaç edindiği sorunudur.

Referandumun amacı, gerek ulusal meclisin, gerekse de federasyon talebinin amaçları ile içiçe, bu bütünün bir parçası olan bir amaçtır. Üçlü görünümlü olan bu amaç, yukarıda belirttiğimiz gibi faşist TC devleti ile siyasal temelde aynı masaya oturup anlaşmaktır. Şimdi bu üçlünün içiçe nasıl savunulduğunu bir kaç alıntı ile ortaya koyalım.

"Kürt halkına, bağımsız, eşit ve özgür temelde Türk halkıyla kardeşçe yaşamak istiyor musunuz sorusunu soralım. Eğer Kürt halkının çoğunluğu bu soruya evet derse, bunun gerekleri hemen yapılmalıdır. Bunun ilk gereği Kürt halkının kendi temsilcilerini seçmesi, ulusal halk meclisini oluşturması ve bu meclis aracılığıyla bütün diğer ulusal kurumlarını oluşturmasıdır. Kürt halkı bu kurumlara sahip olduktan sonra, başka halklarla eşit ve özgür temelde kardeşçe yaşayabilme imkanına kavuşur." (Berxwedan sayı 146, sayfa 3)

"O zaman 20 milyona yakın insanı itiraf ediyorsan, bir de kimliği varsa, o zaman bunun dili olacak, bunun kimliği olacak, bunu yansıtacak araçları olacak, yasaları olacak; bunlar olmadan birlik olmaz diyorum. Bunlar olsun ki, birlik için muhatap ortaya çıksın ki, Türk halkının temsilcileriyle veya partileriyle, siyasi güçleriyle, hatta ordusuyla ilişkiler düzenlenebilsin." (Serxwebun sayı 124, sayfa 22)

"Y. Doğan: Yani bu meclisle siz fiilen federatif bir yapı oluşturuyorsunuz?

A. Öcalan: Onun ayağını oluşturuyoruz. Doğru bir şey yani. Bir federatif ayağı olmadan federasyondan bahsedilebilirmi?" (aynı yerde)

"Ulusal Meclis, Kürt halkının siyasi olarak bağımsızlık iradesini temsil edebilir. Birleşme ya da ayrılma konusunda karar alabilir. ... Bu ulusal iradeyle devletle birlik için oturulabilir, ayrılık için oturulabilir veya halka da gidilebilir." (abç)(agd sayı 125, sayfa 22)

Aktardığımız bu alıntılarda savunulan temel düşünce, hangi biçimde olursa olsun faşist TC devletini bir anlaşmaya zorlamak ve anlaşma düşüncesidir. Hakim olan düşünce bu olduğu için de, önce meclis mi kurulmuş, yoksa referanduma mı gidilmiş sorunu birbirine karıştırılmaktadır. Örneğin son alıntıda altını çizdiğimiz yerde ortaya çıkan düşünce, eğer Ulusal Meclis devletle birlik ya da ayrılık konusunda anlaşmaya varırsa, o zaman *"halka da gidilebilir"* imkanı ortadan kalkar. Bu da referanduma gidilmeden de, Ulusal Meclis tarafından sorunun çözüleceğini savunma anlamı dışında hiç bir anlama gelmez. Yani, referandum için kapılar açık bırakılsa da, referandum PKK'nın istediği zorunlu talepler içinden çıkarılmaktadır. Tabii ki bu tavır, Kürt ulusunun kaderini tayin etme hakkı yetkisinin Ulusal Meclis'e verilmesi düşüncesi ile uyum içindedir. Buna rağmen böyle bir yaklaşım kökten yanlıştır.

Biz, Ulusal Meclis, referandum vb. ile istenen şeyin ne olduğu konusunda BP 76'da yaptığımız bir tespiti aktararak, bunu tekrar ortaya koymak istiyoruz. Hedefin faşist TC devleti ile anlaşmaya oturmak olduğu ve hazır olmayanın TC devleti olduğunu belirttikten sonra şu tespiti yapmıştık:

"Yani hazır durumda olmayan Türk sistemidir. Bunu biraz demokrasi mücadelesi ile değiştirirlerse, kapalı olan bu sistem açılacaktır. Bunu zorlamak için de «terör eylemleri»nden Ulusal Meclis'e varana kadar, değişik taktik mücadeleler verilmelidir. İşte Ulusal Meclis'in oynayacağı rol, esas olarak faşist Türk devletini uzlaşmaya zorlamaktır. Tabii ki, bu arada çokça lafı edilse de unutulan, unutturulan şey, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da faşist Türk devletini yıkması gereken demokratik devrimdir. Öyle ki, ayaklanmanın en önemli amacı, Ulusal Meclis oluvermiştir." (BP 76, sayfa 24)

Ulusal Meclis'in ayaklanmanın en önemli amacı olmaktan nasıl çıktığını yukarıda ortaya koyduk. Bu değişiklik dışında yaptığımız bu tespit, PKK'nın genel yaklaşımını ortaya koymaktadır ve bu daha sonra savundukları düşüncelerle de bir kez daha doğrulanmıştır. Bunun nasıl doğrulandığına iki örnek daha vererek bu konuyu geçelim. Birinci örnek: PKK'nın faşist Türk devletini anlaşmaya zorlamak için askeri eylemlerini yoğunlaştırmak, Ulusal Meclis'i oluşturmak vb. istediğini tespit etmiştik. Yani hedef anlaşmaya oturmaktır. A. Öcalan, Halil Nebiler ile yaptığı bir röportajda şunları söylemektedir:

"Dediğim gibi, PKK daha çok, vazgeçilmez insan hakkını, ulus olma hakkını, özgürlük hakkını kullanmak isti-

Bolşevik Partizan'ın 79. sayısında (15 Ocak 1993), "Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi İle Dayanışma Gecesi Yapıldı!" başlığı altında verilen haberde; TKP/ML(BOLŞEVİK) Kuzey Kürdistan Seksiyonu Örgütleme Komitesi'nce 19 Aralık 1992 tarihinde, Duisburg'da düzenlenen gecenin tüm gelirinin ulusal kurtuluş hareketine verileceği belirtiliyordu.

Gecenin tüm geliri olan 5000,-DM'ın teslim edildiğine ilişkin bağış makbuzunun bize ulaştırılan bir kopyasını yanda yayınlıyoruz.

YAZI KURULU

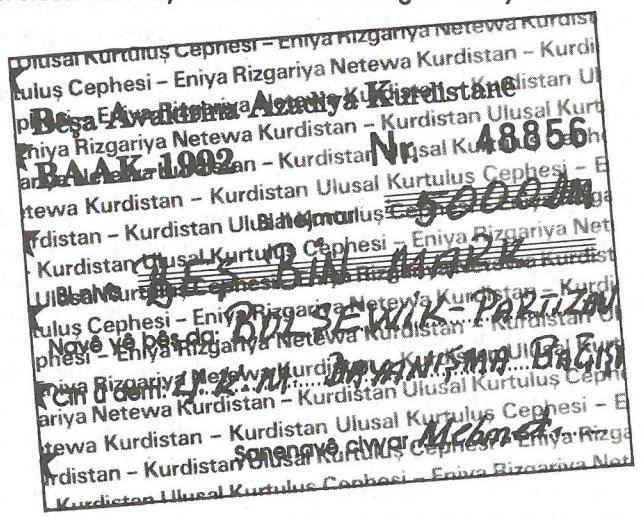

yor. Türkiye buna yardımcı olursa, yine yakıp-yıkma yerine birlikte kalkınmayı dayatırsa, biz bunu tercih ederiz. ... Türkiye bunu anlayıncaya kadar biz mücadelemizi sürdüreceğiz." (Serxwebun sayı 125, sayfa 22)

Burada açıkça ortaya çıkan şey, verilen ya da verilecek mücadele, Türkiye'nin bu sorunu anlaması için verilen mücadeledir. *"Bunu anlayıncaya kadar"*dan anlaşılması gereken şey, yakıp yıkma yerine ortak kalkınmadır. Ortak kalkınmak için de oturup anlaşmak gerekiyor. Burada savunulanlar, bizim önceden söylediklerimizi doğrulamaktadır.

İkinci örnek ise, bu anlaşma sorunu savunulurken, PKK'nın kimliğinin faşist TC devleti tarafından kabul edilmesi sorunu ile ilgilidir. Bu konuda biz şu tespiti yapmıştık: *"... bütün siyasetleri ele alındığında, genel yaklaşım olarak kendilerinin faşist Türk devleti tarafından kabul edilmesini sağlamak" (BP 76, sayfa 24)* gelinen yerde temel amaçtır. Bu konuda daha sonra söylenenler şöyledir:

"Newroz kutlamaları, çok açık sonuçları ortaya çıkarmıştır. Kürt halk kimliğini tanıyorlarsa, bu, PKK kimliğini açık kabulden geçiyor. Onun dışında herhangi bir yaklaşım tutarsız ve tehlikelidir. Bu sonuç ortaya çıkmıştır." (Serxwebun sayı 125, sayfa 20)

"Oysa bilinir ki, Kürdistan halkı bu seviyeye PKK ile gelmiştir. PKK bu halkın, bu ulusun yegane partisidir. Tanınması gereken bir parti varsa o da PKK'dır. Eğer Türk sömürgeciliği gerçekten tarihi haksız konumundan sıyrılmak ve Kürt ulusuna değer verdiğini göstermek istiyorsa bunun yolu, sahte satın alınmış, işbirlikçi, ihanetçi partileri devreye sokmaktan değil, bu ulusun bağrından çıkmış ve onun uğruna binlerce şehit vermiş PKK'yı tanımak ve muhatap alıp onunla masaya oturmaktan geçiyor." (agd, sayfa 5)

GELİNEN YER: REFORMİZM!

PKK'nın milliyetçi çizgisinin doğal sonucu olarak gelinen yer burasıdır. Milliyetçilik burada reformizm ile içiçedir. Ulusal meclis, referandum vb. vb. konularda savunulan düşünceler, reformizmi savunan, faşist Türk devletinin yıkılması hedefini ortadan kaldıran düşüncelerdir. Böylesi düşünceler Kürt ulusunun kurtuluşunu da gerçekleştirmeye hizmet etmeyen düşüncelerdir. Sorun gayet açıktır. PKK faşist Türk devletini aynı masaya oturtmak için değişik taktikler ortaya koymaktadır.

Peki ama bu kadar açıkça reformizme kaymanın ardında yatan şey nedir? Ya da, bu duruma gelmeleri bize neyi göstermektedir? Bu sorulara verilecek kısa ve net cevap şudur: Çok uluslu bir ülke olan "Türkiye" ve bu kavramda dile gelen faşist TC devletinin sınırları içinde yaşayan ulus ve milliyetlerden proletarya ve emekçilerin enternasyonalist mücadelesi, ortak düşman olan faşist Türk devletine karşı, ortak mücadele olmak zorundadır.

Bu ortak enternasyonalist sınıf mücadelesi temelinde verilmesi gereken mücadele verilmediği için, milliyetçi temelde –demokratik bir yanı olsa da– verilen ulusal mücadele, mücadelenin belli bir aşamasında tıkanmaktadır. İşte bu tıkanıklık karşısında ortaya iki alternatif yol çıkmaktadır. Ya milliyetçilikten arınıp, enternasyonalist ortak bir mücadele verilir, ya da milliyetçilik reformcu çözümler arar, devletle anlaşma zeminini bulmaya yönelir. PKK'nın seçtiği yol ikincisidir, reformizmdir. Buna rağmen yaşam, Marksizm-Leninizm biliminin doğruluğunu tekrar tekrar göstermektedir.

EZEN ULUS ŞOVENİZMİNE UZANAN EL...

PKK, milliyetçiliğin onu götürdüğü reformizm içinde de ezen ulus şovenizmine taviz verme tavrı içine düşmektedir. Bunu da federasyon düşüncesini savunurken yapmaktadır. PKK'nın federasyon düşüncesini "Ortadoğu Federasyonu" biçiminde nasıl savunduğunu BP 76'daki makalemizde ortaya koyduk. Burada iki alıntı aktararak aynı düşüncelerin daha sonra savunulan düşünceler içinde de savunulduğunu göstermekle yetineceğiz. A. Öcalan şöyle diyor:

"Kürtler birleştirirse; Türk, Arap, Fars ve başka azınlıklar da var, hepsinin yeraldığı muazzam bir Ortadoğu federasyonu... Ben bu çerçevede Türk, Kürt federasyonlarının ta Orta Asya'ya kadar yayılacağını düşünüyorum. Yani çok sayıda Türki cumhuriyet, İran'da bir kaç cumhuriyet, yine Araplar da var, epey böyle cumhuriyet, çok büyük bir bölgesel federasyondur ve herhalde dünyanın sayılı güç merkezlerinden biri olacaktır. Tarihi temeli vardır, biliyorsunuz. İslami kültür var biraz, yine çok muazzam doğal kaynakları var. Kürdistan da en az petrol kadar suyla da kontrol edecek bölgeyi. Birleşmenin etkenleri çok. Tarihsel yakınlık, doğal kaynakların zenginliği, coğrafi zorunluluklar, hatta siyasi zorunluluklar... Öyle değil mi? Birdenbire apayrı Kürt devleti yerine, Ortadoğu genelinde bir federasyonlaşmaya giden model daha gerçekçi görünüyor." (Serxwebun sayı 124, sayfa 23)

Bu model *"daha gerçekçi"* göründüğü için de, faşist Türk devletine şu akıl verilmektedir:

"Türkiye'nin bu konuda Amerika'ya, bilmem Avrupa'ya yaltaklanacağına, Türkiye halklarını da birleştirerek ve Kürtleri de böyle kesin, sağlam bir birlik içerisinde görerek çıkış araması çok daha gerçekçidir." (agd sayı 125, sayfa 20)

Biz, hangi amaçla söylenirse söylensin, objektif olarak Türk yayılmacılığına destek anlamına gelen böylesi yaklaşımları kökten yanlış bulup reddediyoruz. Bunlar hangi niyetle söylenirse söylensin "Büyük Türkiye" şiarına hizmet eden düşüncelerdir. Bu konuda bir alıntı daha yaparak yazının bu bölümüne son verelim.

"Türklerin çok sayıda yeni cumhuriyeti de doğmuştur. Türk birliğinin yolu da açılmıştır. Biz bunu da destekliyoruz, karşı çıkmıyoruz. Daha ne isteyelim yani?" (agd sayı 121, sayfa 21)

Evet, "Büyük Türkiye" hedefi burada açık bir biçimde desteklenmektedir. Böylece kendilerinin "bölücü" olmadıklarını da ortaya koymaktadırlar. Fakat nankör TC devleti bunu görecek duruma henüz gelmemiştir... Bu politika devam ederse, günün birinde mutlaka bunu da görecektir. Bu konuda hiç kimsenin kuşkusu olmasın...

Yazının bu bölümüne son verirken, BP 76'da federasyon konusunda yaptığımız şu tespiti tekrar hatırlatmanın gerekli olduğunu düşünüyoruz.

"Bu federasyonun «bir köprü» olacağını belirtmelerinin sebebi de ortaya çıkıyor. Eğer Türk devleti, Türki cumhuriyetlerle bir birliği istiyorsa, önce bizimle bir birlik yapsın, çünkü bu birlik bir köprü rolü oynamaktadır. Kendilerinin Türk ve Ortadoğu halklarının birliğinden yana olmalarının tüm temeli de faşist Türk devletine, PKK önderliğinde Kürtlerle bir federasyonu kabul ettirmedir. Bütün çabaların gelip dayandığı yer burasıdır. Yani PKK'nın Ortadoğu somutu için düşündüğü şey, yanlış olan bir şeydir." (Bolşevik Partizan sayı 76, sayfa 26)

TEORİK ÇARPITMALAR

Şimdi de Ulusal Meclis konusunda bir başka yaklaşıma değinelim. Sözko-

nusu yaklaşım Berxwedan sayı 153'de A. Doğan imzalı yazıda ortaya konan yaklaşımdır. A. Doğan Ulusal Meclis konusunda sorunun "teorik" yanını ortaya koymaya çalışırken bu arada sosyalizme saldırmayı da ihmal etmiyor. Bu saldırıyı sosyalizm adına yaptığı için de, tavır takınmak daha da gerekli bir hale gelmektedir. Sırasıyla aktarırsak, yazarın tavrı şöyledir:

"Ulusların politik iradesi, ulusu oluşturan bütün sınıfların kollektif örgütlenmesiyle olanaklı hale gelebilir. Şu veya bu biçimde politik bir örgütlenme içinde olmayan bir ulusun, ekonomik ve toplumsal çıkarları da yok demektir. Uluslara kişiliğini veren, onun ekonomik ve toplumsal gelişmesini güvence altına alan tek politik güç, onu oluşturan sınıfların hareket birliğidir. Böyle bir hareket birliğinin sağlanması, onun geliştirilmesi ve dış politik güçlere karşı, ulusun ekonomik ve toplumsal çıkarlarının korunması direnme mücadelesi içinde oluşturulan halk meclisiyle niteliksel bir değişime başlar. Halk meclisi, eski toplumsal ve ekonomik yapının mücadele ile çözülüp, yerine yeni doğmakta olan üretim tarzının ilk politik kurumudur.

Ulusal meclis veya halk meclisi, Kürdistan halkı için Kürdistan'da politik iktidarın ele geçirilmesinde en güçlü silahtır. Bir nevi ulusun hareket birliği de diyebileceğimiz bu kurum, bütün halkın politik iradesini örgütlemenin yanında, eski ekonomik ve toplumsal yapının parça parça değişimi ve yerine yenisinin kurulmasını temel alır." *(Berxwedan sayı 153, sayfa 8)*

Bu alıntıyı kısaca özetlersek, şöyle bir tablo ortaya çıkmaktadır:

a) *"Ulusların politik iradesi, ulusu oluşturan bütün sınıfların* ***kollektif örgütlenmesiyle*** *(abç) olanaklı hale gelir.";*

b) Bu sınıfların hareket birliği *"uluslara kişiliğini veren, onun ekonomik ve toplumsal gelişmesini güvence altına alan tek politik güç"*tür;

c) Bu sınıfların hareket birliğini sağlamak ve çıkarlarını korumak *"direnme mücadelesi içinde oluşturulan halk meclisiyle niteliksel bir değişime başlar.";*

d) Halk meclisi *"yeni doğmakta olan üretim tarzının ilk politik kurumudur.";*

e) Politik iktidarın ele geçirilmesinde en güçlü silah *"Ulusal meclis veya halk meclisi"*dir; ve

f) Bu meclis, *bütün halkın politik iradesini"* örgütleyen ve eski ekonomik ve toplumsal yapının *"yerine yenisinin kurulmasını temel alır".*

Şimdi bunlara tek tek, kısaca değinelim.

a) Bu noktada sorulması gereken en temel soru, *"ulusu oluşturan bütün sınıfların kollektif örgütlenmesi"*nden ne anlaşıldığıdır. Tartışılan bağıntı ulusal sorun ile ilgili olduğu için, Ulusal Meclis'in ulusun bütün sınıflarının iradesini temsil edebileceği söylenebilir. Fakat, her ne kadar ulusu temsil eden sınıflar, ulusal bağımsızlık bağlamında yani siyasi bir sorunda bir ortaklığa sahip iseler de, bu ortaklık sağlam bir temele dayanan bir ortaklık değildir. Sözkonusu ulusal bağımsızlık elde edildiği noktada, o ulusu oluşturan sınıflar –burjuvazi, proletarya, köylülük vb.– arasında, genel anlamıyla ezen ve ezilen sınıfların sını karşıtlıkları, ulusal temeldeki ortak yanı ortadan kaldırıp, sınıfsal temeldeki zıtlıkları öne çıkarır. Durum böyle olduğunda ulusu oluşturan bütün sınıfların kollektif örgütlenmesini savunmak, sınıfsal çatışmaları, çelişkileri yok göstermek ve sınıfların işbirliğini savunmak anlamı dışında hiç bir anlama gelmez.

b) Noktasında savunulanlar ortaya koyduğumuz bu olgulardan dolayı yanlıştır.

c) Noktasında, ulusun politik örgütlenme birliği, sınıfların hareket birliğine dönüştürülmektedir. Bu hareket birliğini sağlamak için, halk meclisinin kurulmasını ise ***niteliksel*** bir değişimin önşartı olarak getirmektedirler. Yani halk meclisi oluşursa, ulusu oluşturan sınıfların hareket birliğini sağlamada niteliksel bir değişiklik başlayacaktır. Sınıfsal temelde yaklaşımın olmadığı yerde, sorunun böyle bir çarpıtılması da doğal bir sonuç olarak ortaya çıkmaktadır.

PKK, ulus ile halkı aynı kefeye koymaktadır. Bunun için de ulusu oluşturan sınıfların hareket birliğini savunurlarken halk meclisinden bahsetmektedirler. PKK ulustan ve halktan bahsederken, bu kavramları işine geldiği gibi kullanmaktadır.

d) Bu noktada savunulanlarda, devrimin reddedilmesi saklıdır. Perdeyi araladığımızda, şu resim karşımıza çıkmaktadır: "Ulusal Meclis" veya "halk meclisi", ikisi aynıdır... PKK Ulusal Meclis'i kuracaktır. Bu Ulusal Meclis, bugün Kürdistan'da var olan toplumsal ve ekonomik yapının yerine *"yeni doğmakta olan üretim tarzının ilk politik kurumu"* olacaktır. Ve doğal olarak Kürdistan'da üretim tarzı da, bu meclisin oluşmasıyla değişmeye başlayacaktır. Bütün bunlar, herhangi bir devrim sonucunda, hakim sınıfları devirip, onların elindeki devlet iktidarını parçalayıp, yerine kendi devlet iktidarını kurma sonrasında ortaya çıkacak bir halk meclisi için ***söylenmemektedir.*** Hayır. Bunlar, yukarıda ortaya koyduğumuz "Ulusal Meclis" anlayışları temelinde söylenmektedir. Devrim sorunu böyle halledildiği için de;

e) Noktasında *"politik iktidarın ele geçirilmesinde en güçlü"* silahın *"ulusal meclis veya halk meclisi"* olduğu tespit edilmektedir. Yani, Ulusal Meclis oluşturulduğu zaman, politik iktidarı ele geçirmek için "en güçlü silah" elde edilmiş olur. Böylece bu "silah"ı kullanarak;

f) *"... eski ekonomik ve toplumsal yapının parça parça değişimi"* gerçekleştirilecektir. Öyle ya, ne de olsa bu Ulusal Meclis, *"bütün halkın politik iradesini"* örgütleyen bir silahtır... Bu silah ile, eski ekonomik ve toplumsal yapı yerine yenisinin konması gerçekleştirilebiliyorsa, o zaman, devrime ne gerek var? İşte A. Doğan'ın ortaya koyduğu görüşler temelinde, buna PKK'nın herhangi bir organında eleştiri yöneltilmediği ölçüde, PKK'nın tavrı böyledir. Bu savunu içinde, 1936 SSCB Anayasası hakkında şu tespit yapılmaktadır:

"1936 yılında yukardan aşağıya doğru, tek tek uluslara kabul ettirilen Sovyet anayasası farklı ulusların gelişim yasası üzerine değil, genel olarak işçi sınıfının politik çıkarları üzerine biçimlenmişti. Sosyalizm içindeki bu sol sapma, süreç içinde ulusların ekonomik ve toplumsal varlığının inkar edildiği, politik bir kurumlaşmayı da beraberinde getirecekti." *(abç) (agd, sayfa 9)*

İlkönce yazarın 1936 SSCB Anayasası ile ilgili yaptığı bu değerlendirmeyi reddediyoruz. Bu alıntı içinde tek doğru olan şey, bu Anayasanın işçi sınıfının politik çıkarları temelinde yükseldiğidir. Bunun dışında söylenen herşey iddiadır, çarpıtmadır. Tek doğru olan tespiti ise yazar, *"sosyalizm içindeki bu sol sapma"* olarak yorumlamakta ve eleştirmektedir. Yazar, işçi sınıfının çıkarlarını savunmanın "sol sapma" olduğunu savunurken, sosyalizmi savunma maskesi ardına gizlenmekte ve sosyalizm adına, ulusal çıkarların savunuculuğunu öne çıkarıp sınıfsal çıkarları reddetmektedir. Ne adına yapılırsa yapılsın, hangi niyetle savunulursa savunulsun, böyle bir tavır açıkça sosyalizme saldıran bir tavırdır.

Yine, *"süreç içinde ulusların ekonomik ve toplumsal varlığının inkar"* edilmesi, 1936 Anayasası'nın ortaya

koyduğu yaklaşımın sonucu olduğu iddia edilmektedir. Yazar bu iddiasını da nedense ispatlama ihtiyacı duymuyor. Böylesi bir iddiayı savunmak, iddianın yanlış olmasının da ötesinde, 1956'da SBKP 20. Parti Kongresi'nde iktidarı tümüyle ele geçiren Kruşçef modern revizyonizmi ve onun devamındaki uygulayıcılarını temize çıkarmaktır. Revizyonistlerin hakimiyeti ele geçirdikleri dönemden beri uygulanan politika, daha sonra ortaya çıkan ulusal çatışmaların yaratıcısı olmuştur. Fakat, bu duruma bakarak 1936 Anayasası'nın bir sonucu olarak bugüne gelindiğini iddia etmek ve savunmak kökten yanlış bir tavırdır.

Ayrıca, *"işçi sınıfının politik çıkarları"* temelinde yükselen bir anayasa, ulusların varlığını reddetmez, edemez. Çünkü en demokratik anayasa, işçi sınıfının sınıf çıkarlarına dayanarak ortaya konan anayasadır. 1936 SSCB Anayasası da, dünyanın tanıdığı en demokratik anayasa olmuştur, bu niteliğini bugün hala korumaktadır. Burjuvazinin tasfiye edildiği, artık işçi sınıfı, köylülük, aydınlar vb.'nin oluşturduğu uluslar, Lenin-Stalin Sovyetler Birliği'nde yok sayılmamış, tam tersine, devrim sonrasında önceden hiç varlığı bile bilinmeyen uluslar da dahil, tarihlerindeki en büyük gelişmeyi yaşamışlardır. Emperyalist dünya ve faşist Hitler Almanya'sının Sovyetler Birliği'ne saldırıları karşısında, Sovyetler Birliği'ni kahramanca savunmanın, faşizmi inine kadar kovalamanın ardında yatan gerçek, bu ulusların özgür ve kardeşçe birlikte yaşamaları gerçeğidir. Hiç bir iftira ve saldırı, Lenin-Stalin'in Sovyetler Birliği'nde yaşanan bu gerçekleri ortadan kaldıramaz. Yazarın bu saldırısının ardında yatan temel sorun, sınıf mücadelesinin reddi, devrimin reddi sorunudur. Yazar yukarıda aktardığımız alıntının devamında şu tespiti yapmaktadır:

"Sosyalist toplumlarda demokratik sistem, mülk sahibi sınıfların politik zorla ortadan kaldırılmasıyla değil aksine, değişimin yarattığı özel mülkiyetin yok edildiği, üretim özgürlüğüyle olanaklı hale gelebilirdi ancak.(abç) Üretim ve değişim bir bütünün iki zıt kutbudur ve toplumsal iş bölümünün denetimi altındadır. Devletin sınırları üzerindeki politik denetimi de mülkiyetin gelişim yasasına bağlı olarak evrim geçirir. Mülkiyetin farklı biçimlerinin ortadan kaldırılması, politik sistemin niteliğini belirleyemediği gibi, iş bölümünü, üretimi ve değişimi de politik yasalara göre şekillendiremez." (abç) (aynı yerde)

Hemen belirtmek gerekir ki, bu alıntı içinde ortaya konanları tek tek ele aldığımız zaman, sayfalarca yazı yazmak zorunda kalacağız. Makalemizi broşüre dönüştürmek istemediğimiz için, bir kaç noktaya değinip geçmek istiyoruz.

a) Sosyalist toplumda demokratik sistem nedir? En kısa tanımı ile bu, proletarya diktatörlüğü, sosyalist demokrasidir. Nedir bu sosyalist demokrasi? Sosyalist demokrasi, işçi sınıfı, geniş emekçi sınıf ve katmanları için demokrasi, burjuvazi ve sömürücü sınıflar için –bunlar sınıf olarak tasfiye edilmişlerse, bunların kalıntıları için– proletaryanın diktatörlüğüdür.

b) Demokratik sistemin, proletarya diktatörlüğünün kurulması, *"mülk sahibi* (ki bu, üretim araçları üzerinde özel mülkiyet sahibi olma anlamında mülk sahibi anlamında kullanılıyor / BN) *sınıfların politik zorla ortadan kaldırılmasının"* ön şartıdır. Yazar demokratik sistemi sınıflarüstü bir sistem olarak gördüğü ve "demokrasi"ci olduğu için, "mülk sahibi sınıfların" ortadan kaldırılmasına karşı çıkmaktadır. Buna getirdiği alternatif ise, ***"değişimin yarattığı özel mülkiyetin yok edildiği, üretim özgürlüğü"***dür. Yazar, sorunu karıştırdıkça daha da batıyor. Mülk sahibi sınıfların zorla ortadan kaldırılmasına burun kıvırıyor çıkıyor, aynı zamanda ise özel mülkiyetin kaldırılması gerektiğini savunuyor. Özel mülkiyeti yaratanın da "değişim" olduğunu savunuyor. Yani, özel mülkiyeti esasta değişim alanında arıyor. Gerçekte ise, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet üretim alanında gerçekleşmektedir. Kapitalist özel mülkiyetin kaynağı, üretim alanında işçinin emeğinin ödenmeyen kesimidir. Üretim araçları üzerinde özel mülkiyeti kaldırmak, bu mülkiyetin sahibi sınıfların varlığının temelini ortadan kaldırmak demektir. Bu noktadan itibaren de bu sınıfların, sınıf olarak varlığından bahsedemezsiniz. Yazar özel mülkiyetin kaldırılmasından yana ve mülk sahibi sınıfların politik zorla ortadan kaldırılmasına karşı tavır takınırken, mümkün olmayan iki şeyi bir arada savunmaktadır.

c) *"Mülkiyetin farklı biçimlerinin ortadan kaldırılması(nın), politik sistemin niteliğini belirleyemediği"* tespiti de yazarın Marksizm-Leninizm bilimine açık bir saldırısını daha göstermektedir. Gerçek durum ise tam tersidir. Bir mülkiyet biçiminin ortadan kaldırılması, bu biçimdeki mülk sahibi sınıf ya da sınıfları ortadan kaldıracağı için, geçmişte bu sınıfların hakimiyetinde olan politik sistemin niteliği de değişir. (Bu arada belirtelim ki, tartışma konusu kapitalist mülkiyet biçimidir. Çünkü yazar sosyalizmde demokratik sistemi tartışmaktadır.)

Herhangi bir politik sistem, üretim araçlarına kimin sahip olduğu temel ilkesine göre değişiklik gösterir. Çünkü üretim araçlarını elinde tutanlar o sistemin niteliğine damgasını vururlar. Burjuvazi üretim araçlarına sahip ise, o sisteme sosyalist sistem ya da feodal sistem denemez. Yok eğer bu üretim araçlarına işçi sınıfı ve emekçiler sahipse, o zaman bu sisteme de artık kapitalist sistem denemez. Çünkü mülkiyet biçimi değişmiştir. Ezen, sömüren sınıf ya da sınıflar ortadan kaldırılmış, sömürü sistemi yok edilmiştir. Buradaki toplumsal mülkiyet de üretim ilişkilerinin temelini oluşturur. Bu bağlamda iş bölümü vb. de bu üretim ilişkilerine göre şekillenirler. Yazar, sosyalizme 180 derece zıt olan görüşleri sosyalizme mal etmeye çalışmakta, Marksizm-Leninizm bilimine açıkça saldırmaktadır. Bu saldırının altında yatan şey ise, Ulusal Meclis konusunda savunulan reformist düşüncelerin teorileştirilmesi çabasıdır. Yukarıda aktardığımız sosyalizme yapılan saldırılar sonucunda Kürdistan Ulusal Meclisi için çıkarılan sonuç şudur:

*"Farklı ulusların burjuva sınıfları arasında, ekonomik çıkarlarından kaynaklanan politik ortaklık her tarihsel dönemde mümkün olmayabilir. **Sınıfların toplumsal özelliği, politik çelişkilerin kaynağı olabileceği gibi, ekonomik çelişkilerin de yaratıcısı olabilir.**(abç) Ulus bütün toplumsal sınıf, kurum ve kuruluşlarıyla bir bütündür. **Ulusun özgürlüğü, kendini oluşturan sınıfların özgürlüğünden bağımsız düşünülemez.**(abç) Bunun içindir ki, yüzyıllardır gelişmesi bilinçli olarak engellenen bütün sınıfların, Ulusal Meclis'te temsili politik iradenin temel yasasıdır. Kürdistan'da, gelişmesi engellenen tek sınıf işçi sınıfı değildir. Onunla birlikte varlık kazanan burjuva sınıflar da var olan sömürgeci düzenden rahatsız ve düzenin şu veya bu biçimde değişimini isteyen bir ekonomik ve toplumsal çelişki içindedir." (agd, aynı yerde)*

Bu alıntıda altını çizdiğimiz iki konuda tavır takınıp yazımızın bu bölümüne son vermek istiyoruz.

a) Sınıfların toplumsal özelliği onlar arasındaki *"ekonomik çelişkilerin de yaratıcısı"* olabilir tespiti, yine kafayı ayaklarla değiştiren bir tespittir.

Çünkü sınıfların toplumsal özelliklerini yaratan, yazarın diliyle konuşursak, ekonomik çelişkilerdidr. Kapitalisti kapitalist yapan, üretim araçlarına sahip olması ve buna dayanarak işgücü sömürüsünü gerçekleştirebilmesidir. İşçiyi işçi yapan da iş gücü dışında herhangi bir üretim yapabilecek araca sahip olmamasıdır. Bu yüzden de işgücünü kapitaliste satmak zorundadır. Kapitalist ile işçiyi birbirinden ayıran şey budur. Bu da, sınıfların toplumsal özelliklerini meydana getirir.

b) Ulusun özgürlüğü, ulusu oluşturan sınıfların özgürlüğü ile bir ve aynı şey değildir. Ulusu oluşturan sınıflar, burjuvazi, proletarya, köylülük vb. beraber, aynı anda özgür olamazlar. Çünkü sınıfsal çelişkiler buna imkan vermez. Burjuvazi varlığını sürdürüyorsa ve hakim sınıf durumunda ise, proletarya ve emekçilerin özgürlüğünden bahsedilemez. Bundan bahsedebilmek, ancak, devletin demokrasinin sınıflarüstü olduğunu savunmakla olasıdır. Yazar da savunduğu düşüncelerle sınıflarüstü bir politikanın savunuculuğu konumundadır. Burjuvazinin hakimiyetinde bir "ulus"un özgürlüğü, yalnızca o ulusun siyasi olarak "bağımsız" devletini kurması anlamına gelir. Bu devlet içinde esasta özgür olan tek sınıf burjuvazidir. Tüm sömürülenler, özgürlüğünü burjuva devlete karşı devrimle kazanmak zorundadır.

Kısaca toparlarsak, Kürdistan Ulusal Meclisi bağlamında savunulanlar, bizim yaptığımız tespitleri doğrulamaktadır. A. Doğan imzalı yazıda ise, savunulan yanlışlar, açık, sosyalizme saldırıya, sınıflarüstü bir politika savunulma biçimine dönüşmüştür. Bunun sonucunda savunulanlar ise, ulusal çıkarları savunma adına proletaryanın sınıf çıkarlarının tümden reddedilmesidir. Ulusal meclis, federasyon savunusu, sınıflararası işbirliğini savunmaya kadar varmıştır.

KÜRDİSTAN ULUSAL MECLİSİ KURULDU MU, KURULMADI MI?

Teoride savunulan yanlış görüşler, doğal olarak kendisini pratiğe de yansıtacaktı ve yansıtıyor da. Zaman geçtikçe, yaşam bizim dediklerimizi doğruluyor. Dediklerimizi doğrulayan bir nokta da "Kürdistan Ulusal Meclisi"ne seçilen milletvekillerinin 24.01.1993'de Brüksel'de başlattıkları açlık grevidir.

Biz bu açlık grevi ile ilgili olarak soruna geçmeden önce, "Ulusal Meclis"in ne meclisi olacağı bağlamında devam eden net olmayan tavırlara kısaca değinmek istiyoruz. "Ulusal Meclis"e milletvekili olarak seçilen S. Çürükkaya, "Yeni Ülke" gazetesi ile yaptığı bir mülakatta şöyle tavır takınmaktadır:

"(S) Meclis sizce önüne neyi hedef olarak koymalı?

(C) Bana göre bu meclis ya kurucu geçici ya da devrim meclsi görevini üstlenmelidir." (Yeni Ülke, 27 Aralık 92-2 Ocak 93)

Burada görüldüğü gibi meclisin hangi görevi üstleneceği, nasıl bir meclis olacağı konusunda net bir cevap yoktur. Yine, milletvekili seçilen İ. Özden, "Özgür Gündem" gazetesi ile yapılan bir mülakatta şu tavrı takınıyor:

"Bizim Ulusal Meclisimiz aslında bir barış meclisidir. Savaş istemiyoruz. Ancak bize savaş dayatılmaktadır." (3 Ocak 1993)

Fakat aynı milletvekili "Yeni Ülke" gazetesinde ise şunu söylemektedir:

"Ülkemiz parçalanmıştır, sömürgeleştirilmiştir. Bizim meclisimiz savaş meclisi olacaktır." (10-16 Ocak 1993)

İ. Özden şahsında da görüldüğü gibi, soruna net bir cevap yoktur. İsteyenler bu meclisi hem geçici-kurucu bir meclis olarak, hem de bir devrim meclisi olarak görebilir. Bunun gibi, hem barış, hem de savaş meclisi olarak görebilir. Milletvekillerinin takındıkları bu tavırlar, bizim *"Ulusal Meclis bağlamında net bir tavır yok"* tespitimizi pratikte de onaylayan tavırlardır. Bu net olmayan tavırların gerisinde fakat, bir temel düşünce değişmemektedir: ***Meclis TC'yi diplomatik baskı altına almanın ve somut olarak onunla pazarlığa oturmanın aracı olarak düşünülmektedir.***

Avrupa'da yapılan seçimlerden sonra ortaya çıkan bir sorun da, meclisin kurulmuş olup olmadığı sorunu ile ilgilidir. Bilindiği gibi, "Kürdistan Ulusal Meclisi"nin 450 milletvekilinden oluşacağı, Avrupa'da seçilen 15 milletvekilinin de bunun bir bölümü olduğu, sürekli propaganda edildi ve halen de edilmektedir. Buna göre, "Kürdistan Ulusal Meclisi"nin kurulması, seçimin diğer seçim bölgelerinde sona ermesi ertesinde olacaktır. 15 milletvekilinin seçilmesinden sonra ortaya konan tavırlar bu konuda birbiri ile çelişen tavırlardır. S. Çürükkaya, *"Henüz meclisimiz resmen ilan edilmemiştir." (Özgür Gündem, 3 Ocak 1993)* derken, yine diğer yandan şu görüşler savunulmaktadır:

"Halkımız oluşturduğu öz meclisiyle kendi davasını daha güçlü bir temelde savunma gücüne kavuştu. Meclisin oluşturulması her dört parçada birlik yönünde atılan büyük adımdır." (Özgür Gündem, 10 Ocak 1993)

Meclisin oluşturulduğu görüşünden hareketle de, *"Kürdistan Ulusal Meclisi'nin iç tüzük ve anayasayı oluşturarak halkın çıkarlarına yönelik yasalar çıkaracağını bildirdiler." (aynı yerde)*

Kuruldu, kurulmadı bağlamında her iki anlama gelen örnekler daha çok verilebilir. Fakat biz, bu örnekleri aktarma yerine, bir noktaya dikkat çekmek istiyoruz. Yukarıdaki alıntıları aktarmamızın temel sebebi de budur. Sözkonusu nokta, "Kürdistan Ulusal Meclisi" denen kurumlaşmanın şu an bir yurtdışı meclisi olduğunu gözlerden gizleme çabasıdır. Bunun için hem kurulmadı denmekte ve hem de meclis oluşturuldu diye tavır takınmaktadırlar.

Buraya kadar aktardığımız bu iki soruna değinmemizin gerekçesi, bu konularda, kapıların her tarafa açık bırakılmış olmasıdır. Bu açık bırakma temelinde de önümüzdeki dönemde işine gelen yanı almak ve gelmeyeni de atmanın temeli yaratılmaktadır. Açıktır ki, böylesi bir tavır, oportünist-pragmatik bir tavırdır. Sorunun bu yanına dikkat çektikten sonra, yukarıda bahsettiğimiz açlık grevine bakalım.

"MECLİS"İN İLK EDİMİ: AÇLIK GREVİ

Ocak ayı başında "Özgür Gündem" gazetesi, *"Kürt Ulusal Meclisi ilk toplantısını yaptı." (4 Ocak 1993)* haberini veriyordu. Bu başlıkta *"Kürdistan UM"*nin *"Kürt UM"*ne dönüştürülmesinin yanlışlığını bir kenara bırakırsak, sözkonusu bu toplantıda alınan değişik eylem kararları içinde, 24 Ocak 1993'de Brüksel'de geniş katılımlı bir açlık grevi yapma kararı da yer alıyordu ve sözkonusu tarihte bu karar uygulanmaya kondu. Bu kararın hemen ertesinde sözkonusu açlık grevinin nedeni ve talepleri kamuoyuna duyuruldu. 5 Ocak tarihli "Özgür Gündem" gazetesinde yayınlanan duyuruda ortaya konan talepler şöyleydi:

"Türk devletinin sivil ve savunmasız halkımızı hedefleyen işkence ve katliamlarının, kontrgerillanın demokrat, yursever gazetecilere, şahıslara yönelik işlediği cinayetlerin kınanması,

-Kürdistan halkının özgürlük istemi nin demokratik çözümü için Türk devletine uluslararası baskının yapılması,

-Türk devletine yapılan silah yar-

dımlarının durdurulması,

-Halkımıza karşı yürütülen savaşta uluslararası savaş hukukuna uyulması için girişimlerde bulunulması,

-Avrupa Parlamentosu ve ulusal parlamentoların ülkemizdeki gelişmeleri yerinde incelemek için Kürdistan'a heyetler göndermelerini talep ediyoruz."

Bu talepleri değerlendirmeye geçmeden önce, bir noktaya dikkat çekmek istiyoruz. Bu nokta şudur: "Özgür Gündem" gazetesi yayınına son verene kadar (15 Ocak), yukarıda aktardığımız talepler, aynı biçimde bir kaç kez yayınlandı. Daha sonra 15 Ocak 1993 tarihli "Berxwedan"da ve bildiri olarak dağıtılan bu talepler şöyle değiştirilmiştir:

"-Türk devletinin Kürdistan halkına yönelik işkence ve katliamlarına, köy ve şehir yıkımlarına karşı protestoların yükseltilmesi,

-Kontrgerillanın halkımızın her kesiminden duyarlı yurtsever, demokrat şahısları hedefleyen cinayetlerin kınanması,

-Kürdistan sorununun demokratik çözümü için çeşitli girişim ve inisiyatiflerin geliştirilmesi, çözüme yanaşmayan TC'ye yönelik çok yönlü baskının yapılması,

-Türkiye'ye yapılan askeri yardımların durdurulması için ilgili hükümetler nezdinde girişimlerde bulunulması,

-Türk devletinin yürüttüğü savaşta «Uluslararası Savaş Hukuku»na uyması için somut çabaların geliştirilmesi,

-Avrupa Parlamentosu ve ulusal parlamentoların gelişmeleri yerinde inceleyebilmeleri için Kürdistan'a heyetler göndermeleri başlıca taleplerimizi oluşturmaktadır." (agd)

Bütün bu değişikliklere rağmen, ortaya konan taleplerin ***içeriğinde*** esas olarak bir şey değişmemiştir. O zaman, bizim bu talepler hakkındaki düşüncemizi ortaya koyalım.

Bu konuda ilkönce şunları belirtmek istiyoruz: faşist Türk devletinin Kuzey Kürdistan'da yürüttüğü savaşa karşı her imkan ile mücadele etmek doğrudur, haklıdır ve gereklidir. Bu mücadele içinde haklar talep etmek –bu haklar reform çerçevesi içinde olsa da–, bu haklar için de mücadele etmek yanlış değildir. Fakat, mücadelenin amacı, sınırı bu haklar ile, yani reform talepleri ile sınırlı ise, o zaman bu mücadele, devrimci değil, reformist bir mücadele olur. Soruna bu temelde yaklaştığımızda, faşist Türk devletinin Kürt ulusu üzerinde uyguladığı baskı, zulüm, soykırıma vb. karşı çıkmak ve "iç harekat" dedikleri, Kürt ulusuna karşı topyekün savaşın durdurulması için protestoda bulunmak doğrudur ve biz de, bu protestoları bu çerçevede destekliyoruz, bizzat protesto eylemleri yürütüyoruz.

Biz, faşist Türk devletine ve ulusal baskıya karşı gelen bu yanı desteklerken, aynı zamanda bu karşı çıkışın reformist içerikli olmasına da karşıyız. Evet, görüşümüze göre ortaya konan talepler reformist içerikli taleplerdir. Bunu, en açık şekli ile ortaya koyan talep, ***"Kürdistan halkının özgürlük isteminin demokratik çözümü için Türk devletine uluslararası baskının yapılması."*** talebidir. Bu talepten sonra öne sürülen talepler esas olarak faşist Türk devletine yapılması istenen baskılardan bazılarıdır. *"Demokratik çözüm"* için *"Türk devletine baskı"* yapmak talebi, yazımızda ortaya koyduğumuz, faşist Türk devleti ile masaya oturup anlaşma tavrının bir göstergesi ve devamıdır. Bu taleplerden çıkan sonuç bize, söylediklerimizin doğruluğunu göstermektedir. Yine bu talepler, "Kürdistan Ulusal Meclisi"nin uluslararası emperyalizmin değişik kurum ve kuruluşları tarafından kabul görmesi, bu kurum ve kuruluşların faşist Türk devletine baskı yaparak Kürt sorununu "çözme" istemlerini de ortaya koymaktadır. Somut olarak bu yaklaşım, karşı-devrimci PSK'nın çoktan beri savunduğu tavırlardan özde değişik olan bir yaklaşım değildir. Onlar da Kürt sorununun Birleşmiş Milletler örgütü, Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Konseyi vb. kurumların TC'ye baskı yapmaları temelinde çözülmesini savunmaktadırlar. TC'ye askeri yardımların durdurulması, Avrupa Parlamentosu'nun Kürdistan'a heyet göndermeleri vb. istemler de aynı şeye hizmet etmektedir. Bu temelde biz, bu taleplerin savunusunu yanlış buluyoruz. Çünkü bu talepler, faşist Türk devletini yıkmaya değil, onu pazarlığa zorlamayı amaç edinen taleplerdir.

Biz, Kürt ulusunun Kuzey Kürdistan bazında gerçek kurtuluşunun ancak, faşist Türk devletinin yıkılması temelinde mümkün olduğunu savunuyor ve bunun her eylemde çıkış noktası olması ve merkeze konması gerektiğini söylüyoruz. Eylemlerimizde, ajitasyon-propaganda faaliyetlerimizde de bunu yapıyoruz.

Kamuoyuna yapılan duyuru içinde var olan bir soruna daha değinip, yazımızı bitirelim. Sözkonusu sorun, açlık grevine giden milletvekillerinin eylemi desteklemek için yaptıkları çağrı ile ilgilidir. "Özgür Gündem"de yayınlanan çağrı şöyledir:

"Etnik kökeni, siyasi düşüncesi ve bağlı bulunduğu örgüt, kurum ve kuruluş ne olursa olsun, ülkemizin bağımsızlığı, halkımızın birlik ve özgürlüğünden yana olan tüm Kürdistanlıları eylemimize aktif destek vermeye çağırıyoruz.

Türkiyeli anti-faşist, ilerici, demokrat çevrelerin ve dünya kamuoyunun geliştirdiğimiz eyleme destek vermelerini bekliyoruz." (agd)

Bu çağrıda *"Kürdistanlılara" "aktif destek"* verme çağrısı ve *"Türkiyelilere"* ve *"dünya kamuoyuna" "destek"* vermeyi bekleme temelinde yapılan ayrım, sözkonusu milletvekillerinin –her ne kadar Kürdistanlılar kavramı kullanılıyorsa da– milliyetçi bir temelde soruna yaklaştıklarını ortaya koyan bir tavırdır. Nitekim bu ayrım temelinde yapılan bu çağrı, "Berxwedan" tarafından *"Kürt, Türk ve bütün dünya halkları"*nı aktif desteğe çağırma temelinde değiştirilmiştir. Yapılan bu değişiklik doğru bir değişiklik de olsa, var olan milliyetçi yaklaşımı sadece, görünürde ortadan kaldırmıştır, milliyetçiliğin kendisi ise varlığını sürdürmektedir.

Bu son bölümü de toparlayacak olursak: faşist Türk devletini protesto etmenin, Kürt ulusu üzerindeki soykırımı lanetlemenin doğru olduğu ve her demokrat, devrimci ve komünistin bu protestoyu desteklemesi gerektiğini savunuyor ve bunu destekliyoruz. Açlık grevinin taleplerini ise, esas olarak reformist talepler olarak değerlendiriyoruz. Böylesi bir politika Kürt ulusunun gerçek kurtuluşunu gerçekleştiremez.

Kürt ulusunun kurtuluşu, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da faşist Türk devletinin yıkılması temel şartına bağlıdır.

– REFORMİZM YENİLGİYE, DEVRİM ZAFERE GÖTÜRÜR!

– YAŞASIN KÜRT ULUSUNUN AYRILIP AYRI DEVLET KURMA HAKKI!

– BÜTÜN MİLLİYETLERE TAM HAK EŞİTLİĞİ!

– YAŞASIN TÜM ULUS VE MİLLİYETLERDEN İŞÇİ VE EMEKÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!

– FAŞİST TÜRK DEVLETİNE ÖLÜM!

– BIMRE KOLETİ, BIJİ AZADİ!

Şubat 1993

TKP/ML(BOLŞEVİK)
Kuzey Kürdistan Seksiyonu
Örgütleme Komisyonu

Devrimci kadınlar... 8 Mart 1993'de çağrımız size:

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da Komünist Kadın Hareketi İçin bağış kampanyasına katılın!

Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki faşist düzen emekçi kadınlar için en vahşi sömürü, sürekli artan işsizlik, yoksulluk, köleleştirici "ev kadınlığı"na mahkumiyet, aile ve toplumda feodal baskılar altında ezilmek, günlük hayatta çeşitli cinsel baskı ve saldırıların, cinsel şiddetin hedefi olmak demektir.

Bu faşist düzene, faşist TC devletine karşı mücadelelerinde Türkiye-Kuzey Kürdistanlı devrimci ve komünist kadınların senin maddi desteğine de gereksinimi vardır!

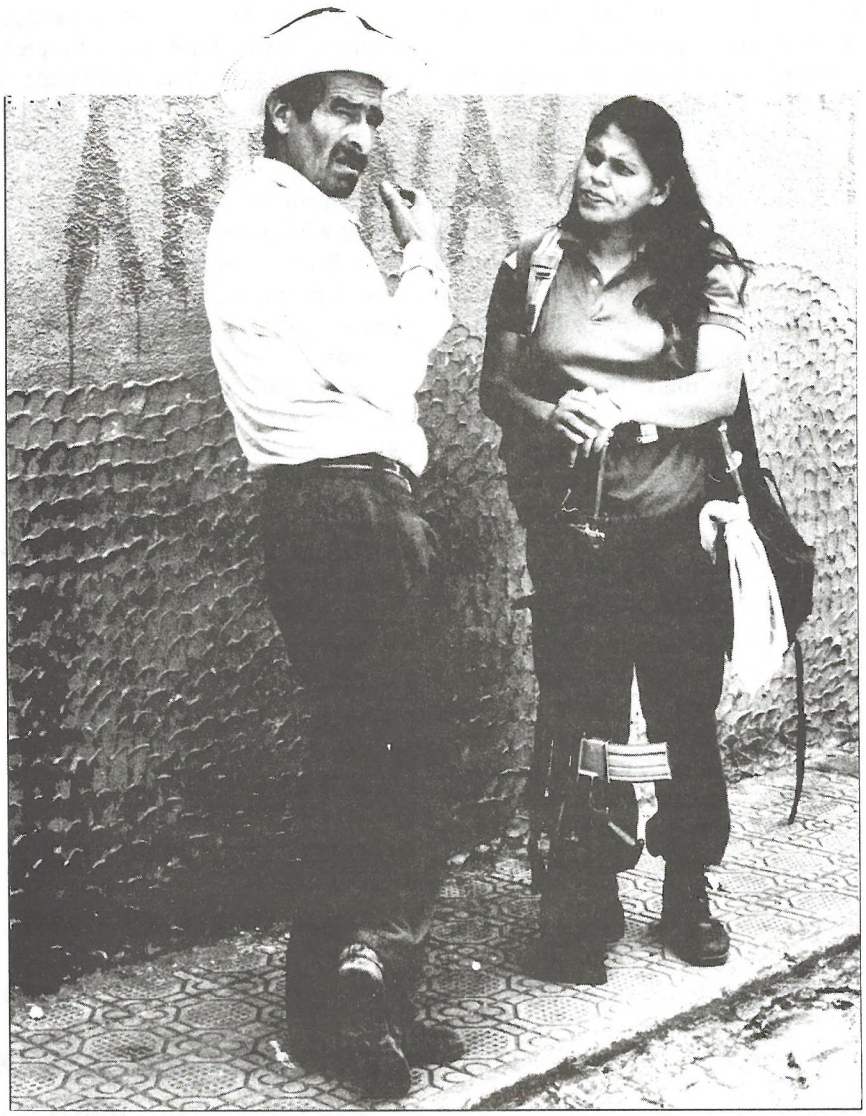

Türkiye - Kuzey Kürdistan'da Komünist Kadın Hareketi'nin yaratılması toplumsal hayatın her alanında pederşahi sistemin kadınlar üzerindeki özel baskı mekanizmalarına karşı sürekli ve sistemli bir mücadele yürütülmesini gerektirmektedir; kadının ezilmesine karşı mücadelenin emperyalist sömürü ve tahakküme karşı mücadele ile birleştirilmesini ve onun belirleyici bir parçası haline getirilmesini gerektirmektedir.

Bu mücadeleyi Türkiye-Kuzey Kürdistanlı devrimci ve komünist kadınlar çok zor şartlar altında yürütüyorlar.Türkiye-Kuzey Kürdistan'da yalnız bağımsız bir kadın olarak yaşamak ve belki 10 saati aşan çalışmanın yanında, sürekli zindan, işkence, ölüm tehdidi altında devrimci, komünist faaliyet yürütmek zor.

Aynı şekilde, "büyük aile" içinde, çocuklu bir kadın olarak da devrimci faaliyete katılmanın sınırları iyice daraltılıyor.

Devrimci ve komünist kadınların günlük devrimci faaliyetlerinde örneğin daktilo, fotokopi, baskı,

ya da bir yerden bir yere gitmek için yol parası gibi konularda para yokluğu veya eksikliği önemli engeller oluşturuyor. Yapılabilecek bir dizi iş para eksikliği yüzünden yapılamıyor. Örneğin hemen her ay yükselen kağıt fiyatları en zor şartlar altında, büyük çabalarla hazırlanan ajitasyon propaganda malzemelerinin gerekli sayıda çoğaltılmasını engelleyebiliyor. Ya da yine faaliyetler için önemli araçlar olan legal derneklerin faaliyetleri yalnızca polis saldırısı nedeniyle değil, bir çok halde parasızlık nedeniyle de durdurulmak zorunda kalınabiliyor.

Ya da bizim kadın yoldaşlarımız Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki faaliyetlerinde, kadınlara kendi mücadelelerinin, tüm dünyadaki kadın mücadelelerinin bir parçası olduğunu somut olarak gösterip, kavratabilmek amacıyla dia gösterileri düzenliyorlar.

Fakat bu alanda da emperyalizmin ve işbirlikçi burjuvazinin bütün medyaları aracılığı ile yaydığı yalanların karşısına gerçekleri koyabilmek için gerekli olanaklar olağanüstü kısıtlı. Veya kadın yoldaşlarımızın kendilerini korumak için gerekli olan en basit silahlanmayı –örneğin gaz– sağlayabilmeleri için yine para gerekli.

Bu liste daha çok uzatılabilir...

Bir çok halde Türkiye-Kuzey Kürdistan'da devrimci faaliyetin hangi zorluk ve sınırlı imkanlarla yürütüldüğünü, hangi ilkel araçlarla ajitasyon-propaganda yapılmak zorunda olduğunu, emperyalist ülkelerde düşünmek bile zordur.

Bu yüzden hepinize çağrımız:

- *Proleter enternasyonalisti dayanışmanızı gösterin!*
- *Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki mücadelemizi bağışlarınızla da destekleyin!*
- *Mücadeleniz, mücadelemizdir!*
- *Kahrolsun Emperyalizm, Irkçılık, Faşizm ve Erkek Egemenliği!*
- *Komünist Kadın Hareketi İçin İleri!*
- *Yaşasın Enternasyonal Kadın Dayanışması!*

Mart 1993

BOLŞEVİK PARTİZAN
Yurtdışı Kadın Grupları

Bosna-Hersek, Kürdistan, Filistin, Somali... Kadınlara tecavüzün kaynağı her yerde bir:

Erkek egemenliği, emperyalizm, ırkçılık ve faşizm!

Sınıf bilinçli kadın arkadaş,
devrimci ve demokrat
kadın arkadaş...
Kadın ve erkek işçiler, emekçiler...

Bosna-Hersek kan revan içinde! Bir tarafta "Büyük Sırbistan" peşinde koşan Sırp şovenistleri, diğer tarafta, şimdi faşist Türk hakim sınıflarından medet uman, milliyetçi-gerici Bosna-Hersekli önderlik, halkı ölüme ve açlığa, dayanılmaz ve telafi edilmez acılara mahkum ediyor. Şovenizm ve ırkçılıkla gözü dönmüş tarafların karşılıklı olarak birbirine uyguladıkları vahşet ve barbarlık günbegün tırmanıyor.

Her yönüyle daha güçlü taraf olan Sırp şovenistleri bu savaşta ellerinden geldiğince müslüman Bosna-Hersekli azınlığı yok etme, Bosna-Hersek'i "arındırma" siyaseti, kısaca bir soykırıma giriştiler. Ve bu siyasetin bir parçası olarak müslüman Bosna-Hersekli azınlıktan kadınlara ve kızlara, hatta çocuklara sistemli tecavüz uyguluyorlar. Irzına geçilen kadınların sayısının 20-30 bine vardığına dair bilgiler, tecavüz vahşetinin dehşet verici boyutlarına işaret ediyor. Kadınlara kitlesel tecavüz – işte ırkçılık ve şovenizmle içiçe geçmiş erkek egemenliğinin iğrenç, barbar yüzü!

Gericilerin, ırkçıların, burjuvazinin önderliğindeki savaşlarda kadınlara uygulanan tecavüz, bu, bizzat kadının da erkeğin bir "malı" haline dönüştürüldüğü özel mülkiyet iktidarları kadar eski, bir erkek-egemen gelenektir! Ataerkil kabileler arasındaki savaşlardan bu yana, savaşta bir öç alma, kin kusma ve aynı toprak, ev veya bir başka mülk gibi düşmanın "malı" olarak görülen karısını, kızını da sahiplenme veya en azından zarar verme, kötülük yapma ilkel mülkiyet güdüsüdür bunun derininde yatan! Düşmana mağlubiyet duygusunu aşılamak, düşman ordusunda savaşan erkeğin onurunu kırmak için onun "en özel, en değerli malı"na kastedilir, karısının-kızının ırzına geçilir. Budur, savaşlarda kadınlara tecavüzün ardında yatan neden!

Ve bu, kadınların iki kere aşağılanmasıdır! Tecavüz ve tecavüz tehdidi kadının ruhunda derin yara izi bırakmakla kalmıyor, onun bağımsız kişiliğini ayaklar altına alıyor, onurunu aşağılıyor!

Bugün sadece Bosna-Hersek'te değil, "bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halkları, birbirinizi boğazlayın" şiarıyla atakta olan emperyalizmin ve dünya gericiliğinin körüklediği yerel savaşlarda, Azeri-Ermeni, Gürcü-Abaza, Romen-Rus çatışmalarında taraflar karşılıklı olarak kadınların ve çocuk yaşta kızların ırzına geçiyorlar. Ama sadece bu da değil! Kadınlara tecavüz, bütün dünyada emperyalistlerin, faşistlerin ve her türden gericilerin iktidarlarını korumak ve ayakta tutmak için ezilen ve sömürülen kadınlara karşı uyguladıkları terörün bir parçasıdır! Kürdistan'da, Filistin'de, Güney Kore ve Filipinlerde, Arjantin ve Şili'de... ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadeleleri içinde yer alan işçi ve emekçi kadın kitleleri üzerinde estirilen devlet terörünün ayrılmaz bir parçasıdır! Bu nedenle Bosna-Hersek'te bugün yaşanan vahşeti lanetlemek yetmez! Bütün dünyada kadınları aşağılayan, onların insanlık onurunu ve haklarını ayaklar altına alan erkek egemenliğine, emperyalizme, ırkçılığa ve faşizme karşı bütün ezilenlerin bilinçli ve örgütlü mücadelesini yükseltmek gerektir!

"KAPIMIZIN ÖNÜNDE YAŞANAN VAHŞET", SADECE BOSNA-HERSEK'DE DEĞİL! DAHA YAKINDA, KUZEY KÜRDİSTAN'DA!!!

Faşist Türk hakim sınıflarının Bosna-Hersekli kadınların yaşadıkları vahşet, barbarlık karşısında döktükleri gözyaşları sahtekarlıktır, timsah gözyaşlarıdır. Faşist düzenlerini gelişen her türlü devrimci-demokratik harekete karşı devlet terörü, işkence ve zorbalıkla ayakta tutmaya çalışan hakim sınıfların daima başvurdukları iğrenç yöntemlerden biri de tecavüz ve tecavüz tehdidi ile yıldırma, gözdağı verme politikası olmuştur. Bu devletin hapishanelerine, işkencehanelerine düşen her devrimci kadın, bunun korkusunu yaşamış ve yüzlercesinin fiilen ırzına geçilmiştir. İşkenceye karşı sesini yükselten ve işkencede kadınların coplarla ırzına geçildiğini teşhir eden devrimci, demokrat kamuoyuna karşı, bunların verdiği yüzsüz cevap "aslan gibi polisimiz, askerimiz varken, niye cop kullanılsın" olmuştur!

Bugün Kuzey Kürdistan'da Kürt ulusunun kurtuluş mücadelesini boğmak amacıyla yürütülen savaşta PKK militanı kadınlara işkencede tecavüz eden, "PKK halktır, halk biziz!" diyerek ulusal kurtuluş mücadelesinde PKK'ya destek veren kitlelere tecavüzden dışkı yedirmeye kadar her türlü barbar, faşist yöntemleri uygulayanlar faşist Türk hakim sınıflarıdır. Tüm bu vahşetiyle Kürt ulusu üzerinde bir soy kırımı politikası güdenler, şimdi kalkıyor, "insanlık"tan, "insan hakları"ndan sözediyor! Kürt ulusu üzerinde soykırımın uygulayıcıları, Sırpların giriştiği soykırımın "en şiddetli" karşıtları pozlarına bürünüyor! "Yeni dünya düzeni" adına oluşturulan kurt sofrasında emperyalist ağababalarının yanında bir yer kapmak emelleriyle Bosna-Hersek'e askeri müdahalenin hazırlığını ve baş kışkırtıcılığını yaparken, bize bunu "insanlık adına" yapmak istedikleri palavralarını anlatıyorlar! Faşist devlete karşı haklı mücadele içinde yeralan devrimci kadınlara, Kürt ulusunun ulusal kurtuluş mücadelesinde aktif rol alan veya bu mücadeleyi destekleyen Kürt ulusundan emekçi kadınlara tecavüzü sistemli terör politikasının, soykırımın ayrılmaz bir parçası haline getirmiş olanların Bosna-Hersek'te tecavüze uğrayan kadınların yardımına koşmasını beklemek abesle uğraşmaktır! Kadın-erkek, genç, çocuk, ihtiyar, Bosna-Hersek halkının yaşadığı vahşet ve dayanılmaz acılar değildir, Bosna-Hersek'i faşist Türk hakim sınıflarının gündeminde tutan! Hayır! Onlar Türk şovenizmini ve ırkçılığını daha da körüklemek ve bunu hem Kürt ulusunun ulusal kurtuluş mücadelesini boğmak, hem de artık pervasızca açıkladıkları "yeni Osmanlı İmparatorluğu" hayalleri uğruna ("Bosna-Hersek ... Osmanlı Bakiyesidir" –T.Ö.) ırkçı-yayılmacı siyasetleri için bir fırsat olarak kullanmaya çalışıyorlar.

Bosna-Hersek'te yaşanan vahşeti en geniş kampanyalarla, örgütledikleri "ağıt geceleriyle" vs. en başından itibaren şeriat devleti kurma emelleri için kullananlar dinci-gerici kesim olmuştur. Bunlar, bir taraftan Filistin, Afganistan, Azerbaycan ve şimdi de Bosna-Hersek'teki çatışmaların yahudi-müslüman/hristiyan-müslüman çatışması-na dönüşmesi için ellerinden geleni yaparken, diğer taraftandan da insanlı-ğın yozlaştığı, insanlık değerlerinin yok olduğu, yaşanan vahşetin bundan kaynaklandığı propagandasını yapmak tadırlar. Bu gericidinci faşistlerin de tecavüze uğrayan "din kardeşleri" için döktükleri gözyaşları sahtedir! Aynı islami hakhukuk, "adil düzen" sahtekarlığı ile iktidara hakim olan dinci faşistlerin İran'da yaptıkları ortadadır! Kadınlar için "onurlu bir yaşam" vaatleriyle dinin etkisi altında bulunan geniş kadın kitlelerini de yanlarına çekmeyi beceren bu dinci-faşistlerin ilk saldırı hedefleri kadınlar olmuştur. İşte uygulanan barbar-faşist yöntemlerle bütün dünyada kötü ün salan Evin Cezaevi (İran)! İşte, dinci-faşist rejime karşı mücadeleye katıldıkları için idam edilen, ama kuran bakirelerin asılmasını yasakladığı için sokak ortasından, işyerlerinden ve evlerinden kaba kuvvetle alınan, her türlü aşağılamaya ve tecavüze maruz kalan İranlı kadınlar! İşte, fuhuşa karşı mücadele adına "islama aykırı davranış"ta bulunan kadınların zorla –aslında ge-nelevden başka bir şey olmayan– "evlilik evleri" ne kapatılmaları! Bütün bunlar, tecavüzün, ırkçı-şovenist fa-şistlerin olduğu kadar, "adil düzen" sahtekarlığını dilinden düşürmeyen dincigerici faşistlerin de kadınları a-şağılamak, onları erkek-egemen faşist düzenlerine boyun eğmeye zorlamak için başvurdukları etkili bir silah, bilinçli sindirme politikasının ayrılmaz bir parçası olduğunu kanıtlayan gerçeklerdir. Dolayısıyla ne kemalist-ırkçı faşistlerin, ne de gerici-dinci faşistlerin kuyruğuna takılarak, onların ye-değine düşerek, tecavüze ve kadınları aşağılayan, onların insanlık onurlarını zedeleyen tüm yöntemlere karşı mücadele olanaksızdır! Kadınların insanlık haklarını korumanın ve garantilemenin bir tek yolu vardır: Emperyalizmi ve faşizmi, ırkçılığı ve onunla birlikte erkek egemenliğini devrim ve sosyalizm mücadelesiyle tarihin çöplüğüne gömmek! Görev, bu mücadelenin motor gücünü, KOMÜNİST KADIN HAREKETİni örgütlemektir!

Sınıf bilinçli kadın arkadaş,
işçi ve emekçi kadın arkadaş...

Görev faşist Türk hakim sınıflarının planlarını boşa çıkartmak için mü

cadeledir. Türk şovenizmine karşı mücadeledir. Faşist Türk devletinin Kuzey Kürdistan'da giriştiği soykırıma, tecavüz ve katliamlara tepki gösterilmeden, buna karşı mücadele edilmeden Bosna-Hersek'te yaşanan barbarlığa dur denemez! "Kapımızın önünde yaşanan vahşet" sadece Bosna-Hersek'te değil, daha yakında, Kuzey Kürdistan'da! Kuzey Kürdistan'daki soykırıma karşı duyarsız kalanların Bosna-Hersek'e karşı duyarlılıkları en iyi durumda yarı duyarlılıktır!

Erkek egemenliğine, ırkçılığa ve faşizme karşı devrimci duyarlılığın bugün ilk ön koşulu Türk şovenizmine ve ırkçılığına karşı mücadele, erkek egemen faşist Türk devletine karşı mücadeledir! Faşist Türk devletinin ulusal kurtuluş, devrimci ve komünist hareket içerisinde yeralan kadınlara kar- şı uyguladığı sistemli tecavüz politika-sını teşhir etmeyen, buna karşı mücadele etmeyen, erkek-egemenliğine karşı kadın haklarının savunucusu olamaz!

- KAHROLSUN TÜRK ŞOVENİZMİ VE IRKÇILIĞI
- FAŞİST TÜRK DEVLETİNE ÖLÜM!
- BOSNA-HERSEK, KÜRDİSTAN, FİLİSTİN, SOMALİ: KADINLARA TECAVÜZÜN KAYNAĞI HER YERDE BİR!
- KAHROLSUN ERKEK EGEMENLİĞİ, EMPERYALİZM, IRKÇILIK VE FAŞİZM!
- KADINLARA TECAVÜZ – İŞTE ERKEK EGEMEN EMPERYALİZM VE HER TÜRDEN GERİCİLİĞİN BARBAR YÜZÜ!
- YA BABARLIK, YA SOSYALİZM!

Ocak 1993

TKP/ML(BOLŞEVİK)
Merkezi Kadın Komisyonu

BOLŞEVİK PARTİZAN Yurtdışı Kadın Gruplarından yoldaşlar, bir süreden beri "Bochum Haksızlıklara Karşı Kadın Yardımlaşma Fonu"ndan (funf) kadınlar ile bir tartışma yürütüyor. Aşağıda, bu tartışmada, Bolşevik Partizan'ın kimi Almanca belgelerini inceleyen Bochum'lu kadınların bir mektubunu ve buna Yurtdışı Kadın Grupları adına verilen cevabı yayınlıyoruz.

YAZI KURULU

"Bochum Haksızlıklara Karşı Kadın Yardımlaşma Fonu"ndan (funf) kadınlar BP kadınlarıyla tartışıyor.

– Mart 1992 –

Temel alınan metinler:
(seçme bölümler)

–12 Eylül faşizmine karşı direnen ve savaşan devrimci kadınlar güzel günlerin müjdecileridirler. (1)

–Mart 1988'de Batı Berlin'de yapılan uluslararası kadınlar günü yürüyüşü üzerine. (2)

(–Batı Berlin'de devrimci 1 Mayıs üzerine. 3)

(–Henüz birlikte tartışmadığımız diğer yazılar. 4)

funf kadınları arasında tartışmanın amaçları:

–Alman ve Alman olmayan kadınlar arasında birbirini anlamaya yönelik fikir mücadelesi ve tartışma yürütmek,

–Ortak mücadele için bir temel ortaya çıkarmak,

–Farklılıkları ve ortak yanları ortaya çıkarmak.

Hoşgörü "sınırları"nı konuşmak (farklılıklarımız nelerdir; bu farklılıklar birlikte anti-kapitalist, anti-faşist, anti-emperyalist, anti-ırkçı ve aynı şekilde anti-seksist, anti-patriyarkal bir mücadeleye engel mi?)

–Kürt halkıyla uluslararası dayanışma nasıl mümkündür:

- Almanya'da,
- Türkiye'de,
- Kürdistan'da,

Zaman darlığı ve başka eylemler yüzünden, BP tarafından yayınlanmış yazıların hepsi, özellikle de pederşahi egemenlik üzerine olan yazılar, birlikte konuşulamadı (örneğin, en son çıkan "Kadınlara ve Çocuklara Karşı Şiddet" üzerine sayı). Tartışmamızın amacı, biz kadınlardan her birinin metinlerle ilgili düşüncelerini özgürce dile getirmesiydi. Kadınların büyük kısmı parti eğitimi ve "klasik"lerin eğitimini yapmış değildir.

Konuşmalarda sık sık, ister benzerlikler bulmak, ister yazıda "bizzat kendini" yeniden bulmak, isterse de Alman-olmayan kadın devrimcilerin metinlerinde kendi Alman kadını pozisyonu hakkında derinlemesine düşünmek için olsun, "kendi yeri/konumu" üzerine çok düşünüldüğü göze çarptı. Ortaya çıkan sorular (her durumda) (bizim) grubumuzun tümünün ortak soruları değil. Sorular bilinçli olarak subjektiftir, çünkü grup içerisinde bir bireysel anlama ve gelişme süreci ancak bu şekilde mümkündür (yani ilk önce subjektif, fakat kollektif).

Bu bağıntıda yazılardan birinci soru ortaya çıktı:

–Biz Alman kadınları devrimciler miyiz? Bu kavramı Almanya'da nasıl tartışıyoruz? Federal Almanya Cumhuriyeti'nde (FAC) bu kelimeyle temasa gelmekle ne gibi çekinceler var (kahramanlık, Almanya'nın faşist geçmişinden kaynaklanan anti-milliyetçi eğilimler, özbilinç, "şiddet"e karşı tavır, direnişe karşı tavır, vs.)? Bir kadın grubu olarak tartışmamıza rağmen, biz "karışık" bir kadın grubuyuz. Bazı kadınların devrime, (bilinçli-bilinçsiz) direnişe, sosyalizme, feminizme, anar şizme karşı tavırları (henüz) açık de- ğil. Bazıları sadece bir "izm"e bağlanmak istemiyorlar ve bunu kadınların ve lezbiyenlerin toplumumuzda maruz olduğu ikili ve üçlü çelişkiyle gerek- çelendiriyorlar (çalışan kadın olarak, kadın olarak, çalışan lezbiyen olarak vs.). "Devrimci" = "pasifist değil" demek değil midir?

1. yazıya ilişkin:

Kadınların ezilmişliğinin (enternasyonal olarak) (ama tabii ki ulusal özgünlüklerle) günlük yaşamda nasıl uygulandığının tabucu olmayan anlatımı çok hoşumuza gitti. Kadın hakkında ya orospu ya "melek" şeklindeki burjuva resmi sizin metninizde de anılıyor. "Erkek/erkeksi"yi kişiye bağlı değil, sosyal karakter olarak tanımlama

görüşünüzü de paylaşıyoruz. Yine de bu toplumda "erkeklik": kendine ilerici diyen gruplar içinde dayak atanlar ya da seksistler olarak, devlet iktidarı olarak, polis copu olarak vs. özdeşleştirilebilecek bir "çehre"ye sahiptir. Sizin erkek yoldaşlara ve şovenist ve seksist davranışlarına getirdiğiniz eleştiriye katılıyoruz.

Açık kalan sorular:

–Bugün emekçi kadınlar kimlerdir?

–Kadın emeği nedir? Kadınların yeniden üretimdeki emeğini nazarı dikkate alıyor musunuz? Üretim çalışmasını mümkün kılanın ancak kadınların yeniden-üretim çalışması olduğunu nazarı dikkate alıyor musunuz? Kadın ekonomisi daha başka ne anlamlara gelebilir?

–Faşist kadınlara, kadın suçlulara karşı tavrınız nedir? Kadın faşistle erkek faşist arasında ayrım yapıyor musunuz? Aralarında fark olup olmadığını düşünüyor musunuz? Erkekler nasıl faşist oluyor, kadınlar nasıl faşist oluyor? Faşizm yalnız ekonomik bir sorun mu, yoksa başka şeyler de var mı?

Devrimci kadınlarla bazen seksist devrimci erkekler arasında ortak bir mücadele nasıl mümkün olur, kadınlar ek olarak ve ölçüsüzce nerede kullanılıyor, kadınlar erkek yoldaşların "hem şiresi ve eğitmeni" olmak zorunda kalmaktan kendilerini nasıl alıkoyabilirler?

Kadınlar ya da erkekler için ikili ya da daha doğrusu farklı hak ya da daha doğrusu haksızlık "şizofreni" değildir. Biz böyle kavramları reddediyoruz, çünkü bunların kökeni "tıp"tır. Üstelik bununla "şizofrenler" de hor görülüyor. Kadınları cinsiyetleri yüzünden özel tarzda ezen, işkence eden ve öldüren erkekler de "hasta" değildir. Böyle bir kavram çok fazla şeyi mazur gösteriyor. Böylesi erkekler insanlığa karşı bir suç işliyorlar, bunlar işkencecidir, ırz düşmanıdır, katildir ya da her neyse odur. Bu toplumda böylesi erkekler üstelik belli bir "normallik" oluşturuyorlar (günlük gazetelere bir göz atmak yeter; kadın arkadaşlar arasındaki samimi ve açık bir konuşma da yeter).

–"Egemen sınıfın faşizmi"ni nasıl tanımlıyorsunuz, "faşist egemenlik"i nasıl tanımlıyorsunuz? Hakim-olmayan bir sınıfın faşizmini de görüyor musunuz? Diğerlerini nasıl tanımlıyorsunuz?

–Kadın sorunu ancak devrimci tarzda çözülecek olsa da (kadınlar özbilince vararak, devrimci süreç onları devrimcileştirerek vs. devrimde özgürleşirler), "ondan sonra" herşeyin daha iyi olacağını, devrimci kadın çalışmasının (direnme, erkek yoldaşları eleştirme) daha "şimdiden" önemli olduğunu mu düşünüyorsunuz (biz sizi böyle anlıyoruz)? Sürekli devrim var mı, devrim öncesinde ve sonrasında kadın çalışması nelerden oluşacak (hedef sonrasını da düşünürsek)?

–Grubunuzda şiddete karşı kararı nasıl uyguluyorsunuz?

–Kürtaj, gen tekniği, aile, ev idaresi, öldürülen kadın devrimcilerin çocuklarının bakımı, (çocuklar arasında da) sus emri gibi konuları nasıl tartışıyorsunuz?

–BP "feminizm"i niçin sadece burjuva olarak tartışıyor da, onun devrimci yanlarını görmüyor? BP kendine hangi feminizm tanımını temel alıyor? Feminizm yalnız burjuva mıdır ve sadece statükoyu korumaya mı yöneliktir? Anlayışınıza hangi feministlerin yazılarını temel aldınız?

İhanet eden kadınlara, işkencede konuşan kadınlara karşı nasıl davranılıyor (bunların sayısı, konuşan erkeklerinkinden az olmasına rağmen)?

–Yazınız erkekler tarafından mı kaleme alındı?

2. yazıya ilişkin:

"Bütün" kadınlarla dayanışmanın onlar arasındaki sınıf farklılıklarını sildiği konusunda haklısınız. Buna rağmen kadınlar arasında dayanışma çok önemlidir ve çok az denenmiştir. Çoğunlukla, teori yapıcılarıyla dayanışma lehine bundan vazgeçilir. Bu büyük bir güçlülük duygusunu onlardan alır ve aynı zamanda geride büyük bir güvensizlik ve yalnızlaşma bırakır. Bu nedenle kadınların örgütlenmesi iki ve üç kat daha önemlidir: gerek kadınlar olarak, gerek sömürülen ve ezilen kadınlar olarak. Ve durum sadece sosyalist kadınların gruplarını terketmesi ve "sadece" feministler haline gelmesi şeklinde de değildir, aynı zamanda feminizm de kadınları devrimcileştirebilir. FAC, Türkiye'den farklı bir toplum ve devlettir. FAC'nde ilgili tüm baskıcı değerleriyle birlikte gayet belirgin bir orta katman vardır. FAC'nde orta katman kökenli kadınlar (ve bu kökenli doğmuş olmaları onların suçu değildir) için, ailenin ve devletin baskısına kendi güçleriyle karşı koyabilmek için feminizm düşüncesi ve pratiği önemlidir. Kapitalist FAC orta katman ideolojisi kadınları "anne" ve "karı" olarak yetiştirmek istiyor. Fabrika baskılarına maruz olmayan işçi-olmayan kadınlar, şiddeti ailede ya da babada tadıyorlar. Böyle bir aile damgalı şiddet sistemi içinde yetişen kadınlar ilkönce bu sistemin dışına çıkmalılar, "hayır" demeyi ve "itaatsiz" olmayı öğrenmeliler. Eğer daha ötesini düşünürlerse göreceklerdir ki, kişi olarak tanınan "baba yüzü"nün ötesinde bambaşka birşey var. Yalnızca ve dünya çapında ataerkil-ailesel ilkeden kendi kendini kurtarmanın yetmediği bizim için açıktır. Feminizmin sınırları olduğu ve bazı temsilcilerinde ırkçı bileşenlere sahip olduğu da bizim için açıktır. Ama biz her ne kadar Bayan Thatcher, Reagan, Özal vb. ile hiçbir ortak yanımız olmasını istemesek de (ve yok da), örneğin Semra Özal'a kadın olma vasfıyla seksist tarzda saldırılmasını doğru bulmuyoruz (bulvar basınında mayosuyla). Bu kadına karşı eleştiri, ancak politik biçimde yürütülebilir, elbette devrimci tarzda.

Sorular:

–Stalin döneminde kadınların durumunu nasıl değerlendiriyorsunuz? Ya kadın ve erkek homoseksüellerin durumunu?

–Bugün "sınıf"ı nasıl tanımlıyorsunuz?

–Bugün burjuva/proletarya ayrımı yeterli mi; son tahlilde, bir "üst" ve "alt"ın olması daha önemli değil mi? Bugün "tarihin devrimci öznesi" denilen şey nerede? Bütün ezilenlerin ırk, cinsiyet ve sınıf sınırlarına rağmen birleşmesi daha önemli değil mi?

–Rosa Luxemburg, Alexandra Kollontay, Emma Goldmann, İspanya'daki Uluslararası Tugaylar'ın tanınmış ve tanınmamış kadınları [sadece Dolores I(barruri) değil, örneğin Mika Etchebehere vs.] hakkında tavrınız nedir?

–Devrimci çalışmayı pratiğe geçirmenin pratik olanaklarını gelecek için, yani sadece "çevre" içinde değil, onun ötesinde nasıl görüyorsunuz?

Son olarak: Alman kadınlarıyla tartışmadan bağımsız olarak: Alman-olmayan diğer kadınlarla hangi tartışmalar var, bunun ötesinde enternasyonal düzeyde nasıl çalışıyorsunuz? Daha açıkçası: Latin Amerika ve diğer yerlerdeki kadınların durumuyla ilgileniyor musunuz?

Daha şu konuları sizlerle tartışmayı çok isterdik:

–Kürt kadınları ve erkekleriyle pratik (!!) dayanışma

–Küba ve Küba'yla dayanışma biçim ve olanakları

–Stalin ve Stalinizm.

Venceremos (Yeneceğiz)

Bochum Haksızlıklara Karşı Kadın Yardımlaşma Fonu'ndan Kadınlara...

Sevgili kadınlar,

[...]

Konuya geçmeden önce, yazılarımızı okuyup üzerinde düşünmenizin bizi çok sevindirdiğini belirtmek istiyoruz. Alman kadınlarla konuştuğumuzda tartışmanın güçlükle yoluna girmesi ya da tartışmaya güçlükle devam edilmesi bizim için oldukça üzücü olmaktadır, çünkü pozisyonlarımız bilinmemekte ve devrimci/otonom çevrede pek az okunmaktadır. Bizler de görüşlerimizi Almanca nedeniyle konuşarak pek iyi dile getiremiyoruz.

•••

Bugüne kadarki tartışmanın hedefiyle ile ilgili olarak sizinle tamamen hemfikiriz. Özellikle çalışmamızın çıkış noktası (burada Türkiye ve Kuzey Kürdistan devrimi için çalışmak) olan "geri dönüş"ten gitgide uzaklaşmaktayız. Bizler Türkiye-Kürdistan'da güçlenen bir örgüt olma yolundayız ve buradaki yoldaşlarımızın önemli bir bölümü burada kalacaklardır. Ve sadece bu da değil, burada siyasi çalışmalarımıza yeni katılan kadın ve erkek yoldaşların çoğu Kürt, Türk ve Arap milliyetinden olup, Almanya'da yaşayan ve tüm yaşam perspektifi ile burada kalmak isteyen yoldaşlardır. Tam da şu sırada örgütümüzde bu sorunlar üzerine, bunun tüm "yurtdışı çalışmamız" için ne anlama geldiği, aslında bunun daha ziyade *burada Almanya'da toplumsal ilişkilerin değiştirilmesi devrimci hedefini güden gerçekten esas olarak burada sınıf mücadelesine yönelik* bir "yurtiçi çalışması" haline gelip gelmemesi gerektiği üzerine geniş bir tartışma yürümektedir. Bu çerçevede buradaki kadın çalışmamızın hedeflerini de tartışıyoruz elbette. Her halükarda bu tartışma daha bugünden pratikte bizim için, burada cereyan etmekte olan devrimci, anti-faşist, anti-ırkçı ve anti-patriyarkal mücadelelere daha çok katılmak, bu mücadeleler içinde devrimci ve anti-faşist Almanlarla daha fazla ortak noktalar aramak ve politika ve ideolojide hiç kuşkusuz var olan bizi ayıran ve farklı yanlara rağmen ortak etkinliklerde bulunmak anlamına gelmektedir.

Türkiye, Kürdistan ve dünya çapındaki devrimci mücadelelerle dayanışma çalışması da bu çerçevede tartışılmalıdır.

Sizin "Biz Alman kadınları devrimciler miyiz" şeklindeki başlangıç sorunuz ve bu konudaki problemlerle ilgili olarak görüşlerimiz şunlardır: Elbette ki bizim gerek Türkiye/Kürdistan'daki gerekse buradaki mücadelemiz, tüm tarihçesi itibariyle, kökü itibariyle vs. sizinkinden çok farklıdır. Daha sonra bir bütün olarak sınıf tahlili toplumsal sorunu olarak ortaya attığınız soruya yanıt olarak bir örnek vermek gerekirse, bizim örgütümüzde üyelerin yüzde doksanı işçidir ve çok az sayıda aydın üyemiz vardır, yani sadece toplumsal-tarihi olarak değil (biz Türkiye-Kuzey Kürdistan, siz Almanya), toplumsal-sınıfsal olarak da farklı çevrelerden geliyoruz. Bu ölçüde de devrimci olma "geleneği"miz, Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki faşist yapıya karşı mücadele veren ve toplumun gerçekten radikal bir yeniden yapılanması için mücadeleyi hedefleyen herkesi kapsayan bir kategoridir. Aslında tüm ülkelerdeki kurtuluş mücadeleleri konusundaki anlayışımız da budur. Sınıf tahlilci sınıflı toplum ilişkilerinden yola çıktığımız için, ancak toplumsal ilişkilerin temelden altüst oluşunun, yani egemen sınıfın devlet aygıtının parçalanması, egemen ideolojilerin radikal altüst oluşu ve halk iktidarı ya da proleter iktidar biçimlerinin kuruluşunun temelli değişiklikler gerçekleştireceğini düşünüyoruz. Fakat bu, bizim mevcut düzende reformlar ve değişikliklerden yana olmadığımız anlamına gelmez, ancak bunlar egemenlerin tamamen devrilmesine ulaşmak için sadece bir yardımcı araçtırlar. Türkiye ve Kuzey Kürdistan'daki bazı örgütlerin aksine, biz devrimciliğin kıstasını kendimize karşı tavır olarak almıyoruz. Biz yalnızca kendimizi devrimci görmüyoruz, aynı zamanda yukarıda karakterize ettiğimiz türden bir altüst oluş doğrultusunda çalışan tüm örgütleri, politik çizgilerini yanlış bulduğumuz halde, devrimci örgütler olarak görüyoruz.

Bu itibarla "«Devrimci» = «pasifist değil» demek değil midir?" şeklindeki sorunuza yanıtımız, "evet"tir. Belli bir anlamda evet; bununla birlikte ama bizim şiddet anlayışımız, devrimci örgütlerin siyasetini sadece "halk adına" bazı terör eylemleri yapmakla sınırlayan, egemenlere karşı yönelen ve fakat genelde ezilenler ve sömürülenler tarafından sahip çıkılmayan, ama onlar adına yapılan "öncü eylemleri" denilen şiddet türünden kesin olarak ayrılmaktadır.

•••

Birinci metinle ilgili bölümde açık kalan sorulara ilişkin:

Emekçi kadınlar demek, bizim için, başka insanların ezilmesi ve sömürülmesine katılmayan kadın emeği anlamında çalışan kadınlardır. Yani kastettiğimiz, burjuva kadını, ve yüksek yönetici olarak çalışan kadın (tabii ki o da çalışmaktadır) değildir. Biz Marksist anlamda toplumsal üretken artı-değer yaratan emeği kastediyoruz. Aynı zamanda çalışan sınıfların tüm ev kadınlarını da, yani yeniden-üretimde çalışan kadınları da bu kapsam içinde ele alıyoruz. Ama buna da sınıfsal olarak yaklaşıyoruz. Toplumsal olarak bir burjuva ev kadını ile bir işçi ev kadını arasında da ayrım yapıyoruz. (Fakat dikkat edin: Biz, burjuva ev kadınlarının da ataerkil aile yapısı içerisinde tarihin akışı içinde hep ezildiğini, kadının kurtuluşunun bu kadınları da kapsadığını düşünüyor ve bu anlamda toplumsal açıdan ezilen tüm kadınların ezilmelerinin ortadan kalkmasını savunuyoruz.)

"Kadın ekonomisi daha başka ne anlama gelebilir?" şeklindeki genel sorunuzu, (her halükarda Türkiye ve Kuzey Kürdistan bağlamında) kadın emeği, kadın ev çalışması, ev hizmetçiliği gibi daha pek çok alan anlamına gelecek şekilde yorumluyoruz; yoksa bu-

nunla somut olarak demek istediğiniz nedir?

"Faşist kadınlar ve kadın suçlular"a karşı tavrımız sorununa gelince; Türkiye ve Kürdistan'da kadın suçluların emperyalist ülkelere nazaran çok daha "az" olduğunu söylemeliyiz. Bizim gibi ülkelerde faşizm apaçık erkeksi-ataerkil bir yüze sahiptir. Buna rağmen bu konuda da "gelişme" vardır, örneğin hapishanelerde erkeklere tecavüz hallerinde birçok kadın polisin, erkek devrimcilerin aşağılanmasını daha da şiddetlendirmek için seyirci olarak olaya katılımı sağlanmaktadır. Yine de kadın işkenceciler ve kadın gardiyanlar vardır, fakat sayıları azdır. Bu anlamda da, doğrusunu söylemek gerekirse, bu sorunla ilgili fazla düşünmüş değiliz. Aynı durum, "Erkekler nasıl faşistleşiyor, kadınlar nasıl faşistleşiyor?" sorunuz için de geçerlidir. Fakat genel söylersek, cinsiyetinden bağımsız olarak faşist faşisttir. Bu alanda bir ayrım doğru değildir.

"Faşizm sadece ekonomik bir sorun mudur?" sorusuyla ilgili olarak, bunun kesinlikle böyle olmadığını düşünüyoruz. Tam da egemenlik biçimi olarak faşizm, herşeyden önce egemen sınıfın ideolojik ve politik bir yanıtıdır. Faşizm her şeyden önce, kapitalizmin güçlendirilmesi ve iktidarını sürdürmesi için emekçi kitleleri milliyetçi, ırkçı ve faşist emeller doğrultusunda seferber etme ideolojik çabasıdır. Ve bu ölçüde de biz, faşizmin elbette ekonomik krizlerle de bağlantılı olduğunu, fakat ilk planda politik ve sosyal kriz durumlarında verilen bir yanıt olduğunu düşünüyoruz, özellikle de devrim ve karşı-devrimin açık çatışması gündemde olduğunda.

Devrimci kadınlar ile, zaman zaman seksist erkek devrimciler arasında, kadınların fazladan ve ölçüsüzce kullanıldıkları durumda, birlikte mücadele nasıl mümkündür? Kadınlar kendilerini erkek yoldaşlarının sürekli hastabakıcısı ve eğiticisi olmaktan nasıl alıkoyabilirler? sorusuna gelince:

Burada çok önemli bir probleme değiniyorsunuz. Bizim çıkış noktamız şudur: tüm ezilenlerin kurtuluşu için birlikte mücadele ediyoruz, ama bu mücadele içinde kadın üzerindeki genel toplumsal seksist baskı, yansımasını devrimci örgütlerde de buluyor. Bu kendini en açık şekilde, örneğin örgüt üyelerinin çoğunluğunu hep erkeklerin oluşturması ve genelde örgüt organları ne kadar "yüksek" ve "yönlendirici" ise, bu organlarda o kadar az kadının yer alması gibi en basit meselelerde bile gösteriyor. Bu tabii kendini en açık şekilde "işbölümü"nde gösteriyor: kadınlar daha çok pratik işler yapıyorlar ama daha seyrek teorisyen oluyorlar. Kadınlar her yönlü "hizmet işinde" kullanılıyor. Bu kendini öncelikle tek tek kadın ve erkek yoldaşların kadın-erkek ilişkisi sorununda gösteriyor.

Kadın buna karşı ne mi yapabilir? Biz önce her alanda çok az kadının olduğunu "yapısal" olarak bilince çıkartmaya çalışıyoruz. Biz tüm çalışma alanlarında ve organlarda, "kadın sorunu"nun her zaman birlikte düşünülmesi ve pratiğe geçirilmesini garantileyen örgütsel önlemler almaya çalışıyoruz. Erkeklere gayet belirgin sınırlar çekmeye çalışıyoruz: örneğin kadınlara karşı fiziki ve psikolojik şiddetini önlemek. Kadınları, yoldaşların karıları olarak değil, kadın olarak, yani kendi politik çıkarlarından yola çıkarak örgütlemeye çalışıyoruz (bununla evli kadınlar politik olarak da çalıştığında onları küçük göstermek istemiyoruz, fakat tecrübemiz, pekçok kadının bunu kocasıyla tanımlayarak ve ona bağımlı olarak yaptığıdır, sonuçta da erkeğe bağımlılığa bir de kocasına örgütsel bağımlılık ekleniyor). Ama bizim Almanya'da tanıdığımız kadın ve erkek çevrelerindeki yapıdan farklı olarak, örgütümüzde ortak taşıyıcı bir temel anlayış birliği vardır: egemenlere karşı mücadele ve örgütümüzdeki kadın mücadelesi de bunun bir parçasıdır.

Pratik politik tecrübelerimizin bir sonucu da, erkek şovenizmine karşı tüm seviyelerde saldırgan bir şekilde mücadele etmek gerektiğidir. Fakat biz kadınlar bizzat kendi içimizdeki, erkekler tarafından yüzyıllardır ve binyıllardır dayatılan olumsuz anlamda kadın rolüne karşı da (yani acı çeken, pasif, kendine güvensiz, bağımlı vs.) mücadele etmek zorundayız.

Şunu dobra dobra söylemek istiyoruz ki biz, örgüt içinde mücadeleyle elde ettiğimiz birçok hakkı, belli görevleri üstlenmede henüz kendimize güvenmediğimiz için, objektif olarak da teorik dağarcığımız daha küçük olduğu için, birçok durumda görev almada kendimize güvenmediğimiz için vs. daha tamamen kullanamıyoruz. Bu kısır döngüyü ancak, kadınlar olarak var olan bu eksikliklerimizi telafi ederek, öte yandan da kadınlar olarak bizlerin, bazı maço tavırlardan çok daha olumlu olarak değerlendirdiğimiz belirli vasıflarımızı örgüt çalışması içine getirerek kırabiliriz, kırıyoruz. Bizde fiili durum öyledir ki, nerdeyse tüm yönetici organlarda kadınlar da vardır, tüm teorik ve politik önderlik görevlerinde kadınlar olarak biz de yer alıyoruz ve temsil ediliyoruz.

Şizofreni kavramına getirdiğiniz eleştiriyi doğru buluyoruz. Bu sözü aslında hastalık anlamında değil, fakat erkek bilincinin durumunu tasvir etmek için kullandık. Yine de, dediğimiz gibi, bu kavram genelde bir hastalık kavramı olarak kullanılmaktadır ve böyle bir davranış için kullanılması yanlıştır.

Hakim sınıfların faşizmi kavramına gelince: Bununla dile getirmek istediğimiz, hakim sınıfların burjuva-demokratik egemenlik biçimleri de olduğudur. Egemen-olmayan sınıfların burjuva-demokratik egemenlik biçimleri de olduğudur. Egemen-olmayan sınıfların bir faşizmi yoktur elbette. Fakat bununla, faşizmin Almanya'da olduğu gibi geniş bir taban bulduğu bir durumda bile, onun yapısı itibariyle kapitalistler sınıfının (Türkiye'de kapitalistlerin ve büyük toprak sahipleri sınıfının) bir aracı olduğunu ifade etmek istiyoruz.

Türkiye'de faşist egemenliğin değişik biçimleri de vardır ve şu anda parlamenter maskeli faşizm iktidardadır. Almanya'da ise bugünkü egemenlik biçiminin hala bir burjuva demokrasisi —fakat gittikçe güçlenen güçlü faşist özelliklere sahip— olduğunu, yani faşistleşmenin arttığını düşünüyoruz.

Devrim ve kadının kurtuluşu perspektifi konusuna gelince, (bu konuda özellikle Sovyetler Birliği'ndeki gelişmeyi yoğun bir şekilde tahlil ettik) devrimden sonra herşeyin bitmiş olduğunu asla düşünmüyoruz. Tam tersine, belirli bir anlamda herşey ancak ondan sonra başlıyor, çünkü tam da kadın sorununda geleneklerin, insanların, özellikle de erkeklerin kafalarının ve yüreklerinin değiştirilmesi birincil hale gelecek ve bunları değiştirmek korkunç zor olacaktır. Kadınların kurtuluşunu devrimci erkeklerden de pratikte mücadeleyle kazanmak ölmez-oğluyla uğraşmak gibidir ve çok zor olacaktır, fakat biz bunun mümkün olduğundan ve bunda pekçok devrimci erkeğin de desteğini alacağımızdan aynı şekilde eminiz.

Şiddete karşı aldığımız kararı, bilgimize ulaşan her şiddet uygulama olayını (ve kadınları şiddet olaylarını açığa çıkarma yönünde cesaretlendiriyoruz) somut tartışarak ve tartışmanın yanında örgütsel önlemler (örgütten ihraç vb.) alarak uyguluyoruz. Bi-

zim için özellikle de önemli olan, erkeklere her türlü yolla, biz kadın devrimcilerin şiddet olayına asla müsamaha etmediğimizi açıkça göstermek, bunu kafalarına sokmaktır (kadınlar örneğin örgütlü olmasalar da, erkekler karılarının kendilerini devrimci çalışmadan alıkoyduğu, küçük-burjuva olduğu vb. gibi gerekçeler yüzünden dövdüklerini söylüyorlar –bu çok sık oldu). Biz kadınlara karşı uygulanan her türlü şiddeti karşı-devrimci olarak değerlendiriyoruz.

Kürtaj sorununu çok hararetli bir şekilde tartışıyoruz (özellikle Sovyetler Birliği'nin deneyimleri bağlamında). Biz ilkesel olarak, emperyalist kapitalist ülkelerde kürtajın tamamen serbest olması ve en iyi olanaklarla yapılması gerektiği görüşündeyiz. Ama içeriksel olarak, kürtajın bir doğum kontrol yöntemi olmaması gerektiğini, hamile kadınların ekonomik nedenlerden vs. dolayı çocuk aldırmak zorunda kalmayacakları şartların yaratılması gerektiğini düşünüyoruz, çünkü kadınlar çoğunlukla kürtaj öncesinde, sırasında ve sonrasında psikolojik olarak da çok acı çekmektedir vs.

Gen teknolojisi ile ilgili olarak şimdiye kadar pek az tartıştık, ama uluslararası tartışmaları takip ettiğimiz kadarıyla, üremedeki her türlü gen teknolojisini reddeden tavrı doğru buluyoruz.

Aile ve ev idaresi sorunu, tek tek erkek ve kadın yoldaşların yaşamıyla ilgili olarak sık sık tartıştığımız bir sorundur. Tecrübelerimize göre biz diğer Türkiye-Kuzey Kürdistanlı örgütlerin tersine, aramızda çıkan zorluklar üzerine ve kadın ve erkek yoldaşların kişisel sorunları üzerine relatif açık bir şekilde tartışıyoruz.

Öldürülen kadın devrimcilerin çocuklarının bakımı genel bir sorun teşkil etmemektedir, çünkü ülkemizde öldürülenlerin çocuklarını her zaman öldürülenlerin aileleri üstlenmekte ve onları büyükmektedir.

"Çocuklar arasında da susma emri" ile ilgili olarak, doğrusunu söylemek gerekirse, ne kastettiğinizi pek anlamadık; eğer bununla çocuklarımıza politik çalışmamızla ilgili belli şeyleri başkalarına anlatmayı yasaklamayı kastediyorsanız, bu elbette her gün yapılıyor, aksi taktirde bizim mücadele koşullarımız altında bir bütün olarak politik bir örgüt olarak yaşayamayız.

Feminizm konusuna gelince:

Biz "feminizmi", kendini feminist diye adlandıran kadın gruplarını asla sadece burjuva kategorisi içinde tartışmıyoruz. "Komünist Kadın Hareketi Üzerine" başlıklı makalede, kendine feminist diyen kadın grupları arasındaki farklara (ve ortak yanlara) değindik:

"Burada feministlerden söz ettiğimizde, bu bizim kendine feminist diyen tüm kadın gruplarını aynı kefeye koyduğumuz anlamına gelmez. Biliyoruz ki, şu an özellikle Avrupa'da kendine feminist diyen, fakat yine de emperyalizme karşı mücadeleyi merkeze koyan devrimci-otonom kadın grupları vardır. Ülkemizde sınıf mücadelesini feminizmle bağdaştırmaya ve birleştirmeye çalışan sosyalist feministlerin olduğunu biliyoruz. Feminizm ve klasik feminizmden söz ettiğimizde, yukarıda sözü edilen kadın hareketlerini dışta tuttuğumuz ve bunları ayrı olarak değerlendirmemiz gerektiği açıktır. Klasik feminizm, sınıf savaşımını reddeden, bunun yerine tüm kadınların kadın hakları için kızkardeşçe «sınıflarüstü» mücadelesini çıkış noktası olarak kavrayan bir ideolojidir. Ayrıca, kadın haklarını gerçekten mücadeleyle elde etmeyi programına alan klasik burjuva kadın hareketi olarak feminizmi, sadece görünürde kadın hakları için mücadele eden, fakat gerçekte hedefi kadın hareketini devlete ve burjuva partilere bağlamak olan, devletin ve hakim sınıfların partilerinin uzantısı bir «kadın hareketi»nden ayırt etmek de önemlidir." (Bolşevik Partizan'dan Önemli Makaleler no: 18, sayfa 24-25)

Belki de şimdiye değin çıkan Almanca broşürlerde bu yeterince açık değildir. Biz, Clara Zetkin'in zamanından gayet farklı olarak, özgül tarihi ve sosyal gelişmeler temelinde çeşitli ülkelerde devrimci-feminist bir akımın da geliştiğini düşünüyoruz. (Bu noktada tam da bunu yadsıyan ve bu yüzden bizzat bizi feminist olarak damgalayan bir dizi Türkiye-Kuzey Kürdistanlı örgütü eleştiriyoruz.) Buradaki pratiğimiz içinde tanıdığımız İngiltere, Fransa ve Almanya'daki otonom anti-emperyalist çevredeki birçok gruplaşmaları, grupları ve tek tek kadınları devrimci olarak, yani bu devletin temellerine karşı mücadele edenler –her ne kadar, bizim kendi çıkış noktamız olarak görmediğimiz, özgül kadın bakış açısından hareketle de olsa– devrimci olarak değerlendiriyoruz. Kadın mücadelesinde aramızda birçok ortak yanların ve kesişme noktalarının bulunduğunu ve bunların bizi ortak eylemlere götürmesi gerektiğini ve zaten de götürmüş olduğunu düşünüyoruz. Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki feministlerle ilgili olarak da tavrımız aynıdır. Değerlendirmemizin hareket noktası olarak çeşitli feminist önermelere gerek teorik gerekse pratik olarak baktık.

İşkence altında konuşmayla ilgili olarak yaptığınız, kadınların daha az çözüldüğü tespiti doğrudur ve önemlidir. Bu, kadınların zaten erkeklerden çok daha fazla engele karşı mücadele etmeye başlamalarıyla ve erkeklere nazaran çok daha az kariyerist duygulara sahip olmalarıyla bağıntılıdır. İşkence altında çözülen kadın veya erkekler örgütten dışlanmaktadır. Bu çok "sert" gelebilir, fakat bununla ilgili "Poliste ifade vermek ihanettir!" broşürümüzü okursanız, binlerce ve onbinlerce kadın ve erkek devrimcinin tutuklanmasının nedenlerinden birinin, ifade vermek olduğunu görürsünüz, ki bu çoğu örgüt tarafından o kadar kötü bir şey olarak görülmemekte ve birazcık çözülmenin olabileceği vs. şeklinde görüşler savunulmaktadır. Fakat verilen ifadeyle işkence görenlerin ve tutuklananların sayısı çok fazla artmıştır. Bu bakımdan biz şunları karara bağladık: a) illegaliteye çok daha fazla dikkat etmek ve ilkeye uygun davranmak için, bilinmesi gereken kadar bilmek (o zaman zaten fazla ifade verilemez), b) çözülen kadın ve erkek yoldaşları örgüte almamak, c) çözülmenin kendisi ihanettir! Hakim kılmaya çalıştığımız bilinç budur. Çözülen yoldaşlara karşı tavrımızı, bize verdiği zararın önemine göre somut tespit ederiz.

Metnin tasarımına ilişkin son soruya gelince: Kadınlar konusundaki tüm metinler kural olarak kadınlar tarafından yazılmaktadır, fakat erkekler tarafından kaleme alınan metinler de vardır ama bunlar kadınlardan oluşan kadın komisyonumuz tarafından daima okunmaktadır. Aynı şekilde biz kadınlar tarafından ele alınan metinler de erkeklerle kollektif olarak tartışılır.

Ama burada bizim için önemli olan, –Türkiyeli pekçok örgütten farklı olarak– yazıların herşeyden önce ve esas olarak kadınlar ve ancak istisnai olarak erkek yoldaşlar tarafından yazılmasıdır. Somut olarak bu yazı bir kadın tarafından yazılmıştır.

• • •

2. metinle ilgili:

Almanya ve orta katman kadınlarla ilgili çıkış noktanız bu bakış açısından elbette doğrudur, ne var ki siz de ken-

dinizi sınırlıyorsunuz. Fakat Almanya' da, "küçük-burjuva" aile baskısının yanında (ki bu sadece orta katmanlarda değil, aynı şekilde proletarya içinde de vardır), kadın olarak da güçlü sınıf baskısına maruz olan –yüksek işsizlik oranı, düşük ücretler, işyerinde ustabaşı ve "iş arkadaşları" tarafından cinsel taciz vb.–, sayıları hiç de az olmayan kadın işçiler de vardır, bunlar içinde de özellikle yabancı kadın işçiler. Karşılıklı farklı yaklaşım tarzlarımızı açıklığa kavuşturmak için bu konunun daha geniş ve derin tartışılması gerektiğini düşünüyoruz.

3. sayfanın sonunda "Feminizmin sınırları ve ırkçı bileşenleri vardır" dediğinizde, bu bizim için çok geneldir. Biz gerçekten (kavramsal değil, içeriksel olarak gerçekten) feminist değerlendirilebilecek çeşitli akımların olduğunu düşünüyoruz. Bununla birlikte gerçekten "Emma" vb. gibi "reform önerileri" ve reformlarıyla sistemi ayakta tutucu akımların yanında, erkek egemenliğinin ve emperyalizmin bir ve aynı egemenliğin iki farklı yüzü olduğunu gösteren devrimci akımlar da vardır.

Egemen sınıfların kadın politikacılarına erkek bakış açısından getirilen seksist eleştirileri biz de reddediyoruz ve bu anlamda Thatcher vb. ile aramızda sınır koymayı gereksiz görüyoruz. Ama bu tabii ki bu kadınların da siyasi olarak erkek politikacılar kadar sert şekilde eleştirilmesi gerektiği demektir. Bu bağıntıda içimizde BP'de yayınlanan bir "mizahi" yazı üzerine hararetli bir tartışma yürüttük. Yazıda Körfez Savaşı sırasında ellerinde gaz maskeleriyle mayo defilesine çıkan mankenler alaya alınmaktaydı. Bu makale bir erkek yoldaş tarafından yazılmıştı ve yazıda bu soruna –mankenlere– seksist kavramlar ve tavırlarla yaklaşılıyordu. Biz bunun üzerine uzun uzun tartıştık ve pek çok sorunda özellikle kadınlarda ilk defa bu makale bağıntısında, erkek veya kadın bakış açısından yaklaşım tarzının ne kadar değişik olabileceği açıklığa kavuştu. Ama diğer taraftan, özellikle erkekler tarafından (ve birkaç kadın tarafından) sınıfsal bakış açısını kaybetme ve kadın bakış açısını temsil etme anlamında bize karşı "feminizm" suçlamaları da getirildi.

4. sayfadaki son sorulara ilişkin:

Sosyalist Sovyetler Birliği'nde, Stalin döneminde kadınların durumu sorununu kısa süre önce çok ayrıntılı bir şekilde araştırdık ve hemen hemen kullanabileceğimiz tüm Almanca ve İngilizce materyaller temelinde (feminist doğrultu da dahil) inceledik. Bunu ortaya koymak bu mektubun çerçevesini aşar (çünkü buna kısaca değinilemez). Ama biz sözlü tartışmalar için bu konunun çok önemli bir nokta olduğunu düşünüyoruz. Size bu sorunlara ilişkin detaylı ve ikna edici yaklaşan kitapları seve seve tavsiye etmek isteriz.

Kadın ve erkek homoseksüellerin durumuna ilişkin olarak sadece Wilhelm Reich'tan konuyla ilgili bölümleri okuduk, fakat hiçbir kaynakça verilmiyor ve denetlenmesi mümkün değil. Biz hala 1934'te homoseksüellere karşı alındığı söylenen kararı arıyoruz, her şeyden önce gerekçesini okumak için. Bunun somut nasıl olduğundan bağımsız olarak, böyle bir genel kararı yanlış buluruz. Bizce genel olarak homoseksüelliği yasaklayan bir karar, yanlış bir karardır.

Sınıfı nasıl tanımlıyoruz? Buna kabaca, "klasik" Marksist kavramdan yola çıkarak, üretim sürecindeki konuma göre tanımladığımız yanıtını verebiliriz. Bununla birlikte, emperyalizmde Lenin'in ana hatları itibariyle tahlil etmiş olduğu bir sürü özellikler vardır. Örneğin emperyalist ülkelerin işçi sınıfının bir bölümünün, ezilen ülkelerin sömürüsünden sızdırılan ekstra kârlarla satın alınması ve kendi burjuvazilerinin yardakçıları haline gelmesi gibi vs. Bu ölçüde emperyalist ülkelerdeki devrimci özne zayıf ve hantaldır. Ezilen ülkelerde ise tam da proletarya, Güney Afrika'dan Türkiye'ye, Filipinler'den Brezilya'ya egemenlere karşı tayin edici mücadeleler yürüten sınıftır.

Devrimci öznenin tanımı, Marksist-Leninist anlamda sadece proletaryayı içermez, aynı zamanda tabii ki tüm ırklardan, cinsiyetlerden, milliyetlerden ezilenleri ve sömürülenleri de içerir.

Bizim Rosa Luksemburg'a yaklaşımımız şöyle: onu kadınların da kurtulmasını içinde barındıran sosyalist toplumun öncü savaşçısı olarak görüyor ve savunuyoruz. Onun tüm ezilen kadınların mücadelesi için örnek alınması gerektiğini düşünüyoruz. Aynı zamanda onun görüşlerinin sosyal-demokratların ve diğerlerinin işlerine geldiği gibi "yeniden yorumlanması"nı tamamen reddediyoruz. Clara Zetkin'in yazdığı gibi, Rosa Luksemburg Rus Devrimi'ne getirdiği tüm eleştirilere rağmen (ki eleştirilerinin büyük bölümünü geri çekmiştir), Rus proletaryasının ve Bolşeviklerinin devrim mücadelesinin ateşli bir taraftarıydı.

Kollontay'ı da aynı şekilde değerlendiriyoruz, ama bunu sözlü olarak anlatmak en iyisidir. Burada da biz, ona "kadın hakları savunucuları" tarafından çok haksızlık yapıldığını, onun "Stalin'e karşı direnmediği için" korkak ve pısırık diye gösterildiğini vs. düşünüyoruz. Biz Kollontay'ı, kadının kurtuluşunu bağımsızca ve mükemmel bir şekilde ele alan, sosyalizmin inşası sorununda bir sürü çelişkileri olan –ki bu gayet normaldi ve normaldir– ve tartışma süreci içinde doğru politikadan yana tavır koyan bir Bolşevik olarak görüyoruz.

Emma Goldmann'ı pek az okuduk, ama örneğin onun Kollontay'ı değerlendirmesini burnu büyük ve gayet haksız (nerdeyse kıskanç, kötü niyetli), Rus Devrimi'ne karşı tavrını ise temelden yanlış buluyoruz.

Uluslararası Tugaylar bağlamında Ingrid Strobl'u okuduk ve sırada da Mujers Libres'in kitaplarını aldık, fakat henüz bir değerlendirmemiz yok.

Devrimci çalışmanın pratiğe geçirilmesinin pratik olanakları bağlamında Türkiye-Kuzey Kürdistan için büyük imkanlar görüyoruz. Almanya bağlamında ise, yukarıda belirtildiği gibi, bir yeniden yönelim süreci içindeyiz ve pratik uygulama bağlamında henüz yeterli bir açıklığa kavuşmuş durumda değiliz. Tartışma yürüttüğümüz Alman olmayan diğer kadınlar Avusturyalı ve Fransalı kadınlar, kısmen de Filistinli, Tigreli, Etyopyalı vb. kadınlardır, ama bunlar daha çok siyasi örgütlerle tartışmalardır, bu tartışmalarda onları "kadın sorunu"nu tartışmaya zorluyor ve sözkonusu örgütün bu konudaki teori ve pratiğini sorup değerlendiriyoruz.

Dünya çapında kadınların durumu ile uğraşmaya, yani okumaya ve öğrenmeye çalışıyoruz, fakat örneğin somut olarak Latin Amerika'daki kadınlarla doğrudan örgütsel bir temasımız yoktur.

Başta da belirttiğimiz gibi, sizinle olan tartışmalarımızın devamını diliyor ve bunu yüzyüze yürütebilmeyi umuyoruz.

Devrimci selamlarımızla!

BOLŞEVİK PARTİZAN

Yurtdışı Kadın Grupları

23-24 Kasım 1992: ATİK 1. Kadın Kurultayı
12-13 Aralık 1992: ATİK 2. Kadın Kurultayı

Kadın sorununda da ileri adım yok, hep geriye...

Eski Kadın Komisyonu'nun, özelde kendilerine karşı, genelde ise tüm kadınlara ve kadın çalışmalarına yönelik bir yapılanma içinde "birlik" adına kalması kadar kötü bir durum olamaz. Doğru tavır, bu tür örgütlenmelerden her alanda kopmaktır. ATİK'li kadınları, Bolşevik Partizan'ın mücadele belgelerini ve kadın sorunundaki mücadele belgelerini yeniden incelemeye çağırıyor, doğru ve haklı her mücadelelerinde onları destekleyeceğimizi açıklıyoruz.

12 - 13 Aralık 1992'de ATİK 2. Kadın Kurultayı yapıldı. Adresini ve belgelerini iki gün önce temin edebildiğimiz bu kurultaya katılmayı devrimci bir görev olarak kavradığımızdan katıldık. Amacımız, Komünist Kadın Hareketi bağlamında savunduğumuz doğru görüşleri, ATİK içindeki kadın sorununa ilişkin yanlış görüşlerle çatıştırmak ve doğru görüşlerin propagandasını yapmaktı.

Bizim izlenimlerimize göre; kurultay erkeklerin çoğunlukta olduğu bir kurultaydı. Kurultay'da diğer örgütlerden bizim dışımızda yine kimse yoktu.

• • •

Kurultay, devrimci mücadelede şehit düşen komünist-devrimci kadın ve erkeklerin anısına saygı duruşu ile başladı. Kurultayın açılışı ile birlikte, muhalefet (özel kadın çalışmasına karşı olanlar) ile 1. Kurultay'da görev alan Kadın Komisyonu arasında, 1. Kadın Kurultayı tarafından onaylanan "Siyasi Perspektif" yazısı üzerine şiddetli tartışmalar başladı.

Muhalefet, sözkonusu yazının, sağlanan "Parti" ve "ATİK" birliğinden sonra iradeyi temsil etmediğini, yeniden tartışmaya açılmasını ve yeniden onaylanmasını talep etti.

Kadın Komisyonu ise, bu yazının yeniden tartışılmasını ve onaya sunulmasını reddetti.

Bu tartışmalar sonrasında, 2. Kadın Kurultayına sunulan ve bu yazının özeti olarak tanıtılan "Kadın Örgütlenmesindeki Siyasal Perspektif" yazısı okundu ve tartışma bunun üzerine sürdürüldü.

Tartışmalar en çok 1. Kurultayın onayladığı "Siyasal Perspektif" yazısında yer alan *"devrimci çevrelerde erkek tekelini yıkalım"* tespiti üzerine yürüdü. Kadın Komisyonu bu tespiti savunur ve *"içteki esas tehlikenin erkek şovenizmi"* olduğunu söylerken, özel bir kadın örgütlenmesinden / çalışmasından yana tavır aldı. Muhalefet, bu yaklaşımın partiye saldırı olduğunu, devrimci çevrelerde özel kadın çalışmasına gerek olmadığını, özel kadın çalışmasının sadece çok gerici çevrelerde, erkeklerin giremediği alanlarda yapılabileceğini belirtti.

Kadın Komisyonu bu yanlış düşüncelere karşı, muhalefetin "orta çağ" kafasına karşı dişe diş bir mücadele yürüttü. Ad vermeden Komünist Kadın Hareketi'ni savundu. Biz Kadın Komisyonunun, a) Komünist Kadın Hareketini ad vermeden savunmasına ve b) Komünist Kadın Hareketinin örgütlenmesine ilişkin temelden yanlış anlayışlarına rağmen müdahale etmedik ve tartışmalara katılmadık.

Bu tartışmalardan sonra bir oylama yapıldı. Oylamada geçen yılki "Siyasal Perspektif" yazısı onaylandı. Muhalefet bu onaya karşı kayda değer bir tepki göstermedi.

• • •

Daha sonra "Örgütlenme Perspektifi" üzerine tartışmaya geçildi. İlk

önce ATİK başkanı, *"Atik Kadın Komisyonunun çalışmaları küçümsenemez. Ancak biz bu çalışmaları T'ye aktarmak istiyoruz. Örneğin Yeni Kadın'ı T'ye aktarmak istiyoruz."* açıklamasını yaptı.

Bu konuşmaya karşı Kadın Komisyonu hemen tepki gösterdi. Bunu ilk defa bu kurultayda duyduklarını, bunun ATİK'in kadın örgütlenmesini-çalışmasını ve "Yeni Kadın"ı tasfiye anlamına geldiğini belirtip, bu tavrı protesto ettiklerini açıkladılar.

Muhalefet ise tartışmalara pek katılmadı. Çünkü ATİK başkanının bu açıklaması tam da onların anlayışını yansıtıyordu.

Bu durumun bizde bıraktığı izlenim şudur: "Proletarya partisi" adına konuşanlar, ATİK kadın örgütlenmesini ve Yeni Kadın'ı tasfiye kararı almıştır. 2. Kurultay formel olarak bu tasfiyenin aracı olacaktı. Ancak Kadın Komisyonu'nun direnişi bunun pürüzsüz olamayacağını gösterince manevralara başlanmıştır.

• • •

Biz ilk konuşmamızı, "Örgütsel Perspektif" üzerine yürütülen tartışmalar bağlamında yaptık. Şu görüşleri savunduk:

Bizim buraya gelmemizin esas amacı, ATİK Kadın Komisyonu ile siyasi sorunları tartışmaktı. Örneğin 8 Mart 1992 bildirisi. Bizim bu bildiriye bir dizi siyasi eleştirimiz var. Ancak burada görüyoruz ki, kadın çalışmasını tümden hedefleyen, sorunlara ortaçağ kafasıyla yaklaşan, tutucu ve gerici bir muhalefet var. Biz taktik olarak bu eleştirilerimizi öne çıkarmayacağız. Muhalefete karşı ATİK Kadın Komisyonu ile birlikte hareket edeceğiz. Ama bu, bizim her konuda Komisyonla hemfikir olduğumuz anlamına gelmez, gelmeyecektir de.

Öncelikle burada yürütülen tartışmaların çok geri düzeyde olduğunu belirtmek istiyoruz. Cevap verilmek üzere bir-iki soru yöneltmek istiyoruz:

1) Faaliyet raporu sayfa 4'de şunlar deniyor: *"Kampanyanın içeriği, devrimci mücadele içinde şehit olanları anmak, devrimci hareket içinde olan ve cezaevinde olan kadın militanları desteklemek olacaktı. Fakat, işte tam da bu dönemde birlik olayının ortaya çıkmasıyla, tüm faaliyetlerde bir duruksama devresine girilmesiyle, biz de aldığımız bu kararı hayata geçirememedik."* Birlik olayı kadın örgütlenmesini içermiyor mu?

2) Komisyon, 21-22 Mart'tan, 5 Eylül 92'ye kadar toplanamıyor. Çalışmalarınıza engel mi kondu?

3) Clara Zetkin kadın hareketi bağlamında üç kadın hareketi olduğunu söyler:

1- Burjuva kadın hareketi,

2- Sosyal-demokrat kadın hareketi,

3- Komünist kadın hareketi.

Siz bunlardan hangisini savunuyorsunuz? "Proletarya Partisi" ve ATİK'in siyasi ve örgütsel olarak bu konuda görüşü nedir?

Ne yazık ki Komisyon adına verilen cevaplar ilginçtir. Birinci sorumuza *"evet içerir"*; İkinci sorumuza ise *"engellenmedik"* cevabı verildi. Üçüncü soruya ise, hiç bir cevap verilmedi. Bunun üzerine biz şöyle devam ettik:

Görebildiğimiz kadarıyla, bu dönemde tüm kadın çalışmaları durdurulmuştur. Kadın Komisyonu'nun da buna karşı bir mücadelesi dışa yansımamıştır. Sessiz sedasız bu durumu kabullenmiştir. Erkek şovenizmi veya ortaçağ kafası yeni türemedi. Bu, yıllardır bu örgütler içinde zaten var ve bugün en kaba biçimiyle yansıtılıyor. Üçüncü soruyu yanıtsız bıraktınız. Çünkü bu konuda ne "Proletarya Partisi"nin, ne de ATİK'in bir perspektifi, sağlam bir perspektifi var. Mücadele tam da bu perspektifin yaratılması için verilmelidir.

Muhalefet, daha doğrusu "Birlik Partisi", buna ATİK yönetimini de ekleyin, bir bütün olarak kadın çalışmasını –kadın örgütlenmesini ve "Yeni Kadın"ı tasfiye ediyor ve burada ne kadar tepki gösterilse de "birlik" adına buna göz yumulmaktadır.

Diğer bir sorun ise, burada okunan örgütsel perspektif konulu yazıda bir dizi alıntının kırpılmış, koşullarından ve bağıntısından koparılmış durumda olduğudur. Bazılarında ise kaynak bile verilmemiştir. Bu yöntem yanlıştır ve ileriye götürmez.

Örnek: (Sayfa 4'de) *"... Birincisi, komünist düşüncelerle dolu olan kadınları, Komünist Enternasyonalin tek tek ulusal örgütlerine ideolojik ve örgütsel bakımdan sıkı bir şekilde çekmek ve orada faaliyete geçirmek, bu seksiyonların tüm yaşantısının ve dokusunun bilinçli birlikte çalışanları ve taşıyıcıları yapmak. ..."*

Alıntıyı ve kaynağını biz verelim:

"Kadınlar arasındaki komünist çalışma için Enternasyonal Kadın Sekreteryası, bazılarının sandığı gibi, kadınların bağımsız örgütünün ve hareketinin toplamı değildir; Komintern Yürütmesi'nin yardımcı bir organından başka birşey değildir. O sadece Yürütme ile sürekli sıkı bir şekilde ortak çalışmamakta, aynı zamanda onun yönetimi ve önderliği altında çalışmaktadır. Bizim Komünist Kadın Hareketi olarak nitelediğimiz şey, kesinlikle kadınların bağımsız bir hareketi değildir ve bunun herhangi bir feminist (Frauenrechtlerisch) eğilimle ortak bir yanı yoktur. Bu, kadınlar arasında ikili bir amaç doğrultusunda planlı, komünist çalışmadır: Birincisi, komünist düşüncelerle dolu olan kadınları Komünist Enternasyonal'in tek tek ulusal örgütlerine ideolojik ve örgütsel bakımdan sıkı bir şekilde çekmek ve orada faaliyete geçirmek, bu seksiyonların tüm yaşantısının ve dokusunun bilinçli birlikte çalışanları ve taşıyıcıları yapmak; ikincisi, henüz komünist düşüncelerle dolu olmayan kadınları bu seksiyonlara kazanmak, onları proletaryanın eylemlerine ve mücadelelerine çekmek. Çalışan kadın yığınları böylesi mücadeleler için seferber edilmeli ve yetkin hale getirilmelidir. Tek tek ülkelerin komünist partilerinin, birlikte yürütülmesini ve desteklenmesini biz kadınların ilk ve en soylu yükümlülüğü olarak hissetmediğimiz hiç bir faaliyeti ve mücadelesi yoktur. Ve dahası, komünist partilerin faaliyetinde ve mücadelelerinde ve onları toparlayan Enternasyonal'da ilk sırada ve en yoğun kurşun yağmuru altında durma hırsına ve ama aynı zamanda en sade günlük çalışmada da gayretle önde olma hırsına sahibiz." *("Kadınlar Arasında Komünist Çalışma" yazısı, "Kadın Sorunu Üzerine", İnter Yayınları, sayfa 142.)*

Bu alıntıda, tam da çıkarılan sonucun tersine, Komünist Kadın Hareketi savunulmaktadır. "Örgütlenme Perspektifi" yazısında çıkarılan sonuç ise, *"... komünist kadınların ayrı örgütlenmesini yanlış bulmakta, KP içinde erkeklerle aynı organda örgütlenmesini savunmaktadır. Cinsiyet farkını gözetmeksizin komünist kadın ve erkeklerin KP'nin organlarında örgütlenmesini savunmaktadır"* şeklindedir. Buna şahit olarak da C. Zetkin gösterilmektedir. Tabii ki isim vermeden ve bağından kopartılarak.

Diğer bir alıntı ise, yine kaynak verilmeden ve bağıntısından koparılarak; partinin özel kadın örgütlenmesine ihtiyaç duymadığı ve kadın örgüt-

lenmesinin sadece kitle örgütleri düzeyinde ele alınması gerekliliğinin kanıtı olarak kullanılıyor.

Bu alıntının kaynağını ve kavranması için tümünü biz verelim:

"Fakat yoldaşlar, organizasyon ve çalışmanın birlikteliği konusundaki bu temel ilke, eski sosyal-demokrat partiler tarafından da benimsenmiştir. Fakat bu temel ilkeyi onlar öyle bir dargörüşlülükle, öyle bir küçük hesapçılıkla, eşitlik ilkesini öyle mekanik bir biçimde uyarlayarak uyguladılar ki, bu temel ilke hiç de kadınların güçlerinin devrimin hizmetinde zincirlerinden kurtulması ve en güçlü biçimde etkin olması anlamına gelmedi. Biz komünistler fiiliyatta, pratikte devrimcileriz. Kadın ve erkek proleterlerin çıkarları ve mücadelelerinin ortak olduğuna ilişkin en üst temel ilkeyi herhangi bir şekilde gözden kaybetmeksizin, biz kadınlar arasında komünist çalışma yaparken hesaba katılması gereken varolan somut koşullar konusunda gözlerimizi açık tutuyoruz. Kadının faaliyeti, siyasal uyanışı, politik mücadelesi önünde engel oluşturan ve daha da katmerli biçimde toplumsal kurumlarda, aile yaşamında ve de toplumsal önyargılarda varolan toplumsal koşulları unutmuyoruz. Bin yıllardır süregelen uşaklığın, kadının ruhunda, psikolojik yapısında miras bıraktığı yıkımı açıklıkla görüyoruz. Bu yüzden örgütlerin birlikteliğine karşın, kadın kitlelerine yaklaşmak ve onları komünistler olarak toparlamak ve eğitmek için özel organlara özel tedbirlere gereksinim var.

Bu tip organlar olarak, yönetici ve yönlendirici parti kurullarında kadın ajitasyon kurulları ya da komisyonları, veyahut partiler artık ne ad vermek istiyorlarsa buna, kurulmasını öneriyoruz. Ve de bu kurullar, en küçük yerel grubun yönetiminden tutun da, ta en üst merkezi yönetime kadar oluşmalıdırlar. Bu organlara kadın kurulları adını veriyoruz, çünkü bunlar kadınlar arasındaki çalışmayı yürütmelidirler, yoksa bunların yalnızca kadınlardan oluşmasını istediğimizden değil. Tam tersine. Eğer kadın kurullarına daha büyük siyasi deneyimleri ve yetenekleriyle erkekler de katılırlarsa, bunu selamlarız. Bizim için önemli olan, bu kurulların planlı ve sürekli olarak kadın kitleleri arasında faaliyette bulunmalarıdır; kadının yaşantısını etkileyen tüm yoksunluklar, tüm çıkarlar konusunda tavır almalarıdır; toplumsal yaşamın tüm alanlarında milyonlarca ve on milyonlarca proleter ve yarı-proleter kadının yararına bilgiyle donatılmış ve enerjik bir biçimde harekete geçmeleridir. Bu kadın kurulları, elbette ki ancak tüm partinin organlarıyla en yakın örgütsel ve ideolojik ortaklık içinde etkin olabilirler ve olmalıdırlar. Fakat şu da doğaldır ki, eğer görevlerini başarıyla yerine getireceklerse, insiyatif kullanma hakkına ve belirli bir hareket özgürlüğüne de gereksinimleri vardır. Bilebildiğim kadarıyla, Rusya, Almanya, Bulgaristan'daki komünist partiler bu talepleri yerine getirmektedirler, ya da yerine getirebilmek için cidden çaba göstermektedirler." ("Kadın Sorunu Üzerine", İnter Yayınları, "Kadınlar Hareketine İlişkin Rapor" yazısı, sayfa 91-92)

Burada da örgütsel perspektif konulu yazıda ispatlanmak istenen şey değil, tam tersi anlatılmaktadır. Böylesi örnekler daha da çoğaltılabilir. Hiç bir alıntının çarpıtılmadığına ve savunulan yanlış siyasete uydurulmadığına yazılarda rastlamadık. Bütün bunlar, öğrenme yönteminin yanlışlığına ve savunulan yanlış çizgideki tutuculuğa, çöküşe işarettir.

Sayfa 3'de, *"Komünist kadınlar için ayrı Komünist organlar yaratılır mı?"* sorusunu yanıtlarken, bir dizi örgütte komünistleri cinsiyetlere göre bölen düşüncenin savunulduğunu ve bunun örgütsel ayrımcılığa götürdüğünü eleştiriyorlar. Bu, en başta bizi ve bizim kadın sorunundaki doğru çizgimizi, tabii ki Komünist Enternasyonal'in çizgisini de hedeflemektedir.

Bu, saldırıyı getirenlerin ne bizim görüşlerimizi, ne de Komünist Enternasyonal'in görüşlerini hiç kavramadığına, kavramak istemediğine ilişkin çok açık bir örnektir.

Onlara ancak bu görüşleri okumalarını salık verebiliriz. Kadın Komisyonu, eğer ciddi bir mücadele yürütmek istiyorsa, her şeyden önce kendisi öğrenmeli, yanlışlarını aşmalıdır. Bu doğrultuda yapılacak her çalışmaya bizler destek de veririz. Ancak şimdiye kadar ki kısır döngüler içinde yürütülecek bir "mücadele", Komisyonu da ilerletmeyecektir.

• • •

Daha sonra "Siyasal Perspektif" yazısının onaylanmasında olduğu gibi, "Örgütsel Perspektif" ve "Faaliyet Raporu" da onaylandı. Seçimlere geçildi.

Eski Komisyon üyeleri görev almayacaklarını belirtip, yeni seçilecek Kadın Komisyonu'nun kukla olmaktan öte bir fonksiyonunun olamayacağı gerekçesiyle durumu protesto ettiler.

ATİK başkanı hislere hitap eden bir konuşmayla onları etkilemeye çalıştı. Ancak bu da kâr etmedi. Mutlaka birilerinin seçilmesinin gerekliliğini anlattı ve kişiler önerdi. Rastgele kişiler ve hiç orada olmayanlardan yeni bir komisyon seçildi. Eski komisyon seçilmedi. Ancak yeni seçilenler için oy kullandı. Bu da herhalde yine "birlik" adına yapılıyordu.

• • •

ATİK 2. Kadın Kurultayı, 1. Kurultay'ın daha da gerisindedir. 2. Kurultay bir anlamda ATİK içinde özel kadın örgütlenmesinin - çalışmasının sonu olmuştur.

Kurultay sırasında, muhalefet tarafından hem bizlerin, hem de eski Kadın Komisyonu'nun konuşmaları sık sık müdahaleye uğradı. Ancak divan bu konuda muhalefete tavır aldı ve konuşmaların devamını sağladı.

Kadın Komisyonu, kurultay boyunca sadece özel kadın çalışmasının devamı ve erkek şovenizminin örgüt içindeki hakimiyeti bağlamında doğru (bir çok yanlışın içinde doğruluğu da tartışılır) bir pozisyondaydı. Tartışmalar bu nokta dışında, ikisi de yanlış görüş savunanlar arasında yürütülmüş oldu.

Kadın Komisyonu, "birlik" adına kendi kendini sınırlamış ve oportünistçe davranmıştır. Ancak ayrılığın tohumları da ekilmiştir. Yeni "birlik" en azından (şimdilik) kadın sorununda ayrılığı içinde taşımaktadır.

Eski Kadın Komisyonu'nun, özelde kendilerine karşı, genelde ise tüm kadınlara ve kadın çalışmalarına yönelik bir yapılanma içinde "birlik" adına kalması kadar kötü bir durum olamaz. Doğru tavır, bu tür örgütlenmelerden her alanda kopmaktır.

ATİK'li kadınları, Bolşevik Partizan'ın mücadele belgelerini ve kadın sorunundaki mücadele belgelerini yeniden incelemeye çağırıyor, doğru ve haklı her mücadelelerinde onları destekleyeceğimizi açıklıyoruz.

Menşeviklerde kadın sorununda da ileri adım yok! Hep geriye...

Ocak 1993

Kurultaya katılan Bolşevik kadınlar

OKUYUCU MEKTUPLARI

İŞÇİ SINIFININ SORUNLARININ TARTIŞILDIĞI 1. ÇUKUROVA "İŞÇİ" KURULTAYI YAPILDI...

Okuyucu yoldaşın, Çukurova işçi kurultayı hakkında somut ve detaylı bilgi vermesi, bizim her Bolşevik Partizan okuyucusundan beklediğimiz, yayın organımızın kollektif bir ürün olması amacına yönelik olumlu ve örnek bir tavırdır.

Yalnız haber ile ilgili bir noktaya özellikle dikkat çekmek istiyoruz. Yazı, bazı bilgileri ve yapılan konuşmaları aktarmakla yetiniyor. Bu düzeyde bir habercilik yeterli değildir. Gerekli olan, aktarılan her haber ve bilgiye okuyucunun aktif katkısının, yani yorum ve eleştirisinin mutlaka sağlanmasıdır.

Bizim, okuyuculardan beklediğimiz öncelikle eleştirel, yorumcu haberciliktir. Ancak bu türden bir habercilik, bir olayın gerçek niteliğini tam olarak en geniş okuyucu kitlesine aktarabilir, diğer okuyucuların da çevresindeki olayları eleştirel bakış açısıyla değerlendirmesini geliştirebilir. *YAZI KURULU*

"İşçi Seçeneği"nin düzenlediği "İşçi Kurultayı"nda konuşan sendika temsilcileri ve işçiler meydanın işçi aleyhine kullanıldığını belirterek, yapılacak eylemlere tüm işçilerin katılmasını istediler.

Kurultayda konuşan memur sendikaları temsilcileri, sendikal hak ve özgürlük elde etmek amacıyla düzenledikleri eylemlerine işçi kesiminden destek verilmediğini hatırlatarak, bundan sonra ortak hareket edilmesi gerektiğini ifade ettiler.

Kurultayda, işten çıkartılmaya, taşeronlaştırılmaya ve özelleştirilmeye karşı ortak ve etkili tavır alınması istendi. 1980 sonrası olduğu gibi DYP-SHP hükümetinin de Dünya Bankası ve İMF'nin istikrar paketi ile aynı uygulama içerisinde olduğunu belirtti.

İşçi Seçeneği'nin düzenlediği 1. Çukurova "işçi kurultayı", sendika temsilcileri ve çok sayıda işçinin katılımıyla gerçekleşti. Kurultayda ele alınan konular, çıkan sonuçlar bir rapor halinde hazırlanarak, Türk-İş Genel Kurulu'na sunulacak.

Büyükşehir Belediye Tiyatro Salonu'nda düzenlenen 1. Çukurova "İşçi Kurultayı"na 18 sendika şube başkanı, 60 sendika yöneticisi, 7 işyeri baştemsilcisi, 37 işyeri temsilcisi, 250 delege ve çok sayıda işçi katıldı. SHP Adana İl Başkanı Salman Serttepe, HEP İl Başkanı Nazmi Demir ve İP, SBP Adana İl Başkanları da işçi kurultayı izleyicileri arasındaydılar.

İşçi Seçeneği'nin düzenlediği 1. Çukurova İşçi Kurultayının divan başkanlığına Tek Gıda-İş Bölge Teşkilatlandırma Sekreteri Mustafa Berk seçildi. Daha sonra "İşçi Seçeneği"nin kurucularından olan İstanbul'dan tersane işçisi Tayfun Tabakoğlu, kurultayın amacı ve şu ana kadar yaptığı çalışmaları anlattı. İşçilerin elele vererek birlik ve dayanışma içerisinde her türlü sorunun üstesinden gelebileceklerini ifade eden Tayfun Tabakoğlu, kurultayın emekçilere hayırlı uğurlu olması temennisinde bulundu.

Eğit-Sen Örgütleme Sekreteri Gülabi Köseoğlu, işçilerin örgütlenmesi gerektiğini belirterek; işçiler, kimsenin kimseyi ezmediği bir toplum kurulmasını ister. Özellikle 12 Eylül'den sonra tepkisiz bir toplum oluştu. Bunu aşmak için örgütlenmek zorunludur. Memurlar, Aralık ayında yüzde 8 maaş artışıyla yetinmek zorunda kalacaklar. Niye yetinmeli? Sendikalarımız var, öyleyse toplu sözleşme masasına oturalım. İşçi sınıfı tarihi misyonunu yerine getirmek zorundadır. Sorunlar kendiliğinden çözülmez. Bu sorunları çözmek için mutlaka örgütlenmek, dayanışma içinde olmak gerekir, şeklinde tavır takındı.

Adana Tekel Fabrikası İşyeri Temsilcisi Selver Kaplan da 1980 yılından sonra emperyalist ülkeler ve örgütleri olan Dünya Bankası ve İMF'nin Türkiye'ye dayattığı istikrar paketinin her türlü baskı ve tedbire başvurularak uygulamaya koyulduğunu, DYP-SHP hükümetinin bu paketi aynen uygulamayı sürdürdüğünü belirtti. Zengini daha zengin, fakiri daha fakir yapmayı hedefleyen bu İMF paketinin, işçi kıyımı, ücretlerin bastırılması, özelleştirme ve taşeronlaştırma ve sendikasızlaştırma gibi uygulamalarının başarıyla sürdüğünü belirten Selver Kaplan şunları da söyledi: Adım adım uygulanan bu işçi düşmanı politikalar karşısında ne yapmalıyız? Bu kurultayın öncelikle tartışması gereken konu budur. Önce şunu saptamamız gerekir ki, kocaman kocaman konfederasyonlar, sendikalar, yüzbinlerce işçinin işten atılmasına, yarım milyon işçinin ise sendikasızlaştırılmasına karşı ne yaptılar? Kocaman bir hiç! Demek ki görüntüleriyle büyükler ama fikirleriyle değil. Bu gerçeği kafamıza kazımamız gerekir. Bu kurultayı niçin yapıyoruz? İşte bunun için. İşçinin menfaatini savunmada kararlı olan sendikacılarla işçi önderleri, bir araya gelip örgütlenerek bir işçi seçeneği yaratabilirler. Ancak işçi önderleri, öz kuvvetlerini harekete geçirerek bu saldırıyı durdurabilirler ve işçi hareketini daha ileri mevzilere taşıyabilirler. Nasıl ki '89 Bahar eylemlerini, madencinin Ankara yürüyüşünü sendika bürokratlarını aşarak gerçekleştirdiysek, bugün de bu engeli aynı şekilde aşacağız.

Bu kurultay işçi sınıfının vicdanıyla, sorunlarıyla birleşen, önümüzdeki engellerle boğuşan politikalar saptamalıdır. Özelleştirmeye, taşeronlaştırmaya karşı yoğun bir mücadele kampanyasına başlamalıyız. Özelleştirmeye karşı mücadelenin başarıya ulaşabilmesi ancak emperyalizme karşı da mücadele perspektifine sahip olmamıza bağlıdır. Taşeronlaştırmanın hiç bir meşruiyeti yoktur. Taşeronlaşma yasa dışıdır ve emekçilerin vicdanında mahkum olmuştur. Taşeronlaştırma durdurulmalıdır. Taşeronlaştırılan işçilerin toplusözleşme ve sendikal hakları korunmalıdır. Bunun için eylem olarak, mitinglerin yapılmasını, bir dizi panelin gerçekleştirilmesini öneriyorum. Ayrıca önümüzdeki toplusözleşmelerde sendikaların sadece ücretle değil, aynı zamanda işten atmalara ve taşeronlaştırmaya karşı yoğun bir mücadele vermeleri için bir çaba göstermeliyiz. Bu önümüzdeki toplusözleşmelerin vazgeçilmez bir talebi olmalıdır.

Sendikasızlaştırmaya karşı önümüze mücadele görevleri koymalıyız. Ama bu mücadeleyi önümüze koyarken de garip ama, anlaşılabilir bir durumla karşı karşıya kaldığımızı belirtelim. Sendikasızlaştırma var ama, sendikalar bunun için mücadele etmiyor. Sendikalar, bugünkü yapılarıyla sendikasızlaştırmaya, taşeronlaştırmaya karşı mücadele edemezler çünkü işçiden kopukturlar. Ancak sendikalarda işçinin söz ve karar sahibi olmasıyla, sendikaların işçiyle bütünleşmesiyle sendikal haklarımızı koruyabilir ve geliştirebiliriz. Önerdiğim politikaların gerçekleştirilmesi; işçi önderlerinin bir işçi seçeneği yaratmak üzere örgütlü bir kuvvet yaratmasından geçmektedir.

Sendikaların işçi sorunlarının üstesinden gelmede yetersiz kaldıklarını açık bir dille anlatan Laspetkim-İş eski Adana Şube Başkanı Zeki Öner, sendikaların ve sendikacıların daha aktif olarak çalışmaları gerektiğini belirtti. İşçilerin örgütlenerek sorunlarının üstesinden gelebileceğini, sendikaların daha verimli çalışabilmeleri için çalışmalar yapabileceğini ifade eden Özer, Türkiye'de sendikaların ulusal sorunlara artık el atmasının kaçınılmaz olduğunu vurguladı.

1980 sonrası birçok sosyal haklarla birlikte sendikal hak ve özgürlüklere de yasaklamalar getirildiğini söyleyen Belediye-İş Mali Sekreteri Aydın Daye, bu yasaklamaların gücünü 1982 anayasasından aldığını belirtti. Anayasa ve kanunlarda demokrasiye, temel hak ve özgürlüklere aykırı tüm maddelerin kaldırılması gerektiğini ifade eden Daye, bununla katılımcı, çoğulcu, özgürlükçü demokrasinin tüm kurum ve kuralları ile yeniden sağlıklı bir biçimde işlerliğe kavuşturulması gerektiğini kaydetti. Bunlar yapılırken, çeşitli uluslararası kuruluşların hükümlerinin göz önünde tutulması gerektiğini belirten Daye, konuşmasını şöyle sürdürdü: Kuşkusuz ülkemiz her dönemde enflasyonist baskı ile yüzyüze gelmiştir. Ancak enflasyon, 1975'lerden günümüze kadarki dönemde ağırlığını hiçbir dönemle kıyaslanmayacak ölçüde gösterir, hele 1985-1992 yılları arasında öylesine canavarlaşır ki, bu canavarı besleyen çevreler bile şikayetçi olmaya başladılar. Şikayetçi olmalarına karşın enflasyonu frenlemeye çalışmayan bu işverenler, enflasyonun aşağı çekilmesi için tek çarenin ucuz işçilik olduğunu açık açık ifade ediyorlar. Asıl amaçları ise enflasyonu aşağı çekmek değil, ucuz işçiliği egemen kılmaktır. Buna rağmen uygulamalar ve ucuz işçilik son on yılda çalışan kesimin başına bela edilmesine karşılık enflasyon hiçbir şekilde düşmemiş, tam tersine eskisi gibi dik başlılığını sürdürmüştür. Düşmek şöyle dursun yükselmeye devam etmiştir. Bunun sonucu milli gelir dağılımında, çalışan kesimin 1980'lerdeki payı da 1990'larda yüzde 16'ya inmiştir. Buna paralel olarak ülkemizde enflasyon arttıkça işsizlik de ölçüsüz şekilde artışını sürdürmüştür. Bir bakıma çalışan kesim, sadece enflasyonu sırtlamakla kalmamış, işsizliğin yıpratıcı ve insafsız baskısını da sürekli ensesinde hissetmiştir. Kimine göre 4, kimine göre 6 milyonu bulan işsiz sayısı, insanımızın fakirliğini belgelemekle kalmamış, bu işsizler işverenlerin de istismar aracı haline sokulmuşlardır. Çalışan kesimin haklı ücret talepleri işsizlik korkusu ile tehdit edilmiş, toplu iş sözleşmeleri ile sağlanan haklı talepler ve ücret zammı işsizlik korkusu ile işverenler tarafından askıya alınmaya çalışılmıştır.

Ülkemizde yaklaşık 21 milyon civarında işgücü nüfusu mevcuttur. Buna karşılık, sigortalı işçi sayısı 1990 yılı sonucuna göre 3 milyon 446 bin 506'dır. Birbuçuk milyona yakın da memur istihdam edilmektedir. Kendi hesabına çalışanların sayısı, ki bunlar arasında esnaf kesimi de bulunur, bunlar 5 milyon civarındadır. Ülkemizde hiperenflasyon, yeni istihdam kapılarını da durdurmuştur. Her yıl 500-600 bin gencimize yeni iş imkanları yaratılması gerekirken, bu sağlanmamış ve işsiz sayısı eksilecek yerde her yıl bir artış içerisine girmiştir.

Büyük ilgi gören 1. Çukurova İşçi Kurultayı'nda söz alan işçiler sorunlarını ve çözüm önerilerini belirtirken, ne yazık ki eskiden olduğu gibi, bugün de yine işlerine gelmediğinden (sendika ağalarının), zaman darlığı bahane edilerek konuşmaları kesildi.

Divan başkanı Mustafa Berk, kurultaydan elde edilecek bilgilerin bir rapor halinde hazırlanarak, ileride yapılacak Türk-İş Genel Kurulu'na sunulacağını söyledi. Kurultayda seçilen işçi komitesi, kurultayın değerlendirmesini yapacak ve diğer illerde oluşturulan işçi seçeneği ile ortak çalışmalar yürütecek.

Kurultayın sonunda işçi komitesine seçilenler: Selver Kaplan, Cenet Hazal, Nevzat Sert, Gani Menteş, Mustafa Berk, Mustafa Kaçmaz, Aziz Berk, Seyfi Aldemir, Cumhure Mulazimoğlu, Hasan Sönmez, Necdet Güzel, Fevzi Atmaca ve Selahattin Bulut. ●

BAZI SİYASİ SORUNLAR ÜZERİNE KISA BİR İLK TAVIR

"Askere gitme!" Bildirisi Üzerine Kısa Tartışma Tezleri:

Bu karar, geç kalınmış bile olunsa, bu konuda çok önemli ve doğru ML bir tavırdır. Bugün bu sorun çokça tartışılan ve de çok yorumlanan bir konudur. Bunun için yazının geliştirilmesi ve yanlış yorumlanmasına karşı bazı çok kısa tezler sıralamak istiyorum:

1) "Askere gitme" şiarı bugün somut durumumuz ve diğer subjektif koşullar ele alındığında bir taktik şiardır. Her dönem askerlik üzerine aynı tavır takınmamız elbette yanlıştır. Bugün somut durumun tahlilini yaptığımızda, askere gitmek Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını pratikte engellemeye hizmet eder. Bu yüzden bu taktik doğrudur. Öte yandan devrimin ilerlediği, yığınların hareketinde önemli gelişmelerin olduğu koşullarda; ordu içerisine girip çalışmak, onu içten bölmek kaçınılmaz hale gelecektir. Bu yüzden "askere gitme" şiarı taktik bir şiardır. İşçi köylü temel ittifakının sağlanmasının devrimin temel görevlerinden biri olan ülkemizde, bu görevin pratikte esasında sosyal tabanı köylülük olan ordu içinde gerçekleştirilmesi gündeme gelecektir.

2) "Askere gitme" şiarı bugün somut olarak bir propaganda ve ajitasyon şiarıdır. Çünkü, subjektif ve objektif koşullar buna elverişli değildir. Bir eylem şiarı yığınları harekete geçiren,

onları seferber eden şiardır. Oysa bugün "askere gitme" şiarı, bırakalım yığınları harekete geçirmeyi, devrimci, hatta komünist öncüyü bile tam anlamıyla uygulamaya çekmiyor, çekemez. Bir örgütün tutarlı olup bunu uygulamaya çalışması da, ona bir dizi zorluklar getirir ve önemli fedakarlıkları gerektirir. O halde bu ne anlama geliyor? Bu şiarı kullanmayalım mı? Hayır, bu bir doğru şiardır, atılmalıdır ve de uygulanmaya çalışılmalıdır. Burada gerçekçi davranıp zorlukları ve sonuçları karşısında hayal kırıklığına uğramamalıyız. Sorun budur, yani hayalci, aşırı iyi niyetli davranılmamalı. Ancak bu eleştirdiğim ve önerdiğim sorunlar sözkonusu bildiride değil onun yorumlanmasında yatıyor.

3) Bir düşüncenin/hareketin terkedilmesi istenirken, onun karşısına sadece haklı nedenleri konamaz, aynı zamanda ona karşılık alternatifler de üretilmelidir. "Askere gitme" şiarı bu açıdan yeterli bir şiar değildir, sorunları çözmüyor. Yine bir ajitasyon sloganı olmasına karşın Körfez Savaşı döneminde atılan "Emperyalist, gerici savaşa karşı, kendi burjuvazinle savaş" şiarı içinde bir alternatif barındırıyordu. Oysa bu bildiride alternatif sadece PKK imiş gibi bir görünüm çıkıyor. Hatta bir tartışmada bir sempatizan bu çağrının Kuzey Kürdistan'da somut olarak "askere gitme, PKK ile birlikte savaş" anlamına geldiğini bile savundu. Alternatif konulmadığı sürece, bu şiar ile bugün özellikle Kuzey Kürdistan'da insanlar objektif olarak PKK saflarına katılmaya teşvik edilir.

Sorun nedir, çözüm nasıldır?

Kuzey Kürdistan Seksiyonu bugün Kuzey Kürdistan'da devlete ve PKK'ya karşı tek ML alternatiftir. Pratikte onun güçlendirilmesi, üç-beş kişi de olsa onun önderliğinde savaşılması çağrısı "askere gitme" şiarının alternatifidir. Ancak şu anda gerçek bir alternatif değildir. Sorun onun yaratılması için çabanın merkeze konması idi. Oysa bugün Kuzey Kürdistan'da PKK'nın desteklenmesi merkeze konmuştur. Bu durum teorik olarak yanlıştır, seksiyon örgütlenmesinin savsaklanmasıdır.

"Askere gitme" şiarını ilk kullanan PKK'dır. PKK somut olarak onun karşısına gerilla savaşı ve ARGK'yı koymuştur. Onun arkasından bu şiarı Çerkez'ler koydular, onlar da haklı olarak bunun karşısına "Askere gitme, Abhazya'daki ulusal kurtuluş savaşına katıl" şiarını koydular. Daha sonra TİKB, TKİH, TKP/ML(BOLŞEVİK)'inki ise, teorik bir genel doğrunun propagandasını yapmaktan öte bir pratik uygulanırlığa sahip değildir.

06.01.1993
Bir BP Okuru

"BAZI SİYASİ SORUNLAR ÜZERİNE KISA BİR İLK TAVIR" YAZISI HAKKINDA...

Yoldaşın sayı 78'de yayınlanan "Askere Gitme!" bildirisinin *"yanlış yorumlanmasına karşı ve geliştirilmesi amacıyla"* yazdığı tezlerde hemfikir olmadığımız ve açıklanmasını gerekli gördüğümüz bazı noktalar var. Aşağıda bu noktalarda görüşümüzü olumlu olarak koyacağız:

1) Bu şiarı attığımız "bugün"ün içeriği doğru doldurulmalıdır. "Bugün" Kuzey Kürdistan'da resmen ilan edilmese de bir sıcak savaş yürümektedir. Bu savaşta faşist Türk devleti haksız yanı temsil etmekte, haksız bir siyaseti savaşla uygulamaya çalışmaktadır. Bu somut savaş içinde TC'nin temel aracı ordudur. Böyle bir savaş ortamında "Askere gitme!" çağrısı, yürüyen savaşta, haksız savaşın aleti olmama çağrısıdır. Kuşkusuz sıcak savaşın yürümediği "barış" ortamında da, "askere gitmek" diğer şeylerin yanında *"Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını pratikte engellemeye hizmet eder"*. Çünkü devleti ayakta tutan kurum ordudur. Buna rağmen biz "barış" ortamında –ki "barış" ortamı da, sınıf mücadelesinin ve ulusal kurtuluş mücadelesinin hiç olmadığı bir ortam değildir– "askere gitme" çağrısı yapmadık, yapmıyoruz.

"Ordunun sosyal tabanının köylülük" olduğu ve bu nedenle ordu içinde çalışılması gerektiği tezi, bu genellikle doğru değildir. Önce kır/kent nüfusunun gelinen yerde yarı yarıya olduğu gözönüne alındığında, ordunun sosyal tabanının köylülük olduğunu söylemek tam doğru değildir. İkincisi, ordu içinde çalışma, salt işçi-köylü sınıfsal ittifakının sağlanması açısından değil, aynı zamanda, devrimin hedefi olan faşist devletin temel kurumunun, devrime karşı kullanılmasını engellemek için de hayati önemdedir. Silahı elde tutan işçi ve köylülerin çoğunluğu bu silahları hakim sınıfların devletine çevirmedikçe, devrimin zaferi mümkün değildir.

2) Bugün bizim durumumuzda "Askere gitme!" çağrısı esasta bir propaganda şiarı olma durumundadır.

3) Bildiride "Askere gitme!" olumsuz çağrısının alternatifi olarak PKK saflarında savaşma çağrısı yapılmıyor. Olumlu alternatif *"Faşist TC devletinin işçilerin köylülerin demokratik devrimi ile yıkılması"* olarak konulup, bunun için savaşıma çağrı yapılıyor. Bu, kuşkusuz *"PKK saflarında savaş"* çağrısı kadar "somut" değil. Fakat yine de tek doğru olan çağrıdır. Bugün PKK'nın yürüttüğü savaşa alternatifin *"üç beş kişi de olsa Kuzey Kürdistan Seksiyonu önderliğinde savaş"* olarak konması, bizce görevin ve alternatifin yanlış konmasıdır. Bugün Kuzey Kürdistan'da da görev öncelikle "savaş" değil, örgütlenme görevidir. Kuşkusuz bu örgütlenme, Kuzey Kürdistan'da yürüyen savaş şartlarında en başından silahlı olmak zorundadır. Ve yer yer bu örgütlenme faaliyetinin yürütülmesi, güvence altına alınması için askeri eylemler kaçınılmaz ve zorunlu olacaktır. Ve fakat bunu "savaş" diye adlandırmak, bunun için *"Seksiyon önderliğinde savaş"* çağrısı yapmak doğru değildir. Yapılacak çağrı, "örgütlenin" çağrısıdır. Bu tabii ki "savaş"a göre geri bir alternatiftir. Objektif ve subjektif etmenler içiçe ele alınınca doğru olan alternatif buna rağmen budur.

"Bugün Kuzey Kürdistan'da PKK'nın desteklenmesi merkeze konmuştur" tespitinin dayanaklarının ne olduğunu bilmiyoruz. Fakat bu tespit olgu tespiti olarak herhalükarda yanlıştır. Bizim böyle bir siyasetimiz yoktur. PKK'nın desteklenmesi bizim açımızdan hep faşist TC ile savaş bağlamında

ele aldığımız ve ulusal baskıya yönelen demokratik muhtevasını desteklemekle sınırladığımız bir şeydir. Kuzey Kürdistan'da da kuşkusuz seksiyon örgütlenmesi bizim esas faaliyetimizdir.

Biz bu bildirinin nasıl anlaşıldığı konusunda sözü TKP/ML(BOLŞEVİK) Merkez Komitesi'ne bırakmak istiyoruz:

"... Bizim *«askere gitmeyin»* biçiminde bir genel siyasetimiz yoktur. Ancak bugün Türkiye-Kuzey Kürdistan'da askere gitmek somut olarak Kürt Ulusunun Kurtuluş Mücadelesine karşı yürütülen haksız, gerici, karşı-devrimci savaşta cepheye sürülmek anlamına gelmektedir. Böyle bir somut durumda askerlik çağına gelen gençlere *«Faşist Türk devletinin Kuzey Kürdistan'da yürüttüğü haksız savaşa katılmayı red edin! Askere gitmeyin!»* çağrısı yapmak doğrudur. Bu çağrı aynı zamanda askerde olan gençlere de *«Kürt Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı savaşmayı red edin! Silahınızı gerçek düşmanınıza, Türk faşist hakim sınıflarına çevirin!»* çağrısı ile de birleştirilmelidir.

Bu yapılırken, bugün özellikle subjektif etkenin geriliği ve şovenizmin hakim olması gibi nedenlerle, bu çağrıların geniş yığınlar açısından taban bulma imkanının az olduğu, bu anlamda da bunların bugünkü ortamda (geniş yığınlar açısından) propaganda şiarı olmaktan öteye geçmeyeceğinin bilincinde olmak gerekir. Bu şiarlar bir anlamda şu an yürüyen ve genişleyen gerici, karşı-devrimci savaşın teşhiri; Kürt ulusunun ayrılma hakkını savunmanın somut olarak yapılması vb. anlamına gelmektedir.

Bu şiarı somut olarak hayata geçirecek kesim, yığınlar açısından oldukça küçük bir kesimi oluşturan devrimci ve komünistler yanında, pasifistler ve Kürt milliyetçileri olacaktır. Kürt milliyetçileri için zaten TC ordusunda askerlik yapmamanın çok somut bir alternatifi vardır: PKK saflarında savaşa katılmak. Biz geniş kitleye olumlu alternatif olarak *«PKK saflarında savaşa katılın!»* çağrısı yapmayı doğru bulmuyoruz. Çünkü bu savaş, faşist TC devletine karşı çıktığı, milli zulme başkaldırdığı ölçüde ve sürede haklı bir savaş olmasına rağmen, milliyetçi bir çizgi temelinde yürümektedir ve komünistlerin bu savaşa desteği sınırlı olmak zorundadır. Bu yüzden bizim bu noktadaki şiarlarımız kendini olumsuzlukla sınırlamak (askere gitme!) durumunda olacaktır. Olumlu şiarımız, yığınlar açısından yine soyut ve propaganda niteliğinde olan *«İşçi sınıfı önderliğinde Demokratik Halk Devrimi mücadelesine katıl! Devrim mücadelesine sarıl! Devrim bayrağını yükseğe kaldır!»* vb. vb. olacaktır. Kuşkusuz olumlu hedeflerin bugün ancak propaganda düzeyinde konabilir olması durumu, yığınlar açısından olumsuz hedefin de eylem şiarı olmasını, direktif haline gelmesini engellemektedir. «Askere gitmemek» genç bir erkek açısından «vatandaşlık haklarının» yitirilmesi, legal yaşamdan uzaklaşılması vb. anlamına gelmektedir. Bunun somut alternatifi kısa süre içinde kazanılacak bir başka hayat olmadığı sürece, yığınların böyle bir slogana uymasını beklemek hayalcilik olur. Buna rağmen bu slogan bugün kullanılmalı; diğer devrimci gruplar da bu slogan temelinde bir kampanyaya çekilmeye çalışılmalıdır. (Bildiğimiz kadarı ile TİKB bu sloganı kullanıyor. Gerekirse yalnız onlarla birlikte de böyle bir kampanya başlatılabilir.)

«Askere gitmeyin» çağrısı, bizim kendi yakın çevremiz açısından (üzerine somut olarak konuşulup, örgütsel olarak kararlaştırılacak istisnalar dışında) bir eylem şiarı ve direktif olarak da kavranıp, uygulanmalıdır. Bugünkü ortamda az sayıda kişi de olsa açıkça askere gitmeme, bunun için hapisi vb. de göze alma tavırları, propaganda açısından olağanüstü önemdedir.

Yurtdışı açısından da bu yönde bir kampanya başlatılması doğrudur. Bu bağlamda kimi pasifistlerin çeşitli Batı Avrupa ülkesi anayasalarında yer alan «savaş hizmetini red hakkı»na sığınarak başlattıkları kampanyadan da yararlanılmaya; var olan savaş aleyhtarı akım içinde de bugün TC ordusunda hizmet etmeyi devrimci temelde red etme düşüncesi yaygınlaştırılmaya çalışılmalıdır."

●

TDKP'NİN ULUSAL SORUNDAKİ TAVRINA İLİŞKİN...

TKP/ML(BOLŞEVİK) Kuzey Kürdistan Seksiyonu Örgütleme Komisyonu'nun 77. sayımızda yer alan "TDKP'nin Ulusal Sorundaki Tavrına Kısa Bir Bakış..." başlıklı makalesini olumlu yönde tamamlayan aşağıdaki okuyucu mektubunu doğru buluyor ve olduğu gibi yayınlıyoruz. *YAZI KURULU*

Bolşevik Partizan Yazı Kuruluna!

Değerli arkadaşlar,

Bolşevik Partizan sayı 77'de yayınlanan *"TDKP'nin ulusal sorundaki tavrına kısa bir bakış..."* başlıklı yazınızı okudum. Görüşlerinize olduğu gibi katılıyorum. Fakat TDKP'nin geçmişte PKK değerlendirmesiyle ilgili alıntılarınıza ek yapmak istiyorum. Zira bence en önemli alıntı yazınızda eksik.

1980 Nisan'ında yayınlanan *"TDKP Birinci (Kuruluş) Kongresi Belgeleri"* adlı bir yayında *"Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı Konusundaki Tutumumuz ve Ulusal Baskıya Karşı Yürüttüğümüz Mücadele"* başlıklı bölümde, PKK faşist bir örgüt olarak değerlendirilmektedir. Adı geçen bölümde şunlar söylenmektedir:

"... Örneğin bazı toprak ağaları ve onların siyasi temsilcileri Kürt ulusunun Kendi Kaderini Tayin Hakkını istismar etmeye başlamışlardır. Öte yandan faşist diktatörlük, sözde ulusalcı, Apocu türünden faşist hareketlerin varlığına izin veriyor. Bu hareketler tamamiyle bazı Kürt toprak ağalarına dayanmaktadır. Onların esas hedefi Kürdistan'da kabarmaya başlayan halk hareketi ve onun önderi Kürdistan devrimci komünistleridir." ("TDKP Birinci (Kuruluş) Kongresi Belgeleri", sayfa 194)

Yine devamla şöyle denilmektedir:

"Devrimci komünistler, ulusal hareketin Kürt gericiliğine karşı mücadeleden, özellikle toprak devrimi mücadelesinden; komprador-burjuva ve toprak

ağalarının siyasi iktidarını devirme mücadelesinden koparılmasına karşı çıktılar ve bu konuda yaygın propaganda yürüttüler. Özellikle Apocu faşist çeteyi hedefleyerek yürüttüğümüz kampanyayla, modern revizyonist akımların ve burjuva milliyetçisi akımların, bir emperyaliste dayanarak ya da onunla uzlaşarak Kürt gericiliğinin çıkarları doğrultusunda eylemde bulunmasını teşhir ettik." (age, sayfa 196)

Alıntılar açık dil konuşmaktadır ve yoruma gerek olmadığı kanısındayım. Bu yüzden sizin de yazınızda tespit ettiğiniz gibi, TDKP'nin "biz iyi değildik ama, bu herkes için sözkonusu idi, diğerleri de bizden iyi değildi" şeklinde bir "özeleştiri" yapması, siyasi sahtekarlıktan öte gidememektedir.

Geçen sene bölgemizde TDKP taraftarlarının düzenlediği ulusal sorunla ilgili bir seminerde, yukarda belirttiğim alıntıları göstererek, bunun bugünkü tavırlarıyla uyuşmadığını ve kimin değiştiğini sorduğumuzda, bize *"biz değil, PKK değişti"* diyerek durumu kurtarmaya çalışmışlardı.

Son olarak, TDKP tabanındaki iyi niyetli insanları, ulusal sorunla ilgili tavırlarını bir kez daha gözden geçirip tavır takınmaya çağırıyorum.

Yoldaşça Selamlar.
Bir Bolşevik Partizan Okuru

24 EKİM 1992, BERLİN EYLEMİ ÜZERİNE

Bir eleştiri

Değerli Yoldaşlar,

BP no : 78'de, sayfa 30'da *"PKK'ya karşı yapılan TC-Kürdistani Cephe işbirliği ve bu güçlerin saldırıları protesto edildi."* başlığı ile yer verilen haberin devamında (sayfa 31) *"24 Ekim 1992, Berlin"* alt başlığı ile verilen bölüm bir eksiklik ve belli bir yanlışlık içermektedir. Şöyle ki:

1) Bu yürüyüş, PKK'ya yapılan saldırıları protestoyu içerse de, asıl amacı ve çıkış noktası Şırnak katliamının protesto edilmesidir. Yürüyüşün çağrı sı ve hazırlığı bu şekilde yapılmıştır.

2) Bizce bu noktada büyük bir hata yatmaktadır. Bu da, sayfa 31'de *"Buradaki yürüyüşün hazırlığını, Bolşevikler ve PKK/ERNK-Berlin birlikte gerçekleştirdi"* dendiği yerdedir. Çünkü, bu yürüyüşün hazırlığına PKK/ERNK-Berlin katılmamıştır. Burada Kürdistan'daki mücadele için çalışan "Arbeitskreis Kurdistan AG" adlı bir grup katılmıştır. Tabii PKK'dan da çok az insan bu yürüyüşe katılmıştır, çünkü PKK'nın aynı gün Almanya'nın diğer bir şehrinde merkezi yürüyüşü vardı.

3) Yürüyüşü hazırlayanlar: BP-Berlin taraftarları, BP-Berlin taraftarlarının kadın grubu, Alman feminist-lezbiyen kadın grupları (2 grup), Arbeitskreis Kurdistan AG ve karışık örgütlenen Alman gruplarıdır. Burada Alman gruplarla yaptığımız eylembirliğine yer verilmemesi önemli bir eksikliktir. Önümüzdeki ilk sayıda bu yanlış düzeltilmelidir. Bir de önemli gördüğümüz bir şey, bu haberleri hazırlayıp YK'na ileten yoldaşların, verecekleri haberler üzerine yeterli bilgi edinerek bunu yapmalarıdır. Aksi taktirde bu eylem haberi somutunda gördüğümüz hatalar meydana gelebiliyor.

Devrimci Selamlar.
28.12.1992

Yazı Kurulu'nun notu:

Yukarıda adı geçen eylem haberine eleştiri getiren yoldaşların dikkat çektikleri noktaları önemli ve doğru buluyoruz.

Birinci noktada dikkat çekilen, eylemin amacı ve çıkış noktası konusundaki eleştiri doğrudur. Yazı Kurulu eylemin gerçek amacının ne olduğunu doğru vermek zorundaydı.

Diğer noktalarda dikkat çekilen yanlışlara ilişkin eleştiriler de doğrudur. Ancak burada, bizim bu yürüyüş haberini gerçekten de ikinci elden aldığımızı belirtmek isteriz. Tam da bu bağlamda, Yazı Kurulu'nun işleyişi açısından önemli bir nokta ortaya çıkmaktadır. Yazı Kurulu'nun talebi, bölgelerdeki gelişmeleri yazan yoldaşların, bunları mümkün olan en kısa sürede bize ulaştırmasıdır. Böylesi önemli eylemlere bizzat katılan yoldaşlar, hemen eylemin ertesinde oturup özlü bir değerlendirmeyi yapar, bize ulaştırırlarsa, o denli doğru haberler çıkar ve böylelikle değişik bölgelerin birbirlerinin deneylerinden doğru dersler çıkarmaları sağlanabilir.

Yazı Kurulumuz, yazıyı kaleme alan yoldaşların eleştirisini doğru bulup dikkate alırken, bunun tüm bölgeler için uyarıcı olması gerektiğine de dikkat çekmektedir.

Şubat 1993

"FAŞİZME KARŞI SAVAŞALIM" YÜRÜYÜŞÜNDE KURALDIŞI OLAN NEYDİ?

BOLŞEVİK PARTİZAN
YAZI KURULUNA!

Bolşevik Partizan sayı 79'da, 5 Aralık 1992 tarihinde Berlin'de yapılan yürüyüş ile ilgili bir değerlendirme yazısı yayınlandı. Bu yürüyüşe katılan biri olarak yazıda sorun olarak gördüğüm birkaç noktada tavır takınmak istiyorum.

İlkönce genel bir durum tespiti yapılmakta ve *"anti-faşist, anti-emperyalist otonom, sol hareket"*in dağınık olduğu, merkezi örgütlenmenin olmamasının *"devrimci hareketin en zayıf yönlerinden birisi"* olduğu doğru olarak ortaya konmaktadır. Bu tespitlerden sonra ise şu tespitler yapılmaktadır:

"... Örneğin Alman emperyalizminin ve sivil faşistlerin saldırısı karşısında devrimci hareketler sürekli olarak savunma eylemleri düzeyinde kal-

mışlar ve güçlü kitlesel eylemler geliştirmeyi esas olarak beceremememişlerdir.(abç)

İçeriğinin devrimci ve katılımın yoğun olması bakımından, Berlin'de 5 Aralık 1992'de «Faşizme Karşı Savaşalım», «Müdahale Edelim» ana sloganları altında düzenlenen yürüyüş eylemi bu bakımdan bir kural-dışı olmuştur." (abç) (sayfa 12)

Devrimci hareketlerin sürekli savunma eylemleri düzeyinde kaldığı tespiti ile *"bu bakımdan bir kural-dışı olmuştur"* tespiti karşılaştırıldığında, şu soruların cevaplanması gerekiyor: 1) Sürekli savunma eylemleri düzeyinde kalmışlar tespiti ***bu genellikte*** doğru bir tespit midir? 2) Savunma eylemleri ile saldırı eylemlerinden ne anlıyorsunuz? 3) Güçlü kitlesel eylemler savunma eylemleri olamaz mı? Her güçlü kitlesel eylem saldırı eylemi midir? 4) 5 Aralık 1992 yürüyüşünü otonom devrimcilerin ve bizim de yer aldığımız diğer yürüyüşlerden farklı kılan, *"bir kural-dışı"* yapan şey nedir? 5) Bu yürüyüşün ana sloganlarının ***içeriğinin*** nasıl doldurulduğu bizim için önemli bir sorun değil midir? Bu ve benzeri sorulara doğru bir cevap verilmeden, yürüyüşün doğru bir değerlendirilmesi yapılamaz.

Bu soruların cevabını YK'na bırakarak aktardığım alıntı hakkında ne düşündüğümü kısaca ortaya koymak istiyorum.

Devrimci hareketlerin sürekli olarak savunma eylemleri düzeyinde kaldığı tespiti, bu ***genellikte*** yanlış olan bir tespittir.

5 Aralık 1992 yürüyüşünün "bir kural-dışı" olduğu tespiti de yanlıştır. Örnek verilecekse, örneğin Mehmet Ekşi ile ilgili 14.11.1992 tarihinde yapılan yürüyüş ve yine "Kristallnacht" diye tarihe geçen, Yahudileri katletmenin dönüm noktası olan 9-10 Kasım'ın yıldönümünde yapılan "Antifa" yürüyüşü vb. örnek olarak verilebilir. 9 Kasım 1992 tarihli bu yürüyüş, otonom devrimcilerin yaptığı bir yürüyüş idi. İşgünü olmasına rağmen bu yürüyüşe 3 bin kişi katıldı. Polis, 8.11.1992 tarihli yürüyüşte Cumhurbaşkanına atılan yumurta vb.'nin "intikamını" alma hevesi ile yürüyüş boyunca takındığı saldırgan, provokasyon tavrına rağmen, yürüyüş başarılı bir biçimde bitirilmiştir. 9 Kasım ile 5 Aralık yürüyüşleri karşılaştırıldığında, eylem hazırlığı içinde bizim olup olmamamız dışında herhangi bir temel fark yoktur. 4 binin üzerinde katılıma sahip olan 5.12.1992 tarihli yürüyüş, yürüyüşün bütün Almanya çapında ("Bundesweit") olduğu ve hafta sonu yapıldığı gözönüne alındığında katılım açısından 4 ya da 5 binlik bir sayının az olduğu tespit edilmek zorundadır. Yazı içinde bu yürüyüşün bütün Almanya çapında bir yürüyüş olarak propagandası yapıldığı hakkında bilgi verilmemektedir. Gerçek durum bu iken, bu yürüyüşün "bir kural-dışı" olduğu değerlendirmesi somut gerçeklerle uyuşmayan yanlış bir değerlendirmedir.

Yanlış değerlendirme, sadece yürüyüşün "kural-dışı" olduğu değerlendirmesi ile sınırlı değildir. Yürüyüşün bildirisinin propagandası yapılan yerde, bildiride varolan yanlışın propagandası da yapılmaktadır. Sözkonusu bildiriden aktarılan alıntı şöyledir:

"Faşist katliamların ve saldırıların tek sorumlusu yalnızca bunları doğrudan yürütenler, tetiği çekenler değil; aynı zamanda Bonn'da oturan masabaşı katillerinin politikası ve yalnızca bakmakla yetinen ve hatta yer yer saldırılara alkış çalan «sıradan halk» da aynı ölçüde sorumludur." (abç) (sayfa 13)

Marksist-Leninistler açısından sadece "Faşizme Karşı Mücadele" sloganı ayrım noktası olamaz. Ayrım noktası, bu mücadelenin hangi içerikle ve nasıl verildiğidir. Bildiriden aktarılan bu alıntı, faşizme karşı mücadelenin yanlış aktarıldığını göstermektedir. Faşist katliamların ve saldırıların esas sorumlusu ve kaynağının kapitalist-emperyalist düzen ve devleti olduğu; esas mücadelenin bunlara karşı yürütülmesi gerektiği, gerek yazılarımızda, gerekse de bildirilerimizde çokça ortaya konmuştur.

Peki yürüyüş bildirisi neyi savunuyor? Bildiri, saldırıları uygulayan nazileri, Bonn'da politika yapanları ve alkış tutanları aynı ölçüde sorumlu olarak tespit ederken, esas sorumlu olan emperyalist Alman devletini göz ardı etmektedir. Bunun sonucunda da bu devlete karşı mücadele etme görevi de ortaya konmamaktadır. Bildiriyi biraz dikkatli okuduğumuzda, "Faşizme Karşı Mücadele" sloganının içeriğinin ***reformist*** bir içeriğe sahip olduğu ortaya çıkmaktadır. Bu reformist içerikli savunuyu, bizim devrimci bir savunu olarak propaganda etmemiz, bu yanlışı bizim de savunmamız sonucunu doğurmuştur. Bu aktarılan alıntının devamında, bildiride anlatılanların hepsi buradaki çıkış noktası temelinde ortaya konmaktadır. Alman devletinin ikiyüzlülüğü ortaya konulmaya çalışılırken bile, esas sorumlu ve mücadele edilmesi gerekenin Alman emperyalist devleti olduğu düşüncesi bildiride yoktur. Görev olarak şu tespit edilmektedir:

"Şimdi ise, bir taraftan hatalardan öğrenmek, diğer taraftan da aynı zamanda sokakta ve diğer yerlerdeki faşist teröre karşı mücadeleyi örgütleme göreviyle karşı karşıyayız." (agb)

Faşist teröre karşı mücadeleyi örgütlemek yanlış değildir. Yanlış olan, mücadelenin bununla sınırlı olmasıdır. Yürüyüşün afişinde ortaya konan talepler, *"Mültecilerle dayanışma"*, *"Devlet ve toplumdaki ırkçı normal durumu yıkalım"* ve bildirinin sonundaki *"Faşistleri defedelim"* sloganı, aktarılan çerçeve içinde atılan slogan ve taleplerdir. Bu son slogan, bunların "örgütlenmesi"nin amacının ne olduğunu da göstermektedir. Bu anlayışla hareket edildiğinde, "faşistler defedildiğinde her şeyin yoluna gireceği" anlayışını savunmak hiç de acaip bir şey olmaz.

• • •

TKP/ML Maoist Merkez hakkında tavır takınılan yerde iki sorun var. İlki, *"reklam ajansı"* tanımı ile ilgilidir. Marksist-Leninistler, herhangi bir örgütü, grubu değerlendirirken, o örgüt ve grubun siyasal niteliğine bakar. Bu temelde de ML, devrimci, demokrat, oportünist, revizyonist vb. tanımlamalarda bulunur. Özellikle devrimci olarak değerlendirdiğimiz bir örgüt, grup için yapılan tanımlamalarda dikkatli davranmamız gerekir. Ama bizim YK, *"Maocu reklam ajansı"* diye bir tanımlama yapmaktadır. Ne demektir reklam ajansı? Neye dayanılarak bu tespit yapılıyor? Yoksa, bunların durmadan yazılama, afiş, bildiri vb. propaganda ajitasyonları mı "reklam" olarak değerlendirilmektedir?

İçeriğinin yanlış olmasını bir yana bırakırsak, böyle yoğun bir propaganda, ajitasyon çalışmasında kötü olan yan nedir? Biz içeriğini doğru doldurduğumuz böyle yoğun bir çalışmadan yana olacağımıza, çıkıp "reklam ajansı" diyerek bir örgüt ya da grubu değerlendiriyoruz. Böylesi şeyler bizim olgun politikamıza zarar vermektedir. Onların yanlışlarına rağmen, biz komünistler olgun davranmak zorundayız.

İkincisi, ya da esas sorun ise, yapılan şu değerlendirmede yatıyor:

"Bunlar katıldıkları hemen her eylemdeki sorumsuz, mutlaka yürüyüşün en başında yürümek için katılanlara şiddet uygulamaya hazır tavırlara kadar bir dizi provokatif saldırılarını bu ey-

lemde de sürdürmüş ve kendilerinin yürümesi gereken yerin yürüyüşün arkası olduğu birçok kez tekrarlanmasına rağmen, sopalarla yürüyüş korumasından sorumlu kişilere saldırmışlardır." (sayfa 13)

Önce tespit edilmesi gereken nokta, yazının bu konuda ***tek yanlı*** olduğu, otonomların hatalı tavırlarına ***hiç*** değinilmediği noktasıdır. Biz Marksist-Leninistler için sorun, bir yanlışa karşı mücadele ederken, diğer yanlışı gözardı etmek değildir. Tek yanlı tavır sonucunda, somut olarak otonomlar temize çıkarılmıştır. Örneklersek: bizim Almanca konuşma metnimiz, otonomlar sayesinde tam olarak okunamamış, arabadakiler tarafından engellenmiştir. Ki, eylemi hazırlayanlar içinde biz de vardık. Bu bir. İkincisi, otonomlarla "Maocu"lar birbirine saldırırken "tesadüfen" arabada bulunan bir otonom kadının, bütün komünist örgüt ve gruplara karşı takındığı tavır ve otonomların "Maocu"ların devrimci slogan yazılı pankartını ellerinden alıp yırtma ve ayaklar altına alıp çiğnemeleri vb. şeyler nedense ortaya konup eleştirilmemektedir. "Maocular"ın yanlışlarına karşı gelirken, kendimizi otonomlardan böyle mi ayıracağız? Biz Marksist-Leninistler soruna böyle yaklaşamayız, yaklaşmamalıyız.

Somut olarak yürüyüşteki çatışma nasıl gelişti? Yürüyüşün bütün Almanya çapında olduğundan yola çıkıldığı için, diğer bölgelerden gelenler için de bir yürüyüş sırası belirlenmişti. Bu sıra bizim blokun arkası idi, çünkü biz aynı zamanda arabayı korumayı da üstlenmiştik. Diğer bölgelerden beklendiği gibi gelenler olmayınca "Enternasyonalist Blok" denen TKK'lı örgütler bizim blokun hemen ardında yer aldı. "Maocu"lar da bunların ardında yer aldı. Yani bu yürüyüşte, somut olarak bunlar ***en önde yürüme*** tavrına, çatışma çıkana kadar girmediler. Yürüyüşün devam ettiği bir sırada arabadan yapılan anonslarla bunların "Enternasyonalist Blok" içinde yerlerinin olmadığı, en arkaya gitmeleri gerektiği birkaç kez duyuruldu. Bu duyuru sırasında "Antifa Gençlik"ten ve diğer otonomlardan kişiler "Maocu"larla, onların en arkaya gitmesi için tartışmaya tutuşmuşlardı. Bu tartışanlar da en azından "Maocu"lar kadar şiddet kullanmaya hazırdılar. İşte böyle bir durumda bunlar birbirine saldırmışlardır. Bu bağlamda en başta tespit edilmesi gereken şey, bizim blokta hiç kimse, somut olarak saldırının ilkönce kimden geldiğini söyleyecek durumda değildir. Çünkü çatışmanın ilk çıkışını hiç kimse görme imkanına sahip değildi o an. Durum böyle iken otonomların yaptıklarını ortaya koymadan, tek yanlı olarak "Maocu"ların, korumadan görevli olanlara sopalarla saldırdıklarını tespit etmek bilimsel bir yaklaşım değildir ve yanlıştır.

Provokasyon yapma bağlamında yaklaşıldığında, her iki tarafın da sorumlu olduğu tespit edilmek zorundadır. Nitekim, otonomların "Maocu"lara karşı olan "kin"lerini dökme pratiği, sonuçta polisin yürüyüş koluna daha da saldırgan davranmasını beraberinde getirmiştir. Polis tarafından yapılan tutuklamalar esas olarak bu çatışma sonrasında olmuştur. Yürüyüşün gidişatını rahatsız etmedikleri bir ortamda, sadece en arkada yürümeleri gerektiğinden yola çıkarak yaratılan bu çatışmada, yürüyüşün güvenliğinin tehlikeye düşürülmesi bağlamında sorumlu olanlar, somut olarak yaklaşıldığında "Maocu"lar değil, otonom kesimdir.

Sonuç olarak ele alındığında, soruna tek yanlı, objektif olmayan bir tavır ile yaklaşılmaktadır. YK da bu tek yanlı tavır takınma konumuna düşmüştür. Sizden talebim, göstermeye çalıştığım temelde yazıyı düzeltmeniz ve bu eleştirimle birlikte gelecek BP'de yayınlamanızdır.

Bolşevik Selamlar.
2.2.1993
Bir Bolşevik Partizan Okuyucusu

Yazı Kurulu'nun tavrı

Bu okuyucumuzun getirdiği iki temel eleştiri doğru eleştirilerdir.

Birincisi: Yürüyüşe çağrı bildirisinde gerçekten de Almanya'da faşizme karşı mücadelenin öncelikle Alman devletine karşı mücadele olması gerektiği doğru düşüncesi propaganda edilmemektedir. Okuyucumuzun alıntı yaptığı yerde de gösterdiği gibi, faşizmin sorumluluğu "faşist saldırıları yürütenler"le "Bonn'da oturan masabaşı katilleri" ve "alkış çalan sıradan halk" arasında paylaştırılmakta; esas sorumlunun emperyalist Alman devleti olduğu gerçeği ortaya konmamaktadır. Bu noktada bizim doğru çizgimiz ortada iken, ve bunun propagandası kendi özgün ajitasyon-propaganda faaliyetimizde yapılırken, burda yürüyüşün çağrısında yapılan bu hatayı görmemek, tersine burdaki kuşkusuz "ince" reformist tavrı eleştirmemek, tersine bu tavrı devrimci tavır olarak göstermek önemli bir siyasi hatadır.

İkincisi: Yürüyüşteki çatışma bağlamında tavır takınılan yerde tavrımızın tek yanlı olduğu eleştirisi doğrudur.

Her iki noktada yapılan hata, gerçekte, yazıda söz konusu olan eylemde eylem birliği gerçekleştirmiş olduğumuz otonom-devrimci çevreye karşı tavrımızın eleştirici bir tavır olmadığını; hayırhah bir yaklaşım olduğunu gösteren hatalardır. Özeleştirel olarak kabul ettiğimiz bu iki temel eleştiri, bize önümüzdeki dönemde özellikle otonom-devrimci çevrelerle ilgili yaklaşımlarda daha duyarlı ve eleştirici olma konusunda uyarıcı oldu.

Eleştiri yazısında bu iki temel eleştiriye göre ikincil olan noktalarda düşündüklerimiz şöyle:

5.12.92'de yapılan eylemin savunma eylemi olmadığı; bunun bu anlamda bir kural dışı olduğu konusunda: Tartıştığımız bağlamda "savunma eylemi"nden anladığımız şey, eylemin faşistlerin veya devletin herhangi bir saldırısına, eylemine cevabi bir eylem; onların eylemine (aksiyonuna) tepki olarak (re-aksiyon) yapılan bir eylem olmasıdır. Örneğin faşistler bir yurt basıyor; devrimciler protesto ediyor; Rostock'ta faşistler saldırıyor; devrimciler karşı yürüyüş yapıyor; Mölln'de cinayet işleniyor; devrimciler tepki eylemi koyuyorlar vb. vs. Bu tepki eylemlerinde inisiyatif aslında karşı taraftadır. Savunma eyleminden yazıda anladığımız bu idi, budur. 5.12.92 Eylemi, faşistlerin veya devletin şu veya bu eylemine, edimine tepki eylemi değildi. En başından itibaren anti-ırkçı mücadelenin devrimci temellere oturtulması temel düşüncesi etrafında düşünülmüş ve planlanmıştı. Bu anlamda bu yürüyüş bir savunma eylemi değildi ve "kural dışı" idi. Onu kural dışı yapan temel nitelik, onun otonom-devrimciler tarafından yapılması, kitleselliği vb. değil; öncelikle onun bir eyleme tepki eylemi olmaması idi. Okuyucumuzun bu noktadaki eleştirisi bu temel farklılığı atlıyor.

Maoist merkezin "reklam ajansı" biçiminde adlandırılmasına yönelen eleştiri konusunda, getirilen birinci eleştiri ile; yani böyle bir tanımlamanın bizim olgun politikamıza zarar verdiği tespiti ile hemfikiriz. Gerçekten de böyle bir tanımlama, oportünist gruplar içinde biri olan bu grubu, di-

ğerlerinden ayırma, bunları sanki siyasi bir grup görmüyormuşuz gibi bir hava yaratma anlamına gelebilir ve böyle yorumlanabilir. Bu nedenlerle bu grup hakkında da böyle bir tanımlama yapmamak gerekirdi, gerekir. Bunu da özeleştirel olarak düzeltiyoruz.

İkinci eleştiri bağlamında ise, eleştirinin esası, yani yazının tek yanlı olduğu ve otonomların hatalarına değinmediği eleştirisi ile hemfikir olduğumuzu yukarda açıkladık. Gerçekten de arabada bulunan ve konuşma yetkisi olmayan bir otonom kadın, tüm komünist örgüt ve gruplara saldırı anlamına gelen laflar etmiştir; Maocuların devrimci içerikli pankart ve flamalarının bir bölümü yırtılmış, ayaklar altına alıp çiğnenmiştir. Konuşmamızın tümünün yapılamadığı olgudur. Fakat bu sansür sonucu vb. değil, polisin konuşma sırasında saldırması ve buna arabadan müdahale gereğinin ortaya çıkması sonucudur. Yazımızda tüm bunların ortaya konup, eleştirilmemiş olması yanlıştır. Toplantılarda bu eleştirilerin tarafımızdan getirilmiş olması da bu hatayı ortadan kaldırmaz.

Yürüyüşte kavganın çıkmasının asıl sorumlusunun kim olduğu noktasında ise eleştiri getiren okuyucumuzdan ayrılıyoruz. Provokasyonda "her iki tarafın da sorumlu" olduğu tespiti, esas sorumlunun kim olduğu sorusuna cevabı açık bırakan bir tespittir. Provokasyonu yapan, bundan önceki birçok eylemde olduğu gibi, bu eylemde de eylem disiplinini hiçe sayan ve çiğneyen Maocu grup olmuştur. Bunlara yürüyüşün en sonunda yürümeleri gerektiği, eleştiren okuyucumuzun da belirttiği gibi, arabadan birkaç kez anons edilmiştir. (Çıkardıkları bildiride hiç kimsenin kendilerine hiçbir şey söylemediğini yazdıklarında açıkça yalan söylemektedirler.) Bunlar hiçbir şey olmamış gibi, bulundukları blok —enternasyonalist blok— içinde yürümeye devam ettiler. Bu açıkça yürüyüşü düzenleyenlerin ortak iradesini hiçe sayan bir tavırdı, bir provokasyondu. Gerçekte yalnızca bu tavır bile yürüyüşün gidişatını rahatsız etme anlamına geliyordu. Bunların bir de geçmişte çeşitli eylemlerdeki pratiği bilindiğinde, o blokta da "barışçı" bir yürüyüş yapacaklarının hiçbir garantisi yoktu. Böyle bir durumda kuşkusuz yürüyüşü düzenleyenlerin —ve onlar tarafından da devrimci olarak değerlendirilen; bildirilerinde öyle diyorlar— kendi iradelerini hakim kılmaya çalışmaları, onların hakkı ve görevidir. Bu yüzden de somut olarak bu kavgada "ilk vuran"ın kim olduğundan bağımsız olarak, kavganın esas sorumluları Maoculardır. Biz bu noktada gelişen ve en azından Berlin somutunda otonomların bir kesimi ile Maocular arasında "kan davası"na doğru ilerleyen gelişmelerden rahatsızız ve bu gelişmeleri engellemek için çaba sarfetme görevine sahibiz. Bu görevi yerine getirmede ise tek yanlı tavırların bir yararı yoktur. Yazımızdaki tek yanlılık hatasını görüp, göstererek, okuyucumuz bize yardımcı olmuştur.

Şubat sonu 1993 ●

GORBİ'NİN RESMİ...

BP Yazı Kuruluna
Değerli Yoldaşlar,

Benim BP 78. sayısına bir eleştirim olacak. O da, sayfa 18'deki Gorbaçov'un resminin yorum yapılmadan, olduğu gibi basılmasıdır. Bu bana yanlış gelmektedir, çünkü resimde anti-semitizm veya Yahudi düşmanı diyebileceğimiz bir görünüm var. Bu da kafasındaki (kape) ile simgeleniyor. Bizim anti-semitizm ve Yahudi sorunundaki doğru görüşlerimizi karartan bir konumdadır. Bunun bir dikkatsizlik sonucu olduğunu ve anlayışımızın da bu olmadığını düşünmekteyim. Bunun düzeltileceği dileğiyle, çalışmalarda başarılar dilerim. Yoldaşça Selamlar.

13.01.93, Bir BP Okuyucusu

Yazı Kurulu'nun yanıtı

Bolşevik Partizan sayı 78, sayfa 18, sağ alt köşede yayınlanan ve üzerinde çeşitli simgesel değişiklikler yapılmış Gorbaçov resminin yorumsuz yayımlanmasını yoldaş yanlış bulmaktadır. Yoldaş, resimde Gorbaçov'un kafasına kep giydirilerek *"anti-semitizm veya Yahudi düşmanı"* bir görünüm verildiğini, buna rağmen resmin yorum yapılmadan olduğu gibi basıldığını, bunun ise *"bizim anti-semitizm ve Yahudi sorunundaki doğru görüşlerimizi karartan bir konumda"* olduğunu düşünmekte ve bunun düzeltilmesini dilemektedir.

Yoldaş'ın Bolşevik Partizan sayılarında yayınlanan yazıların yanısıra resimleri de eleştirel açıdan değerlendirmesi olumlu bir tavırdır. Ama getirdiği somut eleştiri doğru değildir.

Bilindiği gibi Gorbaçov "Sovyetler Birliği"nde henüz iktidarda iken ve henüz "sosyalizm" adına konuşurken, Vatikan-Moskova arasındaki ilişkiler geliştirilmiş, Gorbaçov papayı ziyaret edip "elini öpen" ilk "komünist"(!) önder olma ünvanına da kavuşmuştu.

Başına geçirilen kep, bu olayı, onun dini gericiliğin de propagandacısı olduğunu simgelemektedir. Ayrıca genelde kep yahudiliğin simgesi değildir. Kep, üç ana tek tanrılı din taraftarlarınca, farklı yoğunlukta da olsa kullanılmaktadır. Hristiyan dininin en yetkili kişisi papa tarafından ise en sık ve yoğun olarak kullanılmaktadır. Yahudiliğin simgesi ve anti-semitlerin de Yahudi düşmanı çabalarında kullandıkları simge kep değil, altı köşeli David yıldızıdır.

Şubat 1993 ●

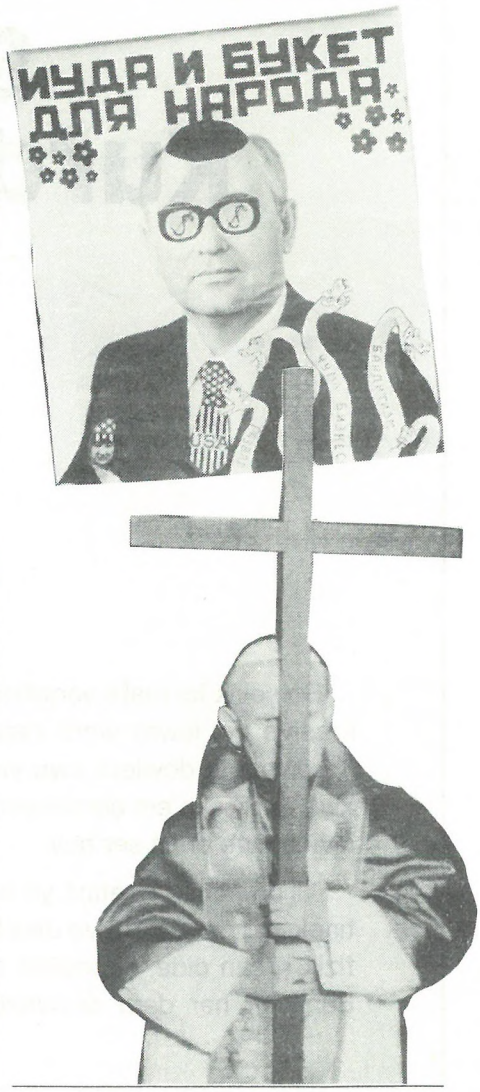

Seksiyona Kurdistana Bakur

(Em daxûyanîke TKP/ML(BOLŞEWİK) ya ku keta destê me, weke wê çap dikin.)

Bolşevik ku mafê veqetinê, ji bo pêkanina pêkanîna yekitiya proletaran, daxwazeke demokrasiyê ye, lewra were parastin jî hatiye paşçav kirin. Îro, yên ku mafê veqinê yê netewa Kurd,veqete dewleta xwe ya cûda çêbike, bi nêrebari "divê veqete" bi bersiv dikin û yên ku ji xwe re dibêjin em şoredsger in jî divê vî tewrî bigrin û axaz dikin, em bi Lenin bi bersiv bikin û nivîsa xwe bînin ser hev:

"Ji bo mafê veqetinê yê her netewê bi şiklê "erê" yan jî "na" bersivek xwestin, weke rabestineke pir "pratik" xuya dike.Bi rastî ev yawe ye; rabestineke usa, di teoriyê de, dîtineke metafizik nîşan dide, di pratîkê de jî, tê mana stuxariya proletarya li ber siyaseta burjuvaziyê. Burjuvajî her dem daxwazên xwe yên netewî derdixe plana pêşiyê. Vana bi vebirî dajo

pêşiyê. Lê jo bo proleterya ev dxaxwazana, bi menfeatên şervaniya çînî ve girêdayine. Ji aliyê teoriyê de, veqetina netewekê ji neteweke bêlu yan jî wekheviya wê netewê bi neteweke din ve, temambûn yan jî netemambûna şoreşa demokratik ya burjuvaziyê pêş de dîtin ne mimkun e. Di herdu rewşan de jî ji proleterya ya ev tiştê muhîm, pêşdeçûna çîna xwe bi ewlekirin e. Ji bo burjuvazî tiştê muhîm, bivirkirina vê pêşdeçûnê û armancên netewa "xwe" xistina pêş yên proletarya ne. Lewra proletarya, daxwazkirina mafê tayinkirina qedera xwe, ger hêjayue gotinê be, bi aliyê wê yê negatif qima xwe tîne, û ji tu netewê re lı ser pişta neteweke din dayina ewleyên mezintiyê nake, di vê barê de ji bo teahuta bide ranabe"(Lenin,Mafê Çarenûsî, rûpel 70-71, weşanên çep, tirkî)

Erê, ji evên ku me hemû danî holê, seksiyona kurdistana Bakur çi ye û ji bo çi pêwîst e, derdikeve holê. Ku em bi kurtî bînin ser hev, seksiyon, stratejiya şoreşekê, programeke bi hevre; hevdesazî danîna ku ev gereg dikin û di çareserkirina pirsa netewî de plana me, xweseriya herêmî, ku ev şiklekî hevdesazî danînê ye ji firawanbûna vê dîtinê li Kurdistana Bakur wê xizmet bike.

Em Komunîst, alîkarên yekitiya ji dil ya proleter û kedkarên cûrbecûr netewan û milliyetan li Kurdistana Bakur-Tirkiyê ne, ev daxwaz û xwastina me ye. Lê ji bo pêkanîna yekitiyeke ji dil, divê em yekitiya ku bi zorê çêbûye perçe bıkın û di vî alî de divê em kar bikin. Yekitiya heyînî ya bi zorê parçekirin û yekitiyeke ji dil pêkanîn jî, bibe û nebe, di parastina mafê veqetin û cûda dewlet çêkirinê ya bê qeyd û bend ya netewa bindest re derbas dibe. Em, vî mafî, weke her demê niha jî diparêzin, emê piparêzin jî! Di parastina vî mafî de, me ji pozisyonên şovenîstê Tırk û ji netewekarê Kurd cûda dike, pirsa netewî, bi şervaniya proleter ya çînî ve girê didin û bê qeyd û bend alîkariya aliyê demokratik yê tekoşîna rizgariya netewî dikin, nêrina proleter ya Marksist-Leninist ne wendakirin e. Him berî dij şovenîzma netewa serdest, him ji di eynî zemanî de dijî netewekariya netewa bindest, bibe nebe, bi vê dîtinê meriv dikare tekoşîneke rast bimeşîne û dikare yekitiya proleter û tebaxên kedkarên ji cûrbecûr netewan û milliyetan pêk bîne.

Çareserkirineke pirsa netewî bi rastî jî bibe nebe di bingeha vê dîtinê de mimkûn e. Komunîst, dema ku mefê veqetinê û cûda dewlet çêkirinê yê netewa bindest bê qeyd û bend diparêzên jî, tekoşîna esas ku wê derxînin pêşiyê, tekoşîna proleterya ya çîna xwe ye. Rizgariya netewa Kurd jî, ancax dihoyên diktatoriya demokratik ya proleter û tebaxen kedkaran de wê derbasbûnê bistîne. Seksiyona Kurdistana Bakur xwediyê erka ku, proleter û kedakrên hemû netewan û mîlliyetan ku li Kurdistana Bakur dijîn, di stratejiya şoreşekê û di bingeha programeke bi hevre de di partîke merkezî de hevdesazîdanînê ye. Qasî ku ev erka anî cî jî "çîtên netewî yên ku di navbera milletan hatine daçikandin" (Stalin) hatine xurandin, proleterên Kurdistana Bakur-Tırkiyê qasî ku wê bibe, wê bîne nêkîka hev.

Seksiyona Kurdistana Bakur di eynî zemanî de, veqetina netewan û mafê wanê cûda dewlet çêkirinê diparêze jî, menfeata rast ya proleter û kedkarên Kurdistana Bakur bi hevre hereket kirinê dibîne û ji bo vê jî di çareser kirina pirsa netewî d xwediyê erka firawankirina dîtina xweseriya herêmiyê ye.

Dema ku van erkan bi cî tîne jî, îro wê hemû karê xwe bi berçavkirina SAZBÛNA PARTIYA BOLŞEVIK bide meşandin. Lewra jî, di gava ewil de ku berê xwe dide beşê pêşeng yê çîna karker li Kurdistana Bakur, hoyên netewî yên herê jî dide ber çavê xwe û ji xebatên ku li herêmên din tên meşandin, divê xebateke cûda bêde meşandin.

WÊ GAVÊ DEST BI KAR BIKIN!

JI BO HILDANA ALA BOLŞEVÎZMÊ HÎN LI JOR!...

8 MART

EMEKÇİ KADINLARIN ULUSLARARASI MÜCADELE GÜNÜ!

No pasaran!
Keinen Fußbreit den Faschisten!
Geçit yok!
Bihûr tunê!

BOLŞEVİK PARTİZAN
Yurtdışı Kadın Grupları